Essie Summers

Primăvară în septembrie

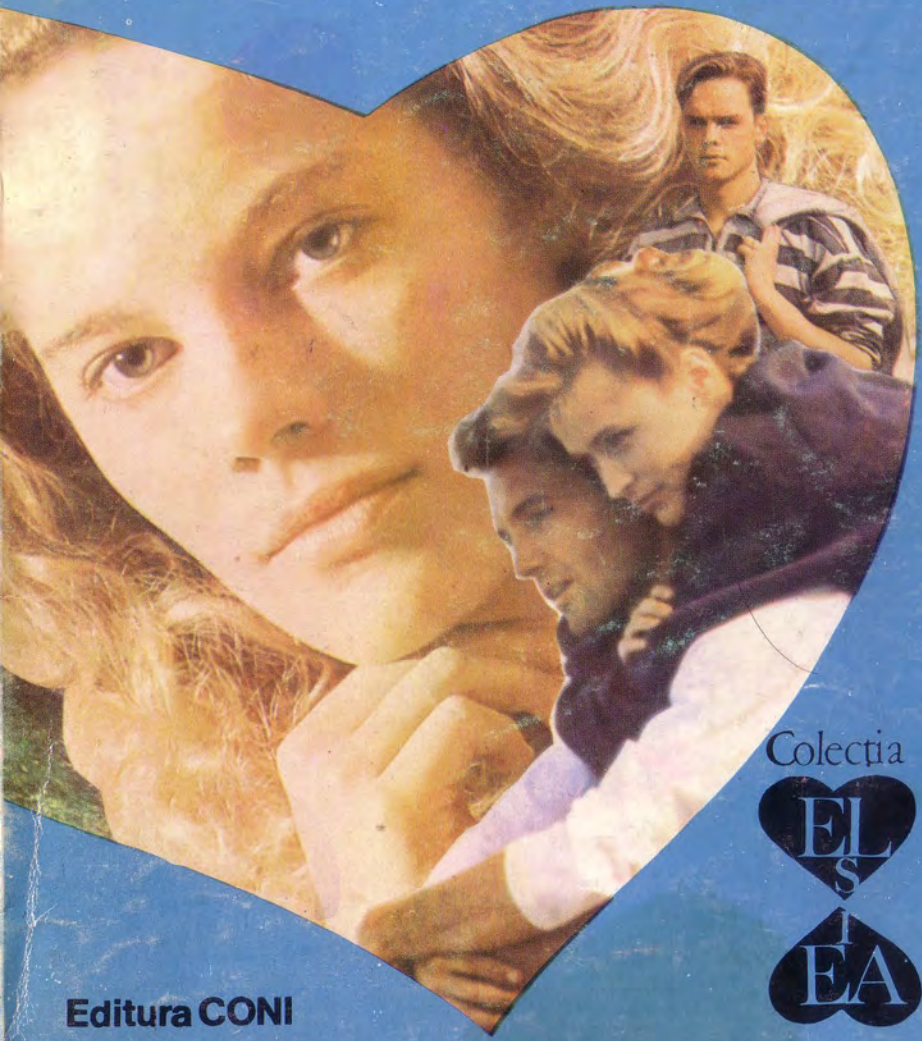

Colecția EL și EA

Editura CONI

Coperta i **VASILE SOCOLIUC**

I.S.B.N. 973-96196-2-2

Dat la eules ; 28.06.1993 ; Bun de tipar i 27.07.1993; Coli tipar 12; Hârtie de 48,8 gr/m² ; Apărut 1993

Tiparul executat sub c-da. nr. 349/93
la S.C. „PORTO FRANCO" S.A
Bd. George Coşbuc nr. 223 A
Galaţi – ROMÂNIA

ESSIE SUMMERS

PRIMĂVARĂ ÎN SEPTEMBRIE

În românește de :
CORNEL ROMOȘANU

EDITURA

BUCUREȘTI, 1993

Redactor: **AURELIAN MICU ANDY**
Consilier editorial: **TEODOR ATANASIU**
Lector: **ANGELA VASILE**

Spring in september by Essie Summers
Mills & Boon Limited, England

Colecția *„EL și EA"*

CAPITOLUL 1

Suzan Carew se plimba prin Canterbury. Asculta fascinată clopotele vechii catedrale în atmosfera liniştită a amurgului. Vara fusese minunată, însă zilele începuseră deja să se scurteze, iar dealurile verzi erau acoperite de brumă. Venea toamna. În curând câmpia înconjurătoare avea să devină o simfonie arămie.

Gândul o purtă deodată la un alt Canterbury, departe, în emisfera sudică ; o aşezare întemeiată în secolul al XIX-lea de coloniştii englezi. Acolo, în Noua Zeelandă, luna septembrie era cu totul altfel. La Christchurch, la vremea asta, malurile râului Avon se împodobeau cu narcise ; apoi era rândul cireşilor să înflorească. Pajiştea se acoperea cu flori albe, galbene, albastre... În zona de deal, viţeii de curând născuţi trebuie că zburdau deja pe păşuni. Vacile fătau întotdeauna mai târziu la Christchurch. Zăpezile munţilor erau atât de aproape ! Dar mai mult ca orice, Suzanei îi plăcea Larchwood Vale. Toţi cei dragi ei erau stabiliţi acolo, în afară de părinţii ei, firește. Era un adevărat leagăn al familiei lor. Pentru moment părinţii ei locuiau pe alte meleaguri. Dar curând, când vor ieşi la pensie, se vor întoarce acasă.

Copilă fiind, îi urmase peste tot în peregrinările lor. Mare om de afaceri, tatăl ei călătorea fără încetare. Faptul acesta îi întărise şi mai mult fetei dragostea pentru Larchwood. Din fericire, o dată la doi sau la trei ani făceau un popas mai îndelungat acolo. De curând, Chris Carew fusese trimis în Canada. Cu siguranţă că acesta va fi ultimul lui post. Până acum, Suzan îl însoţise mereu. Îi fusese secretară. Dar dintr-odată fusese cuprinsă de dorinţa de a zbura cu propriile ei aripi. Şi în plus, Stephanie şi Brent Morley, nişte prieteni din Noua Zeelandă, trebuiau să vină să-şi petreacă concediul în Anglia. Atunci, părinţii îi sugeraseră Suzanei să rămână cu ei să le arate regiunea.

Fata trăise două luni minunate. Se îndrăgostise de câmpia englezească. Se înţeleseserră foarte bine toţi trei. Dar, când Stephanie aducea veselă vorba despre celălalt Canterbury şi despre prietenii lor comuni, Suzan se simţea cuprinsă de o ciudată melancolie. Fără să vrea, prietena ei deschidea o rană veche, ascunsă cu grijă, însă atât de sensibilă încă...

Pe nesimţite se întunecă. Stelele începură să strălucească pe cerul senin. Era timpul să se întoarcă la hotel. Fără să se grăbească, se opri o clipă în faţa unei biserici care îi era deja familiară... Aici fusese botezat, în secolul al XVI-lea, marele scriitor Christopher Marlowe. Altădată, Suzan îi citea poeziile înfiorată. Mai ales una o tulburase profund : Poetul vorbea despre iubirea dintre o fată şi un păstor în munţii Noii Zeelande... Dar asta era o poveste

veche! De atunci Suzan încercase să uite emoţionanta poezie. Străbătuse multe drumuri şi cunoscuse mulţi bărbaţi. Dar nici unul nu o tulburase ca acel păstor, de acolo, din emisfera sudică... Clătină din cap iritată. De ce să se lase cuprinsă de nostalgie? Nu mai era fetiţa fragilă de atunci. Acum avea douăzeci şi patru de ani şi mult mai multă experienţă. Ridică din umeri şi grăbi pasul.

Stephanie şi Brent răsuflară uşuraţi când o văzură, în sfârşit, venind.

— Ne-ai dat ceva emoţii, interveni Brent. Ştiindu-te singură pe străduţele astea după lăsarea serii... Vino o clipă în camera noastră. Vrem să-ţi facem o propunere. Am comandat ceai şi sandvişuri. Cred că ţi-e foame!

Suzan, sau Shanna, cum o chemau prietenii ei, se gândea la o schimbare de program. Fără îndoială că însoţitorii ei se hotărâseră să viziteze un alt oraş... Dar nu despre asta era vorba. Stephanie intră direct în subiect.

— Ascultă, draga mea. Peste câteva zile ar trebui să pleci în Canada. Însă tatăl tău pare foarte mulţumit de noua lui secretară. De ce nu ai veni împreună cu noi în Noua Zeelandă? Bunica ta, Clotilde, se pare că organizează o mare reuniune de familie. Vor fi acolo toate rudele, toţi prietenii şi l-ar place mult să fii şi tu acolo ca s-o ajuţi la organizare, ca de obicei.

Suzan nu îşi crezu urechilor.

— Dar ultima reuniune a fost abia acum cinci ani! Din câte știu, adunările astea au loc o dată la zece ani, nu-i așa?

— Din păcate, murmură Brent, Clotilde ar putea să ne părăsească până atunci... E foarte bătrână. Doar ea își mai aduce aminte de vechile legende, de povestea pionierilor. Știi cum se întâmplă: de fiecare dată se găsește cineva care nu a fost la adunările precedente și toți vor să asculte povestea trecutului. De data asta e vorba de o rudă îndepărtată care scrie o carte despre Alaska. Se află în Noua Zeelandă cu niște afaceri și vrea să profite de ocazie ca s-o întâlnească. Atunci, Clotilde s-a gândit...

Vocea i se stinse. Urmă o lungă tăcere. Bându-și ceaiul, Suzan își amintea de ultima adunare a „prietenilor pionierilor", cum zicea bunica. Câtă muncă pentru a pregăti totul! Din fericire, Morgan, fratele Stephaniei, pusese umărul alături de ea. În timpul ăsta, John, simțindu-se neglijat, se consolase cu verișoara ei din Tahiti. Au fost văzuți deseori împreună. Situația devenea din ce în ce mai jenantă. Morgan, cu gentilețea lui obișnuită, o ajutase să iasă din acest impas. Îi permisese să se despartă de John salvând în același timp aparențele iar mica comunitate își regăsise liniștea.

În ciuda imensității proprietăților și a distanțelor enorme care despărțeau locuințele între ele, izolarea întărise legăturile dintre cei trei vecini: Larchwood, Forester și Hervington-Blair. Trei familii întemeiate de trei bărbați întreprinzători care se împrie-

teniseră pe vapor în timpul îndelungatei călătorii. Wilfrid Hervington-Blair era la al doilea voiaj către Noua Zeelandă. Se întorsese în Anglia să-şi caute iubita. Dar avusese o cruntă dezamăgire. În lipsa lui, aleasa inimii se măritase cu altul... Suferise enorm. În disperarea lui hotărâse să se stabilească departe de orice aşezare omenească şi pentru aceasta alesese ţinutul inaccesibil de dincolo de munţi. Se stabilise pe câmpia inospitalieră de la Canterbury, urmat de tovarăşii de călătorie, Eldread Forester şi Gerard Larchwood.

Toţi trei reuşiseră să dea acestei câmpii aride o frumuseţe pastorală. Au urmat alte generaţii urmărind acelaşi scop. Puţin câte puţin, bunăstarea înlocuise cumpătarea şi chibzuinţa de altădată. Dar cele trei familii au rămas unite prin legături indestructibile. John era un Forester, Stephanie şi fratele ei erau Hervington-Blair.

În curând Suzan avea să întâlnească din nou toate aceste chipuri familiare. Se hotărî să joace deschis.

— Aş veni. Dar mi-e frică. Toată lumea va crede că m-am întors pentru că... Fran nu mai este.

Stephanie păru surprinsă.

— Nici nu m-am gândit la asta. În definitiv, tu l-ai părăsit pe John şi nu invers. Nu el te-a lăsat pentru Fran. Tu l-ai abandonat pentru Morgan. Este cu totul altceva! Păcat însă că povestea voastră n-a durat. Mi-ar fi plăcut să-mi fii cumnată. Evident, te înţeleg. Între tine şi Morgan totul s-a terminat, John este văduv... Oamenii s-ar putea să

interpreteze greşit întoarcerea ta. Nu-ţi face probleme. N-o să-ţi fie greu să pui lucrurile la punct Şi va fi cu atât mai rău pentru gurile rele.

Suzan pufni în râs. Dar, imediat, chipul i se înnegură din nou.

— Să nu-i scrii chiar acum mamei tale. Aş vrea să mă mai gândesc.

— Haide, o rugă Stephanie, doar n-ai intenţia să te răzgândeşti ? Te rog, vino cu noi ! Ar fi formidabil, nu-i aşa, dragul meu ?

Soţul ei aprobă călduros. Suzan nu răspunse nimic.

— Dă-ţi seama, continuă Stephanie. Într-o săptămână suntem acolo. Din păcate, Morgan nu va fi acolo ca să ne întâmpine...

— ... Şi de ce, mă rog ? întrebă Suzan într-o doară.

— Lucrează în insulele Noile-Hebride.

Însoţitoarei nu-i veni să creadă.

— Morgan ! În mijlocul Pacificului ? Ce naiba face acolo ? Şi de ce nu mi-ai vorbit despre asta ?

— Pentru că nu m-ai întrebat. Nu prea îţi place să vorbeşti despre el !

— Ai dreptate. În orice caz, vestea este uimitoare. Şi bunica nu mi-a spus nimic !

— Draga noastră mătuşă Clotilde nu prea stă bine cu memoria. De la o vreme cam uită.

Shanna acceptase formal explicaţia, dar nu crezu un cuvânt. Bătrâna doamnă fusese întotdeauna o femeie cu capul pe umeri.

— Cu ce se ocupă Morgan acolo ?

— Predă agronomia într-un colegiu. Dan Cairns îi ține locul pe domeniu. Lucrează acolo de atâta vreme !

Expresia încordată a lui Brent nu îi scăpă Suzanei. Părea foarte stingherit. De ce ? Cei doi îi ascundeau oare ceva ? Nu era posibil ! Se hotărî să schimbe subiectul.

— Ce mai face John Forester ? Trebuie să-i fie greu după moartea lui Fran. Din fericire nu aveau copii... O mai păstrează pe bătrâna bonă, nu-i așa ?

— Da, ea are grijă de casă. E o comoară, să știi ! Bărbatul ei se ocupă de grădină și ajută și la fermă. John pare să-și fi revenit după nenorocire. În sfârșit, e greu să știi adevărul. Este atât de închis în el ! Vrea să se lanseze în politică.

Era clar că lucrurile se schimbaseră. Altădată John nu se gândea decât la ținutul lui... Își aducea aminte de zilele fericite din copilărie. De mai multe ori tatăl ei fusese trimis în țări îndepărtate în care nu existau școli englezești. Atunci micuța Shanna fusese încredințată bunicii, unde petrecuse sejururi îndelungate. De atunci însă se schimbase mult, așa cum se pare că se întâmplase și cu John.

Își aminti de Fran. Într-o străfulgerare îi revăzu părul auriu, ochii albaștri care păreau să reflecte imensitatea cerului... Erau doi ani de când murise...

Într-o zi Martine Griffiths îi spusese :

— E formidabil cât de bine te înțelegi cu Fran. Evident, nu ai ce să-i reproșezi : l-ai părăsit pe John și era liber să facă ce vrea. Dar ai fi putut să te

simţi ofensată văzându-l că se consolează atât de repede, şi tocmai în braţele verişoarei tale.

Shanna izbucnise în hohote de râs. Se simţea uşurată. Nimeni nu ghicise adevărul. Toţi crezuseră în dragostea ei subită pentru Morgan...

Morgan ştia că John şi Shanna erau totul unul pentru celălalt. Dar, văzând nefericirea fetei când iubitul ei se îndreptase către alta, nu şovăise. Doar din cavalerism îi propusese Shannei să simuleze o legătură între ei. În felul ăsta putea să se despartă de John şi să-şi păstreze orgoliul. Ea acceptase recunoscătoare.

John reacţionase aşa cum trebuia. A avut tactul să nu-şi manifeste bucuria când Shanna i-a dat vestea. Nu prea a pus la inimă rolul îndrăgostitului părăsit şi a aşteptat plecarea „prietenilor pionierilor" ca să facă publică logodna cu Fran. În felul ăsta, onoarea era salvată pentru toţi.

Tatăl lui Fran venise din Tahiti pentru reuniune. Aşa se face că tinerii au grăbit căsătoria pentru a profita de prezenţa lui. Shanna a rămas mai multe luni la Larchwood. Părinţii erau plecaţi în Asia într-o misiune complicată. Au preferat să o ştie acasă în siguranţă.

Apoi buna Clotilde încurcase lucrurile fără să vrea : îi încredinţase administrarea proprietăţii lui Morgan. Era convinsă că acesta o va lua în căsătorie pe Shanna. Era deci firesc ca el să preia conducerea treburilor. Suzan sperase ca el să refuze. La urma urmei, logodna lor nu era decât o faţadă. Dar spre marea ei surprindere, Morgan nu a pro-

cedat așa cum se așteptase, ci și-a scos la vânzare cabinetul veterinar și a venit să se instaleze la Larchwood Vale.

Când Suzan i-a făcut cunoscută mirarea ei, el nu i-a răspuns imediat. Apoi a privit cu o expresie cinică.

— Și de ce aș fi refuzat, Suzan Carew? Postul ăsta îmi convine de minune.

— Dar... Păreai atât de preocupat de meseria ta...

— Am fost. Apoi am simțit chemarea pământului. E minunat să fiu pe domeniul meu...

Suzan a tresărit contrariată. Spusese „domeniul meu"...

— Ai devenit atât de calculat? l-a întrebat încet. Nu te știam în felul ăsta.

Morgan a schițat un zâmbet rece.

— Nu mă cunoști prea bine.

— Acum îmi dau seama. Totuși, ce se va întâmpla cu Blair Peaks? Tatăl tău s-a gândit mereu că tu îi vei lua locul. Dar acum, dacă vrei să te întorci la pământ...

— Brent se ocupă de Blair Peaks de multă vreme. Acolo se simte ca acasă. Și Stephanie la fel. Nu-ți face griji! Nu renunț la partea mea din domeniu. Ce este al meu, rămâne al meu! Dar de vreme ce Brent și Stephanie s-au instalat acolo, oferta bunicii tale a picat la țanc. La Larchwood Vale nu voi fi departe de pământul strămoșilor mei.

Suzan era tulburată. Întotdeauna îl crezuse pe Morgan un om sincer. Când acesta îi propusese

logodna „de ochii lumii" fusese convinsă că procedase așa doar din gentilețe. Se înșelase oare? Era vorba de un plan pus la punct cu minuțiozitate? Să se fi gândit că luând-o în căsătorie va deveni stăpânul domeniului? Se hotărâse să se lămurească cât mai repede. După puțin timp a rupt logodna și a plecat să-și întâlnească părinții la Bangkok.

Totuși, Morgan nu și-a reluat lucrul la cabinetul veterinar. S-a instalat la Larchwood Vale... În sfârșit, până la urmă s-a lăsat păgubaș. Însă de ce nu i-a scris bunica nimic despre el? Dar asta nu mai avea nici o importanță acum. Dimpotrivă, chiar în felul ăsta îi va fi mai ușor când se va întoarce. Poate că Morgan avea de gând să rămână acolo mai departe. Suzan nu vorbise încă cu nimeni despre asta. Nu îndrăznise. Dar acum, totul se schimbase.

— Iată o problemă mai puțin, spuse ea ușurată. N-aș putea suferi să ne observe lumea pe toți trei, întrebându-se pe cine voi alege: pe Morgan sau pe John. Voi putea în sfârșit să trăiesc așa cum vreau și să mă instalez liniștită acasă la mine, la Larchwood Vale. De multă vreme visez să mă ocup de domeniu așa cum a făcut-o bunica atâta vreme. Mama va fi încântată! Dintotdeauna ea a vrut să mă vadă așezată acolo.

O privi pe Stephanie, dar aceasta își întoarse ochii. Din nou, avea un simțământ ciudat: prietena ei îi ascundea ceva.

Era tot în septembrie. Dar toamna lăsase locul primăverii. Călătoria lor de la capătul lumii era pe terminate. Prin geamul avionului, priveau câmpia Canterbury care semăna cu un eşichier de verdeaţă mărginit de apele albastre ale Pacificului. În depărtare, munţii păreau minusculi.

Avionul alunecă uşor către pista de aterizare. Un impact uşor şi roţile atinseră pământul. Suzan era nespus de fericită : se întorsese în sfârşit acasă ! Era dimineaţă devreme. Trebuiră să mai zăbovească în oraş câtva timp. Înainte de plecare Brent comandase o maşină nouă şi trebuia să meargă la garaj să o ridice. Nu mult după ce intră în posesia ei se angajară pe autostrada Sudului. Trecură de râul Rakaia şi o luară spre vest, către întinsele păşuni. Şoseaua asfaltată făcu loc drumului de ţară care îi învălui într-un nor de praf. Dar acest neajuns era din plin compensat de pitorescul peisajului. Departe în zare, vârfurile înzăpezite ale munţilor parcă îi chemau într-un chip tainic şi făceau ca dealurile înverzite care se înălţau la poalele lor să pară nişte miniaturi. Pe păşuni, viţeii zburdau plini de viaţă. Acum nu mai era nici un risc de vreo ninsoare întârziată care, întinzându-şi peste tot nuanţa albă, să le pună vieţile în primejdie. Soarele primăvăratic făcea să scânteieze canalele de irigaţie care aveau să înlăture seceta din perioada de vară. Peste tot era o orgie de flori multicolore : zambile cu parfum îmbătător, narcise cu petale aurii. În livezi merii în floare semănau cu nişte uriaşe buchete de mireasă.

Văzură trecând un majestuos cârd de gâşte albe, mergând legănat către râu. Shanna privea încântată munţii pe care îi iubea, ca şi când şi-ar fi regăsit nişte prieteni vechi : muntele Hutt, muntele Somers, cele două piscuri Ponces... Drumul urca pe coline. Se apropiau de cele trei domenii în curând aveau să vadă colinele albe ale reşedinţei de la Larchwood Vale. Casa lui Blair Hill era cea mai îndepărtată dintre cele trei. Dar deja copacii plantaţi de mâna omului se deosebeau de cei din pădure. Străbăteau acum Forester Gorge.

O luară pe drumul care ducea la conac. Shanna văzu cum apare încet marea poartă de piatră. Rămase înmărmurită. Altădată nu putea să o privească fără emoţie. Acum, viitorul ei era legat de Forester Gorge, de această locuinţă idilică, alături de bunica ei dragă. Dar toate astea erau acum de domeniul trecutului.

Intrară pe poartă. Pe un cal negru îi aştepta un călăreţ sobru : era John. Brent încetini, apoi opri maşina în timp ce John descălecă. El deschise portiera din spate, o ajută pe Shanna să coboare din maşină şi o îmbrăţişă sărutând-o pe obraz, şoptindu-i :

— Bine ai venit acasă, frumoasă aventurieră !

Îi sărută şi pe Stephanie şi pe Brent.

— Am văzut maşina când eram pe culmea dealului, explică el vesel. Clotilde este foarte emoţionată. M-a rugat să vă întâmpin. De când a primit scrisoarea care anunţa întoarcerea Shannei nu-şi mai găseşte astâmpărul.

Scrisoarea fusese o idee a Stephaniei. Se gândise că în felul ăsta ar putea să evite un şoc prea puternic pentru bunica. Sau voise în primul rând să-l anunţe pe John despre întoarcerea fostei lui logodnice ? Gândul acesta nu îi surâdea Suzanei.

— Nu vreau s-o facem să aştepte, spuse ea sec. La drum ! Sper să te revăd în curând, John !

— Voi veni la voi astă-seară. E o reuniune a clanurilor. Părinţii tăi sunt deja acolo, Stephanie. Abia aşteaptă să le povesteşti cum a fost călătoria.

Vestea asta îi făcu plăcere Shannei. Îi iubea pe Stephen şi Maria Hervington-Blair. Rămăseseră atât de tineri ! Şi totuşi aveau cel puţin şaptezeci de ani. Maria avusese copii foarte târziu. Pentru cuplu, naşterea primului copil însemnase începutul unei noi tinereţi.

Trecură pe sub arcul de piatră sculptată care îşi întindea umbra ca o binecuvântare asupra domeniului. În stânga casei fagul cel bătrân începea să-şi etaleze frunzele proaspete. Un salcâm de un soi deosebit, din Australia, îi ţinea companie. Încărcat cu flori mari, galbene, semăna cu un glob de aur.

Shanna fu copleşită de amintiri. Într-o zi, în timpul scurtei logodne, Morgan îi spusese :

— Florile astea au culoarea ochilor tăi, Suzan. Nu sunt nici brune, nici verzi, ci sunt...

John nu îi făcuse niciodată un asemenea compliment. Însă pentru ca să descrie ochii lui Fran, părul lui Fran, avea un repertoriu imprevizibil...

Fran era atât de frumoasă ! Ochii ei erau de albastrul safirelor, părul îi era de aur roşu... În rest, cele două fete se asemănau mult. Erau asemenea a două fotografii identice din care una, expusă prea mult la soare, îşi pierduse prospeţimea.

Dar ce rost avea să răscolească trecutul ? Shanna era acum mult mai călită. Timp de cinci ani dusese o viaţă veselă şi plină de evenimente, acumulând multă experienţă. Fusese curtată de mulţi bărbaţi Singura pată întunecată în acest tablou, în timpul acestor ani, fusese îndepărtarea de pământul natal.

Nu, nimic nu se schimbase ! Parcul era la fel de frumos. Pârâul îngâna acelaşi refren zglobiu pe pietrele lui şlefuite. Salcia plângătoare semăna şi acum cu o colibă mică. Găinile cotcodăceau grave la fel ca odinioară... Dincolo de plopi, se întindea un somptuos covor viu colorat : rondul cu violete al Clotildei era tot acolo, înmiresmând aerul primăvăratic. Camelliile erau şi ele înflorite. Maşina înconjură casa şi se opri lângă terasă. O siluetă fragilă şi împovărată de ani îi aştepta în capul scărilor.

Suzan coborî din maşină şi se grăbi spre Clotilde care o cuprinse în braţe.

— C'e frumoasă eşti, draga mea ! Ai învăţat toate secretele eleganţei europene. Dacă mă gândesc bine tu întotdeauna ai avut atât : şic ! Chiar şi în blue jeans tu pari a fi o regină. Simt cum inima mea bătrână bate mai repede. Sunt atât de fericită să te văd din nou ! Şi taiorul ăsta îţi vine

minunat! Are aceeaşi culoare ca frunzele fagului. Culoarea misterioară a ochilor tăi, copila mea.

— Haide, bunico! Mă faci să roşesc, protestă timid fata. Am îmbrăcat taiorul ăsta ca să-ţi fac o plăcere, să ştii! Dar să nu te amăgeşti aşa uşor, adăugă zâmbind strengăreşte. Nu va dura prea mult până să trec la ţinuta obişnuită: jeans.

Ochii bătrânei se umpluseră de lacrimi. Şi Shanna şi-i simţea pe ai ei umezi de emoţie.

— Mor de foame, spuse fata pe un ton vesel, ca să alunge stânjeneala. Ceaiul e gata?

— Bineînţeles, draga mea. Să mergem în sufragerie!

Fata o luă de braţ pe bătrână şi porniră împreună. Camera mare era la fel de primitoare. Ferestrele mari cu vitralii erau deschise. O briză uşoară umfla perdelele mov. În contrast cu exteriorul, camera era destul de întunecoasă. Astfel încât Shanna nu îi văzu la început decât pe Stephen şi Maria. Apoi, când ochii i se obişnuiră cu penumbra îl descoperi pe Morgan.

Triunghiul de odinioară era adunat din nou.

El veni spre Suzan şi îi mângâie obrazul proaspăt.

— Doamne! exclamă fata surprinsă. Am avut impresia că am vedenii. Te credeam în Noile Hebride.

— Am stat acolo două luni. Dar m-am întors pentru perioada de fătare a micilor. Ştii bine că nu aş lipsi de la asta pentru nimic în lume.

— Cum așa, Stephanie, reluă Suzan, n-ai spus tu că Morgan a plecat de la Larchwood pentru totdeauna ?

— Nicidecum. M-ai înțeles greșit. Știam că e tot aici, însă...

Neștiind ce să mai creadă, Suzan se întoarse către Brent. El asistase la discuția lor din Anglia. Dar el întări spusele soției lui.

— Doar îl cunoști pe Morgan. N-a putut să rămână mult timp în insulele Pacificului. Acolo nu sunt oi !

— Nu îl știam pe prietenul nostru atât de pasionat de creșterea oilor, replică tânăra cu nonșalanță. La urma urmei, timp de mai mulți ani a preferat meseria lui de veterinar ; John în schimb, a trăit mereu pe pășunile alpine...

— John a început să se schimbe, reluă cu răceală Morgan. Și-a părăsit oile ca să intre în politică. Și să nu mai punem la socoteală alte preocupări... mai frivole...

Maria servi ceaiul. Bătrânul Stephen își privea fiica cu atenție.

— Călătoria asta cred că ți-a priit, spuse bătrânul admirativ. Te găsesc foarte frumoasă. Și parcă te-ai mai împlinit și îți stă bine.

— Și încă o să mă mai împlinesc, tată, răspunse femeia roșind. Pentru că aștept un copil.

Toți erau încântați de această veste. Stephanie deveni centrul atenției, spre marea ușurare a Suzanei. Tânăra se apropie și se așeză lângă bunica Clotilde. Bătrâna doamnă părea că nu mai înțe-

trânise deloc în aceşti cinci ani de când nu se mai văzuseră. Morgan îi oferi Shannei o farfurie cu fursecuri. Ea îl refuză politicos.

— Haide, nu face moşturi, spuse el cu asprime. Am tăiat viţelul cel gras pentru întoarcerea copilului risipitor. Nu ne dezamăgi. Apreciază meniul! De altfel, ai nevoie să te mai împlineşti. Eşti slabă ca un ţăr!

— Nu-ţi face griji, nu sunt la regim. Dar prefer prăjiturile mamei tale. Când le gust, parcă mă simt din nou copil. Vrei să-mi dai una, te rog?

— Cu plăcere, dar te rog să rămâi aşa cum eşti. Copil, erai o adevărată pacoste. Toată ziua trebuia să alerg după tine; să te pesculesc din scăldătoarea raţelor şi să mă urc după tine până în vârful bătrânului fag. Tu şi Louis eraţi nişte diavoli. Şi de fiecare dată când făceai vreo poznă, la mine veneai să ceri ajutor.

— Aveam o slăbiciune pentru tine, răspunse Suzan roşind. Eram atât de fericită când veneai să mă salvezi. Erai cavalerul meu. Aş fi vrut să-ţi îndeplinesc dorinţele cele mai tainice şi să ţi le ofer pe o tavă de argint...

— Dorinţele mele cele mai tainice? Care, de exemplu?

— De exemplu să o conving pe Martine Reddington că eşti bărbatul cel mai seducător din lume. Să o conving să-l părăsească pe Philip Griffiths...

Morgan rămase cu gura căscată.

— Martine Reddington, dorința mea cea mai tainică ? De unde ai scos-o și pe asta ? M-am întâlnit cu ea o dată sau de două ori dar mi s-a părut foarte plictisitoare. Cât despre tine, când ai venit la ultima reuniune a trebuit să te îndrăgostești de John ! Ai fi făcut mai bine să mă consideri pe mine cavalerul tău, adăugă răutăcios. Asta te-ar fi făcut să eviți deziluziile.

Maria îi oferi fetei încă o ceașcă de ceai și asta îi dădu un răgaz până să răspundă.

— Iubirile din copilărie nu durează toată viața, replică Suzan cu o împunsătură cinică. Înțelege, eu și John avem aceeași vârstă. Copii fiind, îl considerăm un puști, iar tu erai deja un tânăr. Însă la ultima reuniune...

-- ...La ultima reuniune, te-ai lăsat mânată de o pornire prostească !

Se înfruntară din priviri. Glasurile li se înăspriră.

— Cum poți să gândești în felul ăsta ? John este un băiat foarte serios, foarte ponderat.

— Nu e făcut pentru tine. Mă mir că nu ți-ai dat încă seama de lucrul ăsta.

— De ce ? Pentru că s-a îndrăgostit de Fran ? În definitiv, logodna noastră nu era... oficială.

Morgan o cercetă cu ochii lui negri, încercând parcă să-i ghicească gândurile.

— Te-am făcut atentă înainte de întâmplarea asta. Adu-ți aminte de seara când am citit scrisorile lui Gerard către Victorine...

Suzan prefera să nu-şi mai amintească seara aceea.

— M-ai întrebat dacă eu şi John avem gusturi comune. Dar nu ai spus nimic rău despre el.

— Atunci nu aveam nici un motiv s-o fac. Dar mi se părea că îi cazi în braţe prea uşor. Poate eram gelos! adăugă cu acreală Morgan.

Suzan îşi plecă ochii. Prin urmare, John se îndrăgostise de Fran, şi Morgan jucase rolul salvatorului mărinimos. O făcuse oare doar din generozitate? În definitiv, ea era unica moştenitoare a unei mari proprietăţi... Încet, îşi ridică privirea şi reuşi să-şi ascundă tulburarea. Avea deja experienţă!

— Uneori, murmură ea cu o voce egală, mă întreb dacă propunerea ta era pornită pur şi simplu din generozitate. Când mi-ai propus să anunţăm logodna ca să salvăm aparenţele, nu aveai şi un gând ascuns în minte? Erai într-adevăr complet.. dezinteresat?

— Eşti mai răutăcioasă ca altădată. În sfârşit, ai înţeles că nu sunt Ivanhoe! Pur şi simplu am ştiut să prind din zbor o ocazie interesantă. Dar tu nu ai jucat sincer! Te-ai folosit de mine şi pe urmă ai plecat.

Shanna, care îşi sorbea ceaiul, simţi cum furia o strânge de gât.

— Îţi admir marea sinceritate, replică ea sec Şi... chiar credeai că planul îţi va reuşi? De ce?

De data asta, Morgan păru încurcat. Şovăia...

— Dacă ar fi mers, spuse el în sfârşit, ţi-ai fi realizat vechiul tău vis : să-mi oferi pe o tavă de argint visul meu cel tainic...

Shanna fierbea de furie. Dacă ar fi fost singuri ar fi sărit în sus. Îşi dorea chiar atât de mult să pună mâna pe Larchwood Vale ? Evident, Brent îi luase locul la Blair Hill, dar nu cu gândul să-l spolieze. Când acesta se însurase cu Stephanie, Morgan era de multă vreme hotărât să devină veterinar. Tatăl lui îl văzuse bucuros pe ginerele său luând locul fiului rătăcitor. Pentru Morgan nu mai rămânea decât o singură soluţie : să se îndrepte către Larchwood Vale !

Glasul bărbatului o făcu să revină la realitate.

— Te-ai întors, în sfârşit. Multă apă a curs pe râu, şi, ironia soartei, John este din nou liber ! Atenţie, Shanna ! Nu mai repeta greşeala de odinioară ! Nu sunt pregătit să joc încă o dată rolul de salvator. Când vei înceta oare să-l vezi în roz pe acest Don Juan ? N-ai ajunge nicăieri căsătorindu-te cu John ! Fii înţeleaptă, frumoasa mea !

— Înţelepciunea nu are nici o legătură cu asta.

— Te înşeli. Alăturându-te cu mine ai câştiga mult. Avem multe în comun. Avem aceleaşi gusturi, aceleaşi idei. Pe asemenea bază se construieşte o căsnicie solidă, nu pe o admiraţie romantică şi trecătoare.

Shannei îi îngheţă sângele în vine, dar nu lăsă să se vadă nimic.

— Uită-te la părinţii mei, continuă Morgan...

— Nu ai ales un exemplu potrivit, i-o tăie scurt. Părinții tăi sunt legați unul de altul de un atașament solid. Dar au păstrat toată dragostea din tinerețe. Asta face minunată legătura lor. Când eram doar o fetiță îmi amintesc că am văzut-o pe mama ta aruncându-se în brațele tatălui tău ca o adolescentă. Asta m-a uimit la vremea aceea.

— La doisprezece ani erai foarte perspicace. Dar la nouăsprezece unde ți-a fost mintea ? Cum ai putut să te îndrăgostești de un palavragiu frumos ca John ?

— În orice caz, am avut destulă judecată să rup foarte repede așa-zisa logodnă cu tine !

Așează ceașca și se ridică brusc.

— Haide, bunico, spuse Suzan zâmbitoare, hai să-mi arăți casa ! Vreau să explorez fiecare colțișor și să văd dacă s-a schimbat ceva !

Spera că îi închisese gura lui Morgan. Dar el nu părea deloc afectat de discuție. Părăsind încăperea tânăra îl auzi spunând cu tonul cel mai firesc din lume :

— Hai, bătrâne Brent, povestește-ne amintirile din călătorie. Ești un scriitor foarte nepriceput. În scrisorile tale nici măcar nu ne spuneai dacă era vreme frumoasă sau nu.

Toată lumea izbucni în râs. Shanna își mușcă buzele. De ce nu rămăsese omul ăsta diabolic în Noile Hebride ?

CAPITOLUL 2

Suzan era turbată de furie. Încerca cu disperare să-şi regăsească liniştea. Trebuia neapărat, pentru că altfel bunica ar fi băgat de seamă ce se întâmpla. Cum de îndrăznise Morgan să-l atace pe John ? Era un băiat atât de drăguţ ! Ar fi trebuit să ducă alături de soţia lui o viaţă tihnită şi fericită. Dar Fran murise la trei ani după căsătoria lor.

Cine se credea Morgan ? Bărbatul ideal ? Of ! celibatarii ăştia !

— Am avut un noroc formidabil, draga mea. După atâţia ani, am găsit exact aceeaşi ţesătură.

— Aceeaşi... ţesătură ? Ce ţesătură ?

Shanna reveni brusc la realitate. Bunica zâmbi înţelegătoare.

— Ei bine, nepoata mea, ce-i cu tine ? Eşti cu capul în nori !

— Scuză-mă, te rog ! Este... din cauza decalajului orar.

Bătrâna doamnă îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Nu e cumva şi din cauza întâlnirii cu fostul tău logodnic ? Discuţia voastră de adineauri părea foarte aprinsă. În sfârşit, să revenim la ţesătură

Străbunica ta, Victorine Larchwood, l-a ales pentru perdelele din camera asta. Când eram copil, îmi plăceau foarte mult. Toate aceste flori, toate aceste păsări mă făceau să visez. Şi iată că acum câteva luni am dat peste exact acelaşi material. Îţi dai seama că am fost încântată. Am pus să se refacă toate perdelele aşa ca în vremurile de demult. Materialul este de foarte bună calitate. Va dăinui peste generaţii! Dar poate că viitoarea stăpână va pune să fie schimbate? Poate că va găsi că stilul casei este prea bătrânesc?

Aceste cuvinte stârniră în Shanna o ciudată melancolie. Era oare posibil să se întâmple aşa ceva? Vechea locuinţă va cădea în mâinile unei străine care nu va şti să-i aprecieze farmecul desuet. Asta ar mâhni-o nespus pe bunica. Sărmana Clotilde care îşi pierduse cei doi băieţi în război. Iar fiica ei se căsătorise cu un om de afaceri şi trăia departe de casă. Cine avea să preia ştafeta la Larchwood Vale?

— Istoria se repetă, murmură visătoare bătrâna. Întemeietorul familiei noastre, Gerard Larchwood, s-a căsătorit cu o franţuzoaică. Şi bunicul tău m-a ales pe mine. Părinţii mei au fost atât de fericiţi de această căsătorie...

— Bunico... tu singură l-ai ales? Vreau să spun... În vremea aceea, deseori căsătoriile erau aranjate între familii. Cei tineri nu prea erau întrebaţi.

Bătrâna izbucni într-un râs zglobiu.

— Draga mea, eram nebună după el! Când, în 1914, a plecat să lupte în Franţa, muream de ne-

liniște : dacă se îndrăgostea de vreo franțuzoaică ! Nu mai pun la socoteală pericolele, bombele, tranșeele. Slavă Domnului, s-a întors sănătos. Și vezi tu, anii aceștia de despărțire ne-au apropiat și mai mult unul de celălalt. Absența ființei dragi este atât de cumplită ! Asta îmi aduce aminte de o frază pe care am citit-o într-o carte : „*Nici o femeie nu este cu adevărat femeie dacă nu a cunoscut ce înseamnă tristețea, dacă nu a dorit nebunește ceea ce nu poate avea...*" Războiul, despărțirea crudă au făcut din mine o femeie adevărată. Mama ta știe bine despre ce vorbesc. Și ea a cunoscut suferința. Tot timpul se jura că se va mărita cu un fermier, un bărbat care să poată lua în mâinile lui domeniul. Și până la urmă l-a întâlnit pe tatăl tău. S-a îndrăgostit nebunește de el. Dar, timp de o lună, nu a vrut să recunoască față de ea însăși acest lucru. El era om de afaceri, călătorea în permanență. Ca să-l urmeze, trebuia să plece de acasă, să părăsească meleagurile astea atât de dragi. Sărmana ta mamă se consuma, slăbea văzând cu ochii. Până la urmă am reușit să o conving să mi se destăinuiască. Și am îndemnat-o să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea. Propria mea experiență mi-a folosit. Înainte de a-l întâlni pe bunicul tău, mi-am spus mereu că voi trăi undeva la malul mării. Iubeam oceanul mai mult ca orice pe lume. Sărmanul Humphrey m-a dus departe, foarte departe de locurile pe care le visam eu, dar nu mi-a părut rău niciodată. Am învățat să iubesc munții, să uit cântecul valurilor pe plajă... Amin-

teşte-ţi mereu de vorbele mele, draga mea : nimic nu este mai de preţ pe lume decât dragostea. Simt că eşti încordată, neliniştită. Nu te lăsa speriată de întoarcerea asta. Mai devreme sau mai târziu inima ta va alege şi vei şti pe ce drum să apuci.

Shanna privi gânditoare pe fereastră. Undeva, departe, aproape de linia orizontului, se găsea casa lui John.

— După părerea ta, bunico, aş putea să-mi găsesc fericirea aici, la Larchwood Vale ? Ar trebui să renunţ la orgoliu şi să accept ca un bărbat să mă ceară în căsătorie ?...

— N-am spus asta, răspunse Clotilde hotărâtă. Nu mi-aş îngădui să-ţi influenţez hotărârea. Tinereţea ta trebuie să aleagă drumul fără ajutorul aşa-ziselor „sfaturi bune" ! În orice caz, ai face bine să uiţi prima ta logodnă cu Morgan. A fost o comedie destinată să-ţi păstreze onoarea. Dar timpul a trecut. Şi John, şi Morgan s-au schimbat mult. Şi tu te-ai schimbat, draga mea, ai învăţat multe lucruri. Nu îi priveşti pe cei doi sub o lumină nouă ?

Shanna nu răspunse, însă întrebă mirată :

— Ai ştiut deci, bunico ? Nu te-ai lăsat păcălită de stratagema mea ? Când am anunţat logodna cu Morgan...

— ...Când ţi-ai anunţat logodna cu Morgan, John nu avea ochi decât pentru Fran. Am înţeles intenţiile lui Morgan. Acum pot să-ţi mărturisesc : m-am rugat ca să-l iei de bărbat !

— Cum, bunico ? Nu puteam. Logodna noastră n-a fost decât o comedie.

— Ai fi putut să te laşi sedusă, să găseşti în tovărăşia lui o oarecare plăcere a vieţii tihnite...

— Nu era vorba de nici o plăcere. Înţelege, bunico, Morgan vroia să se căsătorească cu mine doar din interes ! El vroia Larchwood Vale, nu pe mine !

— Am ştiut-o de la bun început. Dar lucrurile astea nu sunt niciodată atât de simple. Am fost întrutotul de acord cu atitudinea lui Morgan.

— Nu te înţeleg ! Era vorba pur şi simplu de oportunism !

Bătrâna înalţă din umeri.

— Poate mai târziu vei înţelege. În orice caz, ţine seama de sfatul meu. Nu lua în seamă ce a făcut Morgan atunci. Trecutul e trecut. Sper că l-ai iertat. Acum, trebuie să uiţi. Doar atunci vei putea să fii fericită.

În clipa aceea o voce de bărbat le strigă de pe scară.

— Coborâţi repede ! strigă Morgan. Părinţii şi tinerii căsătoriţi pleacă. Vor să-şi ia rămas bun.

Şi astfel, Shanna avea să-şi petreacă seara împreună doar cu Clotilde şi Morgan. Nu prea îi convenea. Din fericire, John promisese că trece şi el.

Se mulţumi doar să telefoneze. Cinară devreme. Bunica se ocupă de bucătărie, şi Morgan, spre marea surpriză a tinerei, se ocupă cu servitul. Nu

îl văzuse niciodată într-un asemenea rol şi îl tachină discret pe tema asta.

— Ei bine, e la modă, nu-i aşa ? răspunse Morgan aruncându-i bătrânei o privire plină de tandreţe. Şi pe urmă, nu vreau ca gazda noastră să se obosească prea mult. E greu să găseşti oameni pentru personal, aici, atât de departe de oraş. Am dat peste o femeie care vine de două ori pe săptămână. E puţin, însă din fericire este o femeie formidabilă. Are un spor de necrezut.

După ce strânseră masa, se instalară în salon în faţa şemineului. Ambianţa era caldă şi liniştită. Când sună telefonul, Morgan se duse să răspundă.

— E pentru tine. E John.

Când îi întinse aparatul, privirile li se întâlniră.

— Mă duc să vorbesc de la celălalt aparat. E mai... intim.

— Ai în continuare relaţii intime cu acest domn? întrebă Morgan cinic. Perfect. Îţi fac legătura.

Vorbise foarte tare. Fără îndoială că o făcuse intenţionat. Clotilde auzise fără îndoială. De altfel, fusese cuprinsă brusc de un acces de tuse care semăna mult cu o izbucnire de râs deghizată. Bunica îşi bătea joc de ea !

— Alo, John ?

Se auzi un declic în receptor.

— Ce faci, te distrezi spărgând vasele ?

— Nu, răspunse Suzan roşind. E Morgan care a închis celălalt aparat. Prefer să vorbesc din hol.

— Ca în vremurile bune de altădată.

Într-adevăr, tânăra avea impresia că se întorsese în trecut. Vocea lui John era la fel de mângâietoare...

— Da, dar altădată o făceam din alte motive... John, aș fi vrut să-ți transmit prin viu grai condoleanțele mele pentru moartea lui Fran. Nu am fost acolo când s-a întâmplat... Nu vreau ca Morgan să ne audă, ca să nu te simți stingherit. Trebuie să fie dureros să răscolești aceste amintiri... În sfârșit, adineauri păreai în formă și asta mi-a luat o piatră de pe inimă. Fran era o fată minunată. Cred că ți-a fost greu să-ți revii după șocul ăsta.

— Până la urmă uităm până și cele mai mari dureri. Am învățat asta cu mult timp în urmă, atunci când m-ai părăsit.

Shanna era surprinsă. Întotdeauna fusese sigură că John fusese sedus de Fran înainte ca ea să-l părăsească. Și dintr-odată vorbea de defuncta lui soție ca despre o soluție de consolare. Reuși totuși să-și păstreze calmul.

— Se pare că asta nu te-a făcut să suferi prea mult, continuă Suzan pe un ton ironic.

— Dar tu? Ai suferit văzând că m-am îndrăgostit atât de repede de Fran după despărțirea noastră? Să știi că am avut multe îndoieli. Când ai rupt-o cu Morgan, mi-a părut rău că nu am mai avut răbdare. Ar fi trebuit să-mi dau seama că logodna voastră nu putea să dureze. Este cu câțiva ani mai în vârstă ca tine... Deseori femeile sunt

atrase de bărbați mai bătrâni, dar se plictisesc de ei foarte repede. Cred că ai regretat logodna asta..

Suzan nu regreta nimic. Poate doar că nu se măritase cu Morgan. Cererea lui în căsătorie era o stratagemă menită să-i salveze onoarea, nicidecum o declarație de dragoste. Totuși nu îi părea rău pentru cele câteva săptămâni cât durase legătura lor.

— Îmi pare rău, continuă John, nu voi putea veni astă-seară. Trebuie să merg în oraș să particip la un miting politic. În orice caz, după călătorie, bănuiesc că ești foarte obosită. Ce ai spune de o plimbare călare, mâine dimineață ? Asta ne ar aduce aminte de vremurile bune de altădată. Vrei ? Perfect ! Ne întâlnim la Rocher la ora șase. Clotilde nu se trezește niciodată înainte de ora opt Morgan are grijă de micul ei dejun. Bătrâna vrea să-l servească la pat. E singura concesie la vârsta ei.

Shanna se întreba de ce acceptase. Poate doar pentru a-i da o lecție lui Morgan ? Nu îndrăznea s-o recunoască.

Se întoarse în salon.

— Ai putea să-mi împrumuți un cal, mâine dimineață ? întrebă fata cu un ton detașat. Mi-ar face plăcere să fac o plimbare cu John. Însă. dacă este vreo problemă...

— Ia-o pe Grise. De obicei eu o încalec, dar nu plec niciodată să văd oile înainte de ora nouă Dan face primul rond de dimineață. O voi înșeua pentru tine, dacă vrei. Vă las acum. La revedere !

— Nu trebuie să te simți obligat să ne lași singure, protestă Suzan. Eu și bunica vom avea destul timp să stăm de vorbă și în zilele următoare.

— Trebuie să meargă la Ngais Bend, interveni Clotilde. Philip Griffiths e plecat în Australia. Morgan trebuie să-i dea o mână de ajutor Martinei.

Shanna își spuse că Martine avea mult noroc. Dar se abținu să facă vreo remarcă.

— Ce mai face Martine? întrebă fata când rămaseră singure.

— Este la fel de frumoasă. Cu părul ei arămiu și ochii albaștri, îmi amintește de Fran. Copiii sunt adorabili. Dorothée și Roberta îi seamănă ca două picături de apă. Richar nu poartă degeaba prenumele bunicului. Îi seamănă leit... Iar micul Peter este un înger. Cu părul lui roșu și obrajii îmbujorați zici că e un spiriduș. Au crescut extraordinar. Din fericire pentru Martine! Acum are mai mult timp liber.

Mult mai mult timp liber, se gândea Shanna. Mai ales acum când soțul ei este plecat în Australia.

Suzan se duse la culcare devreme, dar nu reușea să adoarmă. Inconștient, pândea reîntoarcerea lui Morgan. Ca să-și alunge gândurile, începu să se gândească la reuniune. Trebuiau pregătite invitațiile, onganizate găzduirea, masa...

Un zgomot de mașină o trezi din visare. Morgan își parca mașina în garaj. O lumină slabă străbătea perdelele. Era lună plină, ca acum cinci ani,

în seara când ea și Morgan hotărâseră să se logodească.

S-au plimbat pe sub copaci ca să fie mai romantic. Ca și în seara asta, luna se plimba printre nori, învăluindu-i într-o lumină magică. S-au oprit și au admirat vrăjiți munții care se înălțau majestuoși sub mantiile lor de zăpadă. Din grădină se înălțau miresme de primăvară.

Ca să rupă vraja momentului, Suzan spusese cu amărăciune :

— Cred că toți cei din casă se gândesc că este o noapte ideală pentru îndrăgostiți.

— Așa este, șoptise Morgan. De ce irosim clipele astea minunate, Shanna ? Să ne lăsăm cuprinși de frumusețea nopții. La naiba cu John Forester !

A cuprins-o în brațe și a sărutat-o pătimaș. Pentru prima oară i-a simțit buzele. Luată pe nepregătite, ezitase să se împotrivească. Stelele sclipeau pe cer. Dar Morgan, la rândul lui, a rupt vraja.

— Ei bine, nu-mi pare rău că am jucat rolul cavalerului care ți-a salvat onoarea. Recompensa a meritat osteneala. John e nebun dacă o preferă pe verișoara ta.

Suzan simțise atunci un gust de cenușă în gură...

Încercă să alunge amintirile. Ce naiba ! Nu mai era fetița naivă de altădată. Doar nu avea să se lase copleșită prostește de un clar de lună ! Era de vină primăvara, sau poate fericirea de a se întoarce la leagănul copilăriei. Poate că ar fi trebuit să rămână în celălalt Canterbury, unde sep-

lembrie avea culoarea toamnei. Primăvara era un anotimp prostesc, un anotimp periculos...

În liniștea nopții, un cal necheză. Fără îndoială era Grise, care își întâmpina stăpânul. Îi auzi glasul șoptind calului vorbe liniștitoare, apoi pașii bărbatului răsunară pe aleile curții. Fluiera încet. Era o tradiție a casei. Când un bărbat se întorcea acasă târziu, fluiera. În felul ăsta, ai casei erau siguri că nu era vorba de vreun musafir nepoftit. De de ce alesese Morgan tocmai melodia aceea? Uitase oare...

Descoperiseră împreună poemul într-o carte veche. Se numea „Luna septembrie". Morgan l-a pus pe note cu mult talent: compunea foarte bine. Când îl cânta la pian bunicii, aceasta avea lacrimi în ochi.

Shanna nu putu să se abțină să murmure ultimul vers al cântecului.

— *Oh, amintiri arămii ale acestui septembrie mort, unde ați dispărut...*

Erau într-adevăr moarte, aceste clipe de altădată? Oare Morgan își aducea și el aminte de noaptea aceea fermecată? „Haide, Shanna, nu fi proastă! Și-a petrecut noaptea cu Martine. O iubește de multă vreme, chiar dacă nu vrea să recunoască. Culcă-te și uită nebuniile astea! Spuneai că ar fi fost mai ușor să te întorci dacă el n-ar fi fost aici, să-l vezi! Încântată! Încântată!"

Deșteptătorul sună la șase fără un sfert. Tânăra sări din pat și se îmbrăcă urgent. Își prinse părul

la spate într-o coadă. Își luă sub braț cizmele de călărie și coborî în vârful picioarelor. În bucătărie, Morgan pregătise deja ceaiul și sandvișurile. O pofti să ia loc.

— Nu pot să stau. Nu vreau să-l fac pe John să mă aștepte.

— Nu fi fraieră ! Nu te grăbi să ajungi la picioarele lui ca o sclavă credincioasă ! Lasă-l să fiarbă puțin în suc propriu, asta i-ar prinde mai bine !

— Meriți o palmă, Morgan Hervington-Blair, replică Suzan pe un ton de gheață.

— Nu e bine să faci mișcare cu stomacul gol, insistă el ironic.

— Nu voi fi plecată mult timp. La șapte și jumătate voi fi înapoi ca să pregătesc micul dejun pentru bunica... și pentru tine.

— N-are rost să te obosești. De multă vreme mă ocup eu de treaba asta. Sosirea ta nu-mi va schimba obiceiurile.

— Nu fi caraghios, Morgan. Acum eu mă voi ocupa de problemele de menaj. Voi fi bucuroasă să te scutesc pe tine.

Suzan sorbi din ceai, mușcă dintr-un sandviș.

— Hm ! Tot bunica face untul cu mâna ei, nu-i așa ?... Ascultă, Morgan, te rog să încetezi cu insinuările tale, continuă fata calmă. Nu am venit aici ca să mă arunc în brațele lui John. Dar gurile rele vor începe să clevetească, sunt sigură. Nu mai pune și tu paie pe foc ! Nu aveam de gând să mă întorc, tocmai pentru că nu vroiam să aud

toate calomniile. Dar glasul sângelui a fost mai puternic. Vreau să trăiesc pe pământul strămoșilor mei și vreau să trăiesc în liniște. De altfel nimeni nu va putea s-o înlocuiască pe Fran lângă John.

— Nimeni nu vrea să încerce !

— Ce remarcă surprinzătoare ! Să te recăsătorești nu înseamnă nimic extraordinar. E greu să trăiești singur. Multe femei s-au măritat cu bărbați văduvi și au fost foarte fericite.

— Dacă prima căsnicie ar fi fost o reușită, ți-aș înțelege punctul de vedere. Dar el a făcut-o nefericită pe Fran !

Shanna se ridică brusc.

— De data asta, mergi prea departe ! Nu te cred. Cum îndrăznești să faci o asemenea insinuare ?

Morgan o privi în ochi.

— Deja mi-ai zdrobit inima o dată, lăsându-te sedusă de acest Don Juan de mâna a doua. A doua oară nu se va mai întâmpla.

— Ascultă, se repezi exasperată Suzan, nu cred în inimile zdrobite ! Rănile iubirii se vindecă întotdeauna. N-a murit nimeni din asta !

Și răsucindu-se pe călcâie, ieși din bucătărie trântind ușa.

La naiba cu Morgan Hervington-Blair ! De acum înainte nu-l va mai băga în seamă. Nu se va mai lăsa cucerită de farmecul lui. Jignindu-l pe John, devenea de-a dreptul insuportabil. Cum îndrăznea

să pretindă că Fran fusese nefericită ? Dintr-odată Shanna fu cuprinsă de curiozitate : vroia să știe adevărul. Sărmana Fran, murise la trei ani de la căsătorie aducând pe lume un copil mort. Oare chiar suferise alături de John ? Nu ! Era imposibil ! Morgan încerca doar să-l discrediteze pe John în ochii ei. N-ar fi bănuit niciodată că poate fi atât de crud !

În tot cazul, se ținuse de cuvânt. Grise era pregătită, înșeuată. Era o iapă minunată, puțin cam voinică dar plină de vitalitate. Shanna puse piciorul pe scară și se săltă în șa. Se simțea o ușoară briză dinspre Pacific. Mângâierea vântului proaspăt o mai liniști puțin pe tânăra femeie. Câmpia era atât de frumoasă... Zâmbi către soarele care se înălța încet. Proasta dispoziție îi dispăru.

Silueta lui John se contura clar în lumina dimineții de primăvară. În spatele lui, bătrânul pisc își înălța formele rotunjite. Dintr-odată, Suzan se simți transportată cu cinci ani în urmă. Pe vremea când era logodită cu John Forester plimbările matinale deveniseră deja o tradiție. Pe atunci îl iubea... Sau mai degrabă credea că îl iubește. Se hotărâse să se îndrăgostească de John. Asta părea să fie soluția ideală. Proprietatea lui era vecină cu Larchwood Vale. Luându-l în căsătorie își asigura o viață liniștită, alături de bunica ei dragă...

Timp de câteva săptămâni au fost foarte fericiți. Apoi a fost organizată reuniunea „prietenilor pionierilor". Morgan se oferise să dea o mână de ajutor. La cabinetul veterinar îl înlocuia un asis-

tent, în timp ce el își petrecea aproape tot timpul împreună cu Shanna și Clotilde. John se eschivase : avea mult de lucru. De fapt, adunarea asta nu părea să-l intereseze deloc.

Zile întregi, Morgan și Shanna au lucrat cot la cot. Împreună au redactat un mic memoriu istoric pe care l-au multiplicat apoi ca să-l ofere tuturor invitaților. Toate astea i-au apropiat foarte mult. Pe de altă parte, John începuse să se întâlnească cu Fran. Shanna ar fi trebuit să sufere enorm dar nu a fost cazul. Dimpotrivă. Descoperise în Morgna un tovarăș curtenitor, cultivat și sensibil. Deodată compania lui John îi părea fadă. Începea chiar să se îndoiască. Era el oare bărbatul vieții ei ? Acum îl vedea într-o altă lumină. Morgan iubea literatura, poezia. În camera lui, alături de manualele de școală, se mai găseau zeci de volume care îi dovedeau sensibilitatea, cultura. Cât despre John, el nu citea. El vorbea doar despre animale, îngrășăminte, tractoare. Ar fi putut să-l accepte toată viața ? Despre ce ar fi vorbit în serile lungi de iarnă când zăpada i-ar fi izolat de restul lumii ?

Într-o seară, într-un moment de luciditate, Suzan a înțeles adevărul : îl iubea pe Morgan. În ziua aceea făcuseră împreună cercetări despre iarna grea din 1867. Regiunea lor nu cunoscuse niciodată o grozăvie mai mare. Mii de oi pieriseră și regiunea rămăsese izolată timp de mai multe săptămâni. Rezervele de hrană s-au terminat iar străbunicii lor erau pe punctul de a muri de foame.

— Ar trebui să scotociți prin hambar, le-a sugerat Clotilde. Bunica Victorine a povestit toată grozăvia asta mamei ei într-o serie de scrisori. E o mărturie prețioasă despre acele timpuri grele.

Shanna și Morgan le-au găsit în sertarul unei mese vechi legate cu grijă cu o panglică îngălbenită de vreme. Foarte tulburați, s-au așezat pe o canapea veche având impresia că au descoperit o comoară. Erau mai multe plicuri. Într-unul din ele, se odihnea o rămurică de myosotis uscată...

— Aha! Punem pariu că sunt scrisori de dragoste? a glumit Morgan.

Shanna a desfăcut delicat panglica veche de tafta.

— Doamne! Ai dreptate! Sunt scrisorile de dragoste ale lui Gerard către Victorine! Îți dai seama? Au străbătut atâta drum... Și atâta timp! Aș vrea să le citesc, dar... Nu e indiscret?

— Să fim serioși! N-ar mai jigni pe nimeni. Eu nu cred că voi putea rezista tentației. În sfârșit, ca să fim cu sufletul împăcat, hai să-i cerem voie Clotildei!

Bătrâna doamnă era în salon, așezată în fața șemineului. I-au spus care era problema.

— Bineînțeles, dragii mei! spuse bătrâna zâmbind malițios. Nu sunteți primii care le citiți! Când le-am găsit le-am citit și eu. De altfel, am avut o ceartă mare cu Humphrey pe tema asta. În tinerețe eram mai afurisită. Humphrey n-a vrut să mă lase să le citesc, dar eu nu m-am lăsat. M-am dus în birou și m-am încuiat pe dinăuntru. El era furios.

A încercat chiar să spargă ușa ! Pe urmă a plecat să facă o plimbare ca să se calmeze. În timpul ăsta eu am citit scrisorile. A fost atât de frumos ! Dar când am vrut să ies din ascunzătoare n-am mai putut să deschid ușa. Eram prizonieră ! Humphrey n-a venit să mă elibereze decât după ce s-a întunecat. Am tras o spaimă ! Citiți și voi scrisorile ! Dar nu aici, ci în hambar, la lumina lumânărilor. În felul ăsta veți avea impresia că faceți o călătorie în timp.

Acceptaseră sugestia râzând. Înainte de a se mărita, Victorine locuia împreună cu părinții în îndepărtata Akaroa. Drumurile erau grele și Gerard nu putea să scrie prea des. În ultima lui scrisoare îi mulțumea că acceptă să părăsească acea oază de civilizație ca să-l însoțească pe îndepărtatul tărâm de la Larchwood Vale. Suzan și Morgan au fost fascinați de scrisul ales al străbunicului lor, de blândețea cuvintelor din scrisori. Toate începeau cu o mică poezie care dovedea rafinamentul și cultura autorului lor. Suzan simți o ușoară gelozie. Pe vremurile acelea, bărbații știau să facă curte femeilor pe care le iubeau ! Nu le era teamă că sunt ridicoli. Morgan citea cu voce tare :

— *Victorine, ești pentru mine o permanentă încântare. În ultima ta scrisoare mă întrebi de ce te iubesc. Privește-te în oglindă, dragostea mea ! Acolo îți vei vedea părul galben ca mierea și ochii nici cafenii, nici verzi, ci mai degrabă de culoarea alunelor sălbatice... Dacă vei zâmbi imaginii din*

oglindă vei descoperi o gropiță adorabilă pe obrazul stâng... Nimic altceva nu vei mai vedea.

Dar eu, eu văd felul minunat în care îți miști cu grație mâinile atunci când vorbești. S-ar zice că sunt două păsări albe. Văd linia delicată a gâtului tău fragil. Îți văd buclele de la tâmple dansând atunci când miști capul. Dragostea mea, aș vrea să-ți scriu o poezie, dar nu știu să scriu. Atunci, voi lăsa pe altul să cânte pentru mine.

„Ea trece frumoasă ca noaptea,
învesmântată în voaluri, și,
pe firmamentul cerului,
ochii ei lucesc ca două stele.
Și când și-i coboară spre mine,
plini de o vrajă mângâietoare,
în regatul ei, eu sunt regele
și mă conduce spre paradis"

În curând, iubita mea, vom fi uniți și nimeni și nimic nu va mai putea să ne despartă vreodată. Ne vom bucura împreună de frumusețea zilelor de vraja nopților...

Te iubesc, Victorine,
Al tău, Gerard.

O emoție plăcută a cuprins-o încet pe Suzan. Ochii ei au întâlnit ochii lui Morgan fără să se mai poată dezlipi. Dar el nu a sărutat-o ; o credea îndrăgostită de John și îirespecta alegerea. Totuși Suzan era copleșită de dorință. Simțea cum

sângele i se urcă în obraji. El nu remarcase oare ? Lumina lumânărilor era atât de slabă !

— Ai citit atât de frumos poezia, şopti Shanna ca să-şi ascundă tulburarea. Şi tu ştii o mulţime de poezii ! Te-am auzit de multe ori recitându-i bunicii. Ai o memorie extraordinară.

— Îmi plac mult poeziile, a răspuns simplu Morgan.

Atunci Suzan a avut o bruscă revelaţie. Dragostea ei pentru John era o toană. Nu pe el îl iubea, ci posibilitatea de a rămâne aproape de Larchwood Vale, aproape de bunica...

După ce au coborât scara şi au pus la loc scrisorile, Morgan a întrebat-o pe nepusă masă :

— Shanna, viitorului tău logodnic îi place poezia ?

Ea şi-a plecat privirea.

— Nu cred. El... n-are timp să citească. Dar de ce mă întrebi ?

— Mă gândesc deseori la viitorul tău. Ştii, căsătoria este pentru totdeauna. Din păcate mulţi oameni o tratează cu uşurinţă. Se căsătoresc fără să se gândească, împinşi de o pasiune oarbă. Şi asta duce până la urmă la rupturi triste. Dacă dai la o parte farmecul, atracţia fizică, ce mai rămâne? Ţi-ai pus vreodată cu sinceritate întrebarea asta ?

— M-am gândit, i-a răspuns ea sinceră. Prefer însă să nu vorbesc despre asta.

— Nu sunt mulţumit cu jumătatea asta de răspuns. Te rog, Shanna, nu te lăsa depăşită de evenimente ! Luna viitoare vom fi prinşi într-un vâr-

tej de tot soiul de activităţi. Sosirea tuturor părinţilor, prietenilor, ne face să cădem într-o dulce euforie. Păstrează-ţi mintea limpede! Nu te simţi obligată să te căsătoreşti cu John doar pentru ca să uneşti cele mai vechi familii din regiune!

— Îmi voi aminti de sfatul tău, a şoptit Suzan înainte de a dispare pe scări.

În noaptea aceea nu a putut să doarmă. Sentimentul pe care îl avea faţă de Morgan era foarte puternic. Îl iubea şi această conversaţie o făcea nebună de fericire. Din fericire nu era încă oficial logodită cu John. Putea să se despartă de el, încet. Nu vroia să-l facă să sufere. Zilele următoare s-au scurs ca într-un vis. Însă Morgan şi-a regăsit răceala obişnuită. Suzan nu îşi făcea însă griji: era nostim să se poarte aşa, pentru că toată lumea o cunoştea ca pe logodnica lui John. Iar Morgan nu putea să-i facă nici o declaraţie. Şi totuşi, în ziua aceea, în hambar, au fost atât de aproape unul de celălalt...

Suzan l-a rugat pe John să se ocupe de Fran, verişoara ei din Tahiti, venită pentru reuniune. Când a văzut cum o privea John pe frumoasa fată, dintr-odată s-a simţit uşurată. Putea să se despartă fără grijă, el n-ar fi suferit deloc... I-a observat pe amândoi când se plimbau prin parc, crezându-se la adăpost de privirile indiscrete. La scena asta asistase şi Morgan. Şi la puţin timp după aceea i-a propus să anunţe logodna. Acceptase bucuroasă. Bineînţeles, era vorba de o logodnă de ochii lumii. Dar poate că...

Cătă naivitate!... Shanna clătină din cap furioasă. Trebuia să alunge fantomele trecutului. Privi către colină și îl zări pe John care se apropia în galop.

CAPITOLUL 3

John părea bucuros să o revadă. Cordialitatea lui risipi stânjeneala Shannei. O privi în ochi și îi propuse :

— Hai să ne întoarcem în trecut, vrei ? Să uităm toate neînțelegerile și necazurile din lume și să ne bucurăm de această plimbare.

Cuvintele acestea treziră spiritul de acțiune al Shannei de altădată...

— Hai să ne întoarcem ! strigă fata veselă întorcându-și calul pe loc. Cine ajunge primul la Crucea-Gerard ! Ești gata ? Pornim !

John era un călăreț desăvârșit. Participa deseori la concursurile hipice. Știind că însoțitoarea lui nu mai încălecase de multă vreme își mână calul mai reținut. Fata galopa prin preerie cu obrajii aprinși. Cu puțin înainte de Crucea-Gerard, John încetini și mai mult fuleul calului și astfel Shanna sosi prima. Câștigătoarea se întoarse spre el cu ochii strălucind de fericire. El o privea cu admirație. Era o schimbare față de ostilitatea lui Morgan...

— S-o luăm la dreapta ! propuse bărbatul. Am degajat un drum cu buldozerul. Acum se poate

ajunge până la Pagul Negru. Priveliștea e minunată, vei vedea.

Caii mergeau la pas pentru că drumul era destul de anevoios. Zdrăngănitul hamurilor se amesteca cu cântecul păsărelelor. Clinchetul cristalin al pârâiașului urca din vâlcea. În curând ajunseră într-un luminiș aflat pe o movilă de unde se vedeau toate dealurile dimprejur și câmpia de dedesubt. Era un loc foarte bun pentru a afla animalele rătăcite.

— Aici, viața s-a schimbat foarte mult, spuse John. Îți dai seama ? Străbunicilor noștri le trebuiau câteva zile ca să ajungă la Christchurch. Astăzi, eu pot să ajung în mai puțin de două ore la aeroport și în câteva minute să fiu la Wellington la adunarea Comitetului Lânii sau a Comitetului Cerealelor ! Pe vremuri, primul Forester făcea trei săptămâni pe drum până la Christchurch. Rakaia și Selwy erau de multe ori revărsate și totul era sub apă. Bunica ta mi-a povestit. În zilele noastre, America și Europa sunt aproape de noi.

— Ai de gând să mergi acolo ?

Înainte de a răspunde, John avu o mică ezitare:

— Poate anul viitor. Mă gândeam să plec chiar zilele astea. Dar am renunțat când scrisoarea Stephaniei m-a anunțat că vei veni, așa că mi-am contramandat călătoria.

Shanna făcu ochii mari.

— Ți-ai anulat-o... din cauza mea ? Oh, John ! Nu ar fi trebuit s-o faci !

— De ce nu ? Plecam la drum cu intenția hotărâtă să te întâlnesc. Trebuia să merg la Bruxelles, Londra și apoi în Canada. Aveam toate șansele să te întâlnesc.

Era un compliment măgulitor. Se simțea de-a dreptul stânjenită. Se întorsese la Larchwood să trălască liniștită pe pământul strămoșilor și se trezea în mijlocul unui uragan de patimi... John se purta ca și cum totul avea să înceapă din nou, ca și când nu ar fi fost niciodată însurat cu Fran. Shanna se hotărî să pună lucrurile la punct.

— Poate ar trebui totuși să pleci, spuse ea cu glasul șovăitor. Am auzit că vrei să te lansezi în politică. În Europa ți-ai face cu siguranță relații interesante și importante pentru cariera ta.

Încă o dată, John o privi în adâncul ochilor. Altădată Shanna era adânc tulburată de asemenea priviri. Dar acum...

— N-are importanță. Pot foarte bine să fac altă dată voiajul ăsta. Acum am ocazia să-mi îndrept greșelile din trecut. Morgan mi te-a răpit deja o dată și nu-l voi lăsa s-o mai facă și a doua oară.

Cu răsuflarea tăiată, Shanna îl privi la rândul ei drept în ochi.

— John, începu ea calmă, între mine și Morgan nu este nimic. Pentru binele bunicii, am hotărât să lucrăm împreună. Clotilde simte că îmbătrânește și repetă neîncetat că această reuniune va fi ultima din viața ei. Noi trebuie să încercăm s-o distragem de la gândurile negre făcând din această adunare

un succes. Eu și Morgan vom încerca să facem tot ce este posibil pentru reușită. În nici un caz nu vrem să facem din nou greșelile din trecut sau să ne lăsăm îmbătați de intrigi amoroase. Și mai este și amintirea lui Fran. Îmi pare rău că trebuie să-ți vorbesc despre lucrul ăsta, dar nu voi putea s-o uit niciodată. Eram foarte bune prietene, îți amintești...

John își apropie calul de Grise. Acum călăreau unul lângă altul.

— A murit acum doi ani, spuse John încet. Sunt încă tânăr, Shanna. Nu am de gând să trăiesc toată viața alături de o fantomă! Adu-ți aminte, draga mea: tu m-ai părăsit pe mine și nu invers! Mi-a părut bine să o întâlnesc pe Fran, dar, pentru mine, tu ai fost întotdeauna cea mai importantă...

Suzan se întoarse spre el și îi privi chipul frumos cu trăsături regulate.

— John, sper că Fran n-a bănuit niciodată lucrul ăsta! Vezi tu, când te-am văzut făcându-i curte, m-am simțit ușurată. Mă hotărâsem să pun capăt legăturii noastre dar mi-era teamă că te voi face să suferi. Dar în felul ăsta toate se rezolvau cum nu se putea mai bine. Fran n-a știut niciodată că ai ales-o pe ea doar ca să-mi faci în ciudă mie, nu-i așa? Eu însămi am făcut totul ca să-i risipesc bănuielile. N-a suferit din cauza mea, nu-i așa?

Bărbatul își încleștă fălcile.

— Scoate-ți din cap ideea asta, te rog ! Fran n-a fost niciodată fericită aici. Tu n-ai nici un amestec în asta. Pur și simplu nu-i plăcea ținutul ăsta. Obișnuită cu soarele, cu exuberanța din Tahiti, Fran n-a reușit niciodată să se obișnuiască cu muntele și cu frigul. Speram că până la urmă se va atașa de locurile astea. Dar, din nefericire, ne-a părăsit... Te rog, Shanna, crede-mă ! Dă-mi un răgaz ca să-ți dovedesc buna mea credință ! Eu... nu trebuia să-ți mărturisesc atât de repede, știi bine. Dar, să te găsesc aici, la fel ca altădată... Mi-am pierdut capul... Shanna, draga mea. Ultima reuniune a prietenilor pionierilor ne-a despărțit. Poate că aceasta ne va reuni !

— Și eu am nevoie de câtva timp ca să văd lucrurile mai clar, răspunse simplu Suzan... Să ne întoarcem ! E răcoare.

Călăriră împreună până la Richer. Acolo, John se întoarse la singurătatea lui, iar Shanna la conacul unde o aștepta Morgan. Încă o dată, trebuia să-și ascundă cu grijă sentimentele. Dacă Fran fusese nefericită, asta nu se întâmplase din cauza ei. Sărmana Fran, care se odihnea într-un mormânt de granit la poalele munților...

Suzan intră în bucătărie fredonând. Pe masă, micul dejun era servit. Morgan tocmai termina de pregătit tava pentru Clotilde. Fata se aștepta la un comentariu malițios, însă Morgan se mulțumi să spună zâmbind :

— Asta e telepatie ! Ai sosit la ţanc. Vrei să vii cu mine ? Bunica va fi încântată să te vadă când se trezeşte !

Bătrâna se trezise şi şedea în pat. Un şal mov pufos îi acoperea umerii. Ochii îi străluceau de bucurie.

— Priveşte-o ce cochetă este. Parcă e o regină care îşi primeşte curtezahii, glumi Morgan.

Cu infinite precauţii el aşează pernele şi aranjă cuvertura. Suzan instală platoul şi îl propti cu o pernă. Bunica chicoti pofticioasă.

— Mă răsfăţaţi, dragii mei ! Toate bunătăţile astea sunt pentru mine ? Doamne ! Ar trebui să-mi fie ruşine ca la vârsta mea să mănânc atât. Dar aerul tare al munţilor m-a făcut întotdeauna să am o foame de lup.

După aceea tinerii coborâră şi luară micul dejun împreună în bucătăria mare, colorată în alb şi albastru. Erau singuri şi se simţeau stingheriţi. Conversaţia lor a constat doar din banalităţi.

— Ce mai face mătuşa Elise ? întrebă Suzan ungându-şi o felie de pâine cu unt şi cu dulceaţă.

— E în plină formă. Pierre şi Margot au transformat vechiul conac în hotel şi acum locuiesc împreună cu ea în casa cea mică. Asta i-a luat o piatră de pe inimă. Îi era teamă că vor pleca. Şi pe urmă, acum mai este şi o Elise „junior" !

— Am aflat. Bunica i-a scris mamei despre nepoată.

— Bineînţeles că vin cu toţii la reuniune. O să avem mult de lucru cu pregătirile. Din fericire,

de data asta nu va mai trebui să facem din nou istoricul familiei. Îți aduci aminte de toate hârțoagele, căutările de data trecută? A fost istovitor!

Suzan roși. Pe ea nu o plictisise să redacteze fasciculul privitor la istoria familiei. Ba chiar dimpotrivă! Timp de ceasuri întregi, unul lângă celălalt, se aplecaseră asupra documentelor vechi... Pentru ea fusese o plăcere, o fericire, o descoperire.

Alungă hotărâtă amintirile astea și abordă niște amănunte mai practice. Invitațiile fuseseră deja expediate! Era mai bine să fie trimise din timp. Nimeni nu se aștepta la reuniunea asta! Mama lui Morgan își asumase răspunderea mesei, iar tatăl lui pusese să se înalțe o copertină în grădină: în felul ăsta copiii puteau să se joace afară chiar și pe vreme rea. Invitații de onoare aveau să fie primiți în vechea sală de bal.

— Martine este o dulce! Ea propune să-i distreze pe copii și să le organizeze jocuri care să-i amuze. Aseară am stabilit asta.

Suzanei îi îngheță zâmbetul pe buze și chipul i se înăspri. Era geloasă. Era un sentiment nou pe care până acum nu-l cunoscuse. Atunci când John se îndrăgostise de Fran, se simțise ușurată, atâta doar. Își iubea verișoara. Îi admira sincer părul roșu, ochii mari și albaștri. Dar, pentru Martine, era altceva. Ea fusese prima care reușise să-l cucerească pe Morgan, chiar dacă el refuza să recunoască! Nu putea să o invidieze pe Martine, femeia asta plină de viață cu părul strălucitor față de ea, Shanna, blondă și palidă.

— De ce eşti atât de abătută ? întrebă Morgan deodată. Parcă ţi s-au înecat corăbiile.

Îşi bătea joc de ea ! Se hotărî să-i dea peste nas.

— Cine crezi că eşti, domnule Hervington-Blair ? Un ghicitor nemaipomenit ?

— Te rog foarte mult să nu-ţi baţi joc de numele meu. Ştii foarte bine că numele compuse dau impresia de sudism. Dar este numele meu şi sunt mândru de el.

— De unde ţi se trage numele ?

— În secolul al XVIII-lea un Blair s-a căsătorit cu o Hervington. Fata neavând nici un frate, numele ei de familie era sortit să piară. Ca să facă plăcerea părinţilor ei, strămoşul meu s-a hotărât să adauge la numele lui de familie şi pe cel al soţiei.

— Pur şi simplu i s-a părut că aşa e mai şic ?

— Haide, Shanna, nu fi răutăcioasă ! De ce te gândeşti la nişte lucruri meschine ? A vrut doar să fie gentil, asta e tot ! Pentru bătrâni, supravieţuirea numelui e un lucru de cea mai mare importanţă !

— Numele nu au nici o importanţă. Domeniul va exista mereu. Eu voi purta numele soţului meu şi cu asta basta !

— Nu fi egoistă ! Gândeşte-te la bunica, de exemplu. Şi pe urmă, e frumos să-ţi regăseşti numele în arborele genealogic. Este atât de trist să-l vezi murind asemenea unei crengi uscate... Vreau să-ţi fac o mărturisire. În timpul logodnei noastre...

— ... Așa-zisei noastre logodne !

— Cum vrei tu ! În timpul „așa-zisei" noastre logodne deci, mă hotărâsem să o numim pe prima noastră fetiță Victorine-Rose, ca pe străbunica ta. Sunt un sentimental incurabil !

Suzan simți cum o străbate un freamăt. Se gândise la copiii pe care îi vor avea ! Câți bărbați se gândesc la așa ceva când se logodesc ? Și totuși, nu avusese niciodată intenții serioase să o ceară în căsătorie !

— Ești foarte prevăzător, spuse ironic Suzan. Te-ai gândit și la culoarea invitațiilor de botez ? Ia aminte la ce-ți spun : dacă într o bună zi te vei logodi „de adevăratelea" încearcă să fii mai puțin sentimental ! Lasă romantismul în seama viitoarei tale soții ! Nu mă mir că Martine...

Se opri brusc, înroșindu-se până în vârful urechilor. Se lăsase purtată de gânduri, iar acum își mușca buzele.

— Nu te mir că Martine l-a preferat pe Philip în locul meu, nu-i așa ? Sunt de acord cu tine și cred că a avut dreptate. Totuși de la o vreme se înțeleg foarte prost. Dar, poate cu timpul...

Își goli ceașca gânditor.

— Te-ai schimbat mult, reluă Morgan încet. Altădată erai mai blândă. Când erai puștoaică, îmi spuneam de multe ori : bărbatul care se va însura cu Suzan va fi un norocos ! Are o inimă de aur și e o fată stilată. Și pe urmă ai plecat... Viața de la oraș te-a schimbat, Shanna. Nu mai ești aceeași. Ești mai aspră. De multe ori m-am întrebat dacă în

cele din urmă te vei mărita cu Louis Rossignol, fostul tău tovarăș de joacă. Dar, la ultima reuniune a lipsit la apel.

— Să mă mărit cu Louis? Niciodată, răspunse Suzan orgolioasă. Și nu uita că suntem veri!

— Pe naiba! Nu mai spune atâtea prostii! Sunteți veri de spița a șaptea.

De data asta, Morgan era de-a dreptul furios. Ca în ziua când, copilă fiind, fusese gata-gata să dea foc hambarului sau când decupase un cerc în tavanul din sufragerie „ca să intre mai bine soarele" Regăsea acum același sentiment de vinovăție, aceeași teamă amestecată cu admirație.

— Nu mai am nici o veste despre el de multă vreme, spuse ea încetișor, încercând să-l liniștească Mai e în Tahiti?

— Da, dar călătorește foarte mult. E un alpinist experimentat, știi bine. A avut niște realizări extraordinare.

— A... da, încercă Suzane să-i intre în grații. Îmi aduc aminte.

— În ultimii ani nu te-ai mai interesat deloc de restul familiei, nu-i așa? Te-ai lăsat antrenată de vârtejul vieții marilor orașe.

De data asta, Morgan reuși s-o scoată din sărite.

— Cum îndrăznești să spui așa ceva? Îi scriam bunicii în fiecare săptămână!

— Să scrii e ușor... Dar de aici până la a face unele... sacrificii...

Nu îndrăzni să-şi termine fraza. Ochii fetei deveniseră verzi. Era un semn rău. Îl măsura cu dispreţ.

— Ei bine, continuă ! îl persiflă Suzan. Du-ţi gândul până la capăt ! Ce limbaj răutăcios ! Pot să-ţi întorc complimentul de adineauri. Şi tu te-ai schimbat mult. Şi nu în bine, crede-mă ! Haide, du-ţi vorba până la sfârşit ! Nu căuta să mă menajezi !

— Fiei continuă Morgan calm. Nu te-ai gândit niciodată să-ţi sacrifici viaţa uşoară, recepţiile, călătoriile, ca să vii aici să-i ţii companie Clotildei ! Nu te-ai gândit niciodată la bătrâna asta minunată care, ca să nu te influenţeze, a îndurat singurătatea fără să se plângă niciodată. O doamnă bătrână care, fără afecţiunea unui străin de familie, ar fi putut să moară într-o izolare totală.

— Vrei să spui fără tine ! izbucni Suzan furioasă. N-am ce zice ! Sfântul Morgan, salvatorul bunicilor singuratice ! Ar trebui să porţi o aureolă ! Te-ar prinde foarte bine.

Morgan îşi înălţă umerii resemnat :

— Agresivă şi furioasă, constată el fără să ridice glasul. Oricând gata să atace duşmanul în faţă.

Suzan păli dintr-odată. El, un duşman ? Cum putea să gândească în felul ăsta ? Bineînţeles că îl critica. Dar o făcea cu toată dragostea. Pentru că îl iubea din toată inima. De cinci ani se gândea la el fără încetare.

Părerea lui Morgan despre ea nu era deloc măgulitoare! Trebuia să încerce să-l facă să înțeleagă de ce nu se întorsese mai devreme.

În primii doi ani, din cauza lui, bineînțeles, N-ar fi îndrăznit să-l privească în ochi. Spera din toată inima că în cele din urmă se va însura cu o altă față, punând astfel capăt iluziilor ei. În felul acesta, ea ar fi putut să fie cu conștiința împăcată și să se întoarcă să locuiască în singurul loc de pe lume unde se simțea acasă. Nu uitase niciodată Larchwood Vale. Ar fi renunțat bucuroasă la canalele Veneției, la Place de la Concorde, la farmecul auster al Moscovei și la Piața Centrală din Bruxelles, pentru diminețile liniștite de la Larchwood Vale. De multe ori i s-au umezit ochii amintindu-și de văile săpate de torente, de fagul bătrân din grădină, de parfumul îmbătător al salcâmului și de farmecul nopților cu lună. În fiecare iarnă se gândea cu nostalgie la covorul de zăpadă care transforma tot peisajul într-o feerie argintie.

Cu mare greutate a reușit să alunge din adâncul inimii dragostea pentru el. Când s-a hotărât în sfârșit să se întoarcă în Noua Zeelandă, mama ei a căzut grav bolnavă chiar cu câteva zile înainte de plecare. Timp de mai multe săptămâni s-a zbătut între viață și moarte, dar i-a interzis Suzanei să anunțe pe bunica. Nu vroia să o neliniștească pe bătrână.

La vârsta ei are dreptul la o viață liniștită, îi explicase mama de pe patul de spital. Scrie-i ca de obicei, ceva vesel și plin de optimism.

În cele din urmă, după un tratament îndelungat și dureros, Marguerite a reușit să învingă boala. Însă convalescența a fost lungă și grea. În mai multe rânduri a îndemnat-o pe Suzan să plece liniștită în Noua Zeelandă.

— Mă voi descurca singură, spunea ea curajoasă. Nu vreau să te țin lângă mine, draga mea. Știu bine că arzi de nerăbdare să te întorci acolo.

Dar Suzan a refuzat. A plecat să-și îndeplinească visul abia după ce a văzut-o perfect restabilită. La aeroport, Marguerite i-a spus îmbrățișând-o :

— Te rog mult să nu-i spui nimic bunicii. La ce bun să-și mai facă griji acum când sunt vindecată ? Voi veni și eu și o voi întâlni la reuniune. Vom avea destul timp să stăm de vorbă și o voi pune la curent. Până atunci însă, cred că e mai bine să nu vorbești cu nimeni despre asta.

Suzan îi promisese. Iar acum Morgan o acuza pe nedrept că nu avusese inimă. Of ! Dacă ar fi putut să-i explice...

— Am avut motive întemeiate care m-au reținut. Motive personale. Foarte importante...

Morgan o întrerupse cu un gest.

— Nu mă îndoiesc că ai avut. Probabil că este un bărbat în viața ta și este dreptul tău. Dar, oricum, ai fi putut să mai vii pe aici o lună sau două. Domnul respectiv ar fi înțeles cu siguranță. N-ai avut curajul să-l lași singur ? Un bărbat care nu poate să suporte o despărțire atât de scurtă, poate oare să fie un tovarăș bun ? N-ai avut niciodată prea mult discernământ în alegerile tale amoroase !

Acum, te las, concluzionă Morgan ridicându-se. Nu am timp de pierdut. Sunt însă mulțumit că am putut să-ți spun toate astea. Vroiam s-o fac mai demult. Întotdeauna spun ceea ce gândesc.

— Cred că acum te simți ușurat de o mare povară. Vei putea să-ți vezi liniștit de probleme. Să nu te superi pe mine dacă astăzi nu te voi ajuta. Mi-ar place ca ziua de astăzi să o petrec în preajma bunicii. Pe urmă, voi trece la treabă. E nevoie de o curățenie mare. Femeia pe care ai angajat-o este o gospodină desăvârșită, dar cred că nu are timp să le facă pe toate. Peste tot e praf.

— Fii drăguță totuși și nu-i atrage atenția ! Este o femeie foarte devotată și ne-a fost de mare ajutor, adăugă Morgan la despărțire.

În următoarea jumătate de oră, Suzan încercă să se liniștească. Nu vroia ca bunica să-i bănuiască frământările care o chinuiau. În orice caz, asta fusese o lecție. Nu va mai încerca să se justifice în fața lui Morgan. Putea să creadă ce dorea ! Îi era indiferent !

Bunica ațipise. Când Suzan intră în cameră bunica deschise ochii.

— Of, Doamne ! Ce leneșă sunt ! Trebuie să mă scol imediat. Nu mai vreau să pierd nici o clipă. Sunt atât de fericită că ești aici. Trebuie să sărbătorim venirea ta. Voi chema...

— Nu, nu, Mamita, protestă Suzan. Să rămânem doar noi două. E mai bine așa. Vor fi destule festivități cu ocazia reuniunii.

— Mamita... murmură încetișor bătrâna. Tu ești singura care îmi spui așa. Mi-a lipsit vorba asta

Deodată chipul Suzanei se posomorî. Niciodată nu voise să-i facă vreun rău bunicii. Își reproșa că o făcuse să sufere prin îndelungata ei absență. Din păcate Morgan avea dreptate.

— Nu... Nu am putut să mă întorc mai repede, bâlbâi ea. N-ar fi trebuit să stau atâta vreme departe de tine. Dar împrejurările...

— Nu-ți cer nici o explicație, copila mea, spuse cu blândețe bunica. Știu că ai avut motivele tale bine întemeiate ! Bineînțeles, draga mea. A fost mai presus de puterile tale să vezi fericirea tinerei perechi, nu-i așa ? Și atunci când... Fran ne-a părăsit, ar fi fost indecent să vii... ca să preiei succesiunea Însă timpul estompează toate bucuriile, toate necazurile. Te iubește, sunt sigură de asta. Nu grăbi lucrurile ! În timpul reuniunii se pot întâmpla multe Vezi tu, la asta m-am gândit organizând reuniunea. Toată lumea s-a întrebat care este motivul acestei reuniuni neprevăzute, care trebuia în mod normal să se desfășoare peste cinci ani. Am avut eu motivele mele ! Acum sunt sigură, copila mea. Ai venit, ca să rămâi aici.

Suzan își ascunse cu greu amărăciunea. Bunica nu știa nimic ! Era pe un drum greșit. Nu știa despre boala fiicei ei iar pe ea o credea îndrăgostită, încă, de John. În aceste condiții, cum putea să i se destăinuiască ? Pentru moment era mai bine să nu o dezamăgească. Trebuia să rămână în continuare singură cu secretul ei apăsător.

După ce se îmbrăcă, bunica spuse veselă :

— Draga mea, n-are rost să stăm închise în casă pe o asemenea vreme. Hai să facem o plimbare prin parc, dacă vrei ! Întotdeauna mă fascinează izbucnirea primăverii. Mai ales aici. În timpul iernii pământul este atât de tare, atât de înghețat ! E o adevărată minune să-l vezi cum se dezgheață, cum apar mlădițele verzi anunțând întoarcerea zilelor însorite. Și îmi place atât de mult să văd bătrâna salcie plângătoare cum se umple cu muguri noi și pufoși. Știi, acum o lună au apărut deja ghioceii. Îmi plac atât de mult ! Și atâta m-au luat toți în zeflemea când i-am plantat. Bunicul tău zicea că nu vor crește niciodată din cauza frigului. Am făcut rost de semințe din Europa și, cu îngrășăminte și cu multă dragoste, am reușit să-i fac să înflorească. Pentru asta sunt foarte mândră de mine !

Făcură câțiva pași. Măceșii erau în floare. Primele magnolii își deschideau florile purpurii.

— Trandafirii au suferit mult în iarna asta din cauza înghețului, suspină bunica. Însă nu-mi fac griji. Au coaja tăbăcită. Sunt sigură că vor face ca de obicei niște trandafiri superbi.

Mișcate de frumusețea pastorală care le înconjura, rămaseră amândouă tăcute pentru câteva clipe Bătaia vântului făcea pinii să freamăte o melopee fascinantă.

— Auzi ? întrebă încet Clotilde. E minunat, nu-i așa ? Când am venit aici, zgomotul ăsta îmi aducea aminte de murmurul valurilor pe malul oceanului

Când închideam ochii vedeam parcă plaja copilăriei mele. Străbunica ta Victorine a plantat cu mâinile ei aceşti pini, unul câte unul. Pe vremea aceea bărbatul ei se încrâncena să transforme regiunea ostilă în păşuni înverzite. Cât despre ea, s-a hotărât să creeze pe aceste dealuri inospitaliere peisajele ei preferate. Sădind pinii, aducea aici ceva din regiunea Akaroa, atât de dragă ei.

— Şi din Normandia ei natală, adăugă Suzan. Pinii de Akaroa au fost plantaţi de către coloni, nu-i aşa ? Trandafirii Bourbon şi alunii au fost şi ei aduşi din Franţa.

— Dacă legenda e adevărată, interveni Morgan care venise şi el să le însoţească, salcia plângătoare se trage direct din cea care străjuie mormântul lui Napoleon de pe insula Sfânta Elena. Ştii lucrul ăsta, Suzan ?

Din nou, Morgan se arăta fermecător şi plin de atenţie. Şi totuşi era încă furios, Suzan nu avea nici o îndoială. Dar încerca să o ferească pe bunica de orice emoţie. În preajma bătrânei totul trebuia să fie linişte şi armonie.

Pe nesimţite făcură ocolul proprietăţii. Suzan regăsea cu emoţie locurile dragi din copilărie : mica grotă săpată în peretele colinei, cu cascada ei melodioasă, pivniţele în care îi plăcea atât de mult să se ascundă, Stânca Pândarului pe care strămoşii aşteptau fără încetare întoarcerea călătorilor dragi.

Apoi luară drumul către casă. Suzan îl uimi pe Morgan anunţând veselă :

— Prânzul este gata. Pentru început, am prevăzut o supă minunată așa cum numai bunica știe să facă. Pe urmă, picior de berbec la cuptor și salată asortată. Cum îți place ?

— E un meniu perfect, răspunse Morgan zâmbind. Văd că nu ai uitat specialitățile casei. Și totuși, după ce ți-ai petrecut atâția ani în palate...

— Câtă imaginație ! Nu înțeleg de ce toată lumea își închipuie că diplomații sunt niște oameni de afaceri care duc o viață de huzur, plină de petreceri. Foștii mei colegi de școală îmi scriau uneori scrisori din care răzbătea invidia. Îmi văzuseră fotografia în ziar strângând mâna reginei la Palatul Buckingham alături de tatăl meu și din asta trăseseră concluzia că duceam o viață extraordinar de pasionantă. Dar realitatea este cu totul alta. Peste tot pe unde am fost, am încercat să păstrăm o atmosferă familiară. Aveam cât mai puțini angajați. Bucătăreasa venea numai la marile ocazii. Fii fără grijă, știu să fac și mâncare și dulciuri !

Se așeză la masă și înfulecă cu poftă răciturile.

— Parcă am fi în vremurile bune demult apuse, oftă Clotilde. Bătrânul prezidează adunarea iar copiii se ciondănesc.

— Morgan a ajuns deja la vârsta înțelepciunii, glumi Suzan. El și eu nu suntem din aceeași generație. Mama lui era prietenă cu bunica mea, asta spune totul !

Bărbatul izbucni în hohote de râs. Părea că remarca îl distra la nebunie. Suzan era furioasă. Ar fi vrut să-l ia la bătaie.

— Adu-ți aminte de... „așa-zisa" noastră logodnă, reluă Morgan după ce se mai liniști. Spuneai că ești încântată de ideea de a trăi alături de un bărbat mai în vârstă.

Suzan roși amintindu-și.

— Poate că am avut o criză de ramolire cerebrală. Sau poate că pur și simplu am încercat să fiu politicoasă. Dar m-ai ajutat să ies dintr-un impas.

Morgan simți un nod în gât.

— Sunt un prost... Iar tu te înșeli, draga mea. Când ai spus cuvintele acelea erai sinceră.

— Dacă spui tu... Ar trebui să guști sosul cu tarhon la friptură. E dietetic, iar la vârsta ta, apar deseori probleme de digestie.

— Dar tu ai cumva probleme cu ficatul? Mi se pare că ești foarte iritabilă. Sau este poate din cauza decalajului orar. Se pare că este foarte obositor. Cât am fost logodiți, erai foarte sinceră, Shanna, și nu vei reuși să mă convingi că nu a fost așa. Eu eram tentat, bineînțeles, să văd viața în roz și speram să te văd cât mai mult în dispoziția în care erai... După-amiază mă duc cu Dan să tăiem cozile mieilor. Vrei să vii să ne ajuți? Cândva te pricepeai bine la treaba asta. Dacă nu vrei, nu vrei. E destul de neplăcut.

— Sper că nu ați schimbat cumva tehnica! Nu-mi place să văd animalele suferind.

— Nu. Fii pe pace, folosim aceeași metodă veche. Legăm un garou; în felul ăsta oile nu simt nimic,

iar riscul de infecție e mult mai mic. Nici eu nu sunt un călău ! Cât despre mirosul animalelor...

— Nu mă deranjează deloc, exclamă Suzan grăbită. Am în urmă câteva generații de fermieri și mă simt mai în largul meu printre oi decât printre prietenii tatei.

— Voi servi ceaiul mai devreme, la trei și jumătate, încheie veselă bunica. În felul ăsta vreau să fiu și eu de ajutor.

Era minunat să se afle din nou aici, să lucreze cu ardoare sub soarele primăverii. Suzan redescoperea cu emoție senzații familiare : mirosul înțepător al oilor, behăitul mieilor, lătrăturile câinilor și, mai ales, satisfacția muncii temeinic făcute.

Dan nu știa nimic despre frământările de la Larchwood Vale. El era pur și simplu încântat să o vadă din nou pe Suzan. Îi admira sincer îndemânarea și tehnica. Cu toată absența îndelungată nu-și ieșise din mână. Muncea ca un bărbat. Măgulită de complimentele lui, Shanna își regăsi buna dispoziție, și ziua se scurse fără nici o încurcătură.

— Cât timp o să rămâi la noi, domnișoară Carew?

— Te rog, Dan, spune-mi Suzan ! M-am întors pentru totdeauna.

Îl văzu pe Morgan lăsând să-i scape din mână inelul de cauciuc pe care se pregătea să-l strângă pe coada unui miel. Dar rămase tăcut.

— Bunica o să fie foarte mulțumită ! exclamă Dan. Eu credeam că ai venit numai pentru o perioadă. Pe timpul reuniunii.

— În orice caz, de mult mă hotărâsem să mă instalez aici. Mă gândeam să vin peste o lună sau două. Reuniunea a grăbit puțin cursul evenimentelor.

De data asta, Morgan nu-și putu reține exclamația.

— Nu mi-ai spus nimic despre asta !

— Nu m-ai întrebat. De multă vreme vreau să mă stabilesc aici. Dacă nu am putut s-o fac mai devreme, a fost din cauza unor probleme de familie. Dar acum toate s-au rezolvat. Credeam că voi avea timp să pun la punct ultimele amănunte, să o pun la curent pe secretara tatei cu toate problemele. Însă bunica a avut nevoie de mine pentru pregătirea reuniunii. Când Stephanie mi-a spus n-am stat pe gânduri nici o clipă... De altfel trimisesem deja câteva bagaje.

— Care e motivul întoarcerii acasă ?

Întrebarea de care se temea fusese în sfârșit pusă. Dar prezența lui Dan Cairns făcea lucrurile mult mai simple.

— Părinții se pot descurca foarte bine și fără mine, răspunse Suzan pe un ton glumeț. Și vroiam să fiu împreună cu bunica.

— I-ai făcut o plăcere extraordinară ! interveni Dan. Parcă a întinerit de când te-ai întors ! Și te iubește atât de mult ! Bineînțeles că venim și noi

să o vedem cât putem de des. Dar nu e același lucru.

— Așa e, întări Morgan. Și schimbând subiectul, adăugă : Acum, dacă a intrat în politică, ai toate șansele să te înțelegi cu John. Și ai putea să-i fii chiar de mare ajutor. În lumea asta, a politicienilor, au loc multe recepții. Ai putea fi o gazdă desăvârșită...

Suzan primi ironia ca pe o palmă. Evident, Dan nu înțelegea aluzia. El nu fusese de față la ultima reuniune de acum cinci ani. Nu știa nimic despre evenimentele furtunoase care se derulaseră atunci. Shanna simțea cum o cuprinde furia. Morgan încerca încă o dată să-l denigreze pe John printr-o insinuare calomnioasă. Sugera că dacă tânărul Forester i-ar face din nou curte ar face-o numai din interes. Câtă răutate ! Îl ura. O rănise adânc, dar nu vroia să lase să se vadă, dându-i în felul acesta satisfacție.

— Dacă aș putea să-l ajut cu ceva, aș face-o bucuroasă, spuse fata fără să ridice glasul.

Prinse un alt miel și îl imobiliză între genunchi Dar gândul îi zbura în altă parte. Oare și Morgan avea de gând să încerce să o cucerească din nou ? Nu ea îl interesa, bineînțeles, ci Larchwood Vale În orice caz, dacă într-o bună zi ar încerca să-i facă curte, i-ar face o mare plăcere să-l trimită la plimbare ! O făcuse deja o dată, în urmă cu cinci ani O copleșiră amintirile.

Într-o zi mizase pe o întrebare de care depindea viitorul, fericirea ei. Așa-zisa logodnă dura de câtăva vreme. Ea spera ca Morgan să se hotărască o dată pentru totdeauna dar el nu o făcea. Și dintr-odată Suzan s-a săturat de această prefăcătorie, „de ochii lumii". În public, totul părea că merge din ce în ce mai bine. Ei doi erau întruchiparea tinerei perechi care radia de fericire. Răspundeau veseli tuturor întrebărilor care le erau puse despre viitor. Dar, în particular, nu era nimic din toate astea. Of! Și cât de mult i-ar fi plăcut să se arunce în brațele lui! Cât de mult ar fi vrut să-l audă declarându-i dragostea veșnică!

Până la urmă se hotărâse să joace totul pe o carte. În dimineața aceea se plimbau călare pe lângă Crucea Gerard. S-au oprit lângă un ochi de apă să lase caii să se adape.

— Morgan, începu fata cu glas șovăitor, nu crezi că e timpul să punem capăt acestei mascarade? Ne-am jucat bine rolurile și toată lumea ne-a crezut. Îți mulțumesc nespus de mult. Dar... Am început să mă simt... stânjenită de situația noastră. As vrea să merg la Bangkok unde sunt acum ai mei Cred că ar fi mai bine așa. Oamenii vor fi surprinși. Logodna noastră a făcut vâlvă. Nu mă așteptam la atâta tărăboi. Am auzit-o pe bunica cel puțin de zece ori binecuvântând cerul că ne-a unit.. Nu mai pot să suport toate minciunile astea.

Așteptase un răspuns clar din partea lui. Avea să-i declare în sfârșit, să-i mărturisească dragostea

lui ? Morgan a rămas tăcut câtva timp. Cu fruntea încruntată privea imaginile lor în apa cristalină. Părea să gândească intens. Apoi a spus încet :

— Poate că nu cerul ne-a unit, ci timpul, o prietenie îndelungată... Bineînțeles că ceea ce-ți spun acum nu e prea romantic. Însă... Noi doi ne înțelegem bine și mi-ar place să ne căsătorim... Eu nu mai sunt foarte tânăr... Avem aceleași gusturi, avem multe puncte comune. De ce n-am încerca, Shanna ?

Niciodată nu avusese o asemenea decepție. Se aștepta la cuvinte pătimașe, arzătoare și nebunești. În locul lor, Morgan vorbise rece, calculat, ca și cum ar fi fost vorba de semnarea unui contract...

— De ce nu ? repetă Suzan cu voce tremurătoare. Ți-o spun eu ! Pentru mine, căsătoria este o problemă sentimentală. Iar tu îmi vorbești de interese comune, de a fi pe placul familiilor... Și dragostea ? Cu dragostea ce faci ? Căsătoria înseamnă dăruire de sine, o dăruire deplină pentru fericirea celuilalt. Între noi doi nu există nimic de felul ăsta. Nu ! Nu voi fi soția ta.

A urmat o tăcere îndelungată. Apoi Morgan a concluzionat simplu :

— Este foarte clar. Problema e rezolvată. Nimeni nu poate să te oblige să te căsătorești cu mine. Din păcate, în zilele noastre nu se mai procedează așa. Trebuie să-ți mărturisesc că îmi pare rău. Sunt convins că am fi format o pereche foarte potrivită.

Cât romantism !

— Voi anunța chiar astă-seară desfacerea logodnei noastre, a mai adăugat Morgan pe un ton degajat. Tu... ai putea să-ți petreci seara împreună cu familia Arpen. Asta ar ușura lucrurile. Și să-ți anunți părinții că vei pleca la ei.

Urmându-i sfatul, s-a dus să cineze acasă la Joy și Lennie. S-a întors târziu acasă. Dar el a auzit-o.

Așa cum prevăzuse, anunțase desfacerea logodnei. Toată lumea era foarte supărată, dar nu era nimic de făcut, nu-i așa ?

— Hai să facem o plimbare prin parc, i-a propus Morgan.

Un licăr de speranță s-a aprins în inima fetei. Era din nou lună plină. Cerul era plin de stele. Au mers ca niște automate până la fagul cel bătrân. La capătul drumului s-au oprit.

— Fără îndoială, ai dreptate, a spus Morgan cu un glas neutru. Căsătoria asta nu ar fi avut nici un viitor. N-aș fi știut niciodată să-ți îndeplinesc toate dorințele. Și pe urmă... mai ești încă sub șocul despărțirii de John...

Ar fi trebuit să-i mărturisească totul în clipa aceea. Ar fi trebuit să-i explice că nu a înțeles nimic. Nu se despărțise de John din cauza lui Fran. O făcuse pentru că îl iubea pe el, pe Morgan și pe nimeni altul !

Dar nu a făcut-o. Morgan a fost prea prozaic. Cererea lui în căsătorie semăna prea mult cu un contract de afaceri. N-ar fi putut să trăiască alături de

un bărbat care să nu o iubească la fel de mult cum îl iubea ea. Era mai bine să se despartă.

Şi-a scos de pe deget inelul de logodnă. Era prea larg pentru ea. Era şi ăsta un semn al destinului, fără îndoială. Nu era un diamant ci un smarald. Când i-l dăruise, îi spusese trist :

— Când vom pune capăt acestei aşa-zise logodne aş vrea să-l păstrezi. Se potriveşte atât de bine cu ochii tăi.

A aşezat inelul fragil în mâna însoţitorului ei. Suzan tremura uşor.

— Mi-ai promis că-l vei păstra, a spus Morgan cu gravitate. Va fi un simbol pentru vechea noastră prietenie şi poate îţi va purta noroc. Poartă-l în călătoriile tale şi aminteşte-ţi de păstorul neozeelandez care a încercat, destul de neîndemânatic, să scoată din încurcătură o fată... dragă inimii lui.

CAPITOLUL 4

La început Suzan a suportat mai greu prezența lui Morgan. Îi redeștepta amintiri dureroase. Îi era teamă să nu-și trădeze secretul într-o clipă de neatenție. Dar rutina cotidiană a făcut-o să-și uite neliniștea. Muncea pe rupte la fermă iar seara se ocupa cu organizarea reuniunii. Nu avea timp să se lase pradă gândurilor.

Din fericire, mai aveau să se scurgă trei săptămâni până la sosirea invitaților. Aveau să vină o mulțime de oameni. Toți o iubeau pe Clotilde. Era o bătrână doamnă fermecătoare. Poate era ultima ocazie s-o vadă în viață ? Gândul acesta trist îi străbătuse pe toți pentru că cei mai mulți acceptaseră invitația. Bătrâna doamnă era pentru toți ultima legătură cu trecutul. Era ultima mărturie a vremurilor grele când supraviețuirea depindea de sosirea cu bine în port a vapoarelor, sau când uneori era imposibil să găsești un medic. Aici multe femei salvaseră viețile celor apropiați ajungând uneori chiar să facă adevărate operații ca să cauterizeze vreo rană sau să pună la loc un picior rupt.

Suzan era la a treia şarjă de fursecuri. Trebuia să umple cămara. Mari şi mici, toţi aveau să tabere pe ele.

Ultimele două săptămâni se scurseseră în linişte. John era plecat la Wellington pentru o serie de negocieri. Morgan se mai potolise. Îndepărtarea rivalului său îi mai domolise agresivitatea obişnuită. Îl deranjau vizitele repetate ale lui John, dar rămânea în limitele politeţii. Tânărul Forester nu părea să se formalizeze de asta. Părea pasionat de politică şi nu vorbea despre altceva. Se aruncase orbeşte în politică, poate ca să uite de moartea lui Fran...

În seara aceea, Morgan se întorsese destul de târziu. Bunica se culcase deja. Suzan nu l-a întrebat de unde venea. Philip Griffiths era plecat în Australia. Fără îndoială că făcuse o vizită Martinei... Dar nu mai avea nici o importanţă. Era liber!

— Am cinat deja, spuse bărbatul vesel, dar mi-e poftă să mănânc ouă cu şuncă. Ţie nu?

— Eu am ronţăit ceva cu Mamita.

— Hai, vino cu mine! Nu-mi place să mă aşez singur la masă.

Suzan se simţi cuprinsă de o dulce căldură. Se gândise de multe ori la seri ca aceasta: Morgan întorcându-se de la muncă şi pălăvrăgind vesel despre ultimele noutăţi... Dar peste câteva minute se vor despărţi, fiecare retrăgându-se în camera lui.

Morgan înfulecă ouăle cu poftă.

— De când ai venit, viața e mai frumoasă, spuse el vesel. Bunica se culcă devreme în fiecare seară. Am petrecut singur atâtea nopți! Și apoi, ce plăcut e să fii răsfățat. Nimeni nu mi-a mai pregătit de multă vreme o asemenea bunătate.

Shanna se lăsă copleșită de o dulce euforie. Dar își reveni repede. Evident, era plăcut să fii util, să te simți folositor. N-ar fi greu să se mărite cu Morgan și să prelungească la nesfârșit această rutină încântătoare. Însă nu îl iubea. Între ei nu existase niciodată o adevărată pasiune. Nu-și dorea un bărbat care să o dorească doar trupește. Pentru Suzan, dragostea era un amestec subtil între fizic și spirit. În primul rând era fuziunea spirituală. De multe ori își auzise tatăl spunându-i mamei:

— Marguerite, te iubesc atât de mult. Ce am făcut oare ca să merit fericirea de a trăi alături de tine?

Toate femeile visează să audă asemenea cuvinte...

Își ridică ochii și întâlni privirea lui Morgan care o fixa insistent. Se înroși în obraji.

— Uneori aveai expresia asta când eram „logodiți", șopti bărbatul. În clipele acelea, nu mi venea să cred că nu vom sfârși prin a ne căsători

— Nu mi-am dat seama de asta.

— Nu te cred. Nu ești chiar atât de insensibilă Și tu păreai să crezi uneori că unirea noastră era posibilă. Atunci chipul tău lua înfățișarea asta, atât

de visătoare... Ce clipe minunate de caldă intimitate. Și apoi, dintr-odată risipeai dulcea taină a momentului glumind cu ironie despre această „m[illegible] farsă", cum o numeai.

Suzan rămase mută, incapabilă să răspundă.

— De ce minutele acelea scumpe nu puteau să dureze mai mult, Shanna ?

Fata nu eludă întrebarea, însă cugetă îndelung înainte de a răspunde cu toată sinceritatea.

— Mi-era... Mi-era teamă că voi găsi situația noastră prea comodă. Ușurința asta mi se părea periculoasă.

— De ce ți-era teamă ?

— Între noi doi n-a existat niciodată o adevărată pasiune. Și unul și celălalt am fi putut întâlni mai târziu bărbatul sau femeia visată. Atunci am fi regretat că ne-am căsătorit doar din camaraderie.

— La asta nu pot să-ți răspund nimic. Și îmi pare rău.

Suzan îl privea tristă. Brusc, chipul lui frumos, bărbătesc, cu trăsături regulate se înăspri. Colțurile gurii îi căzură. Ochii lui căpătaseră o expresie rugătoare și obosită. De obicei purtarea lui Morgan îl stârnea furia. Acum avea pentru el un fel de milă.

— N-am vrut să te necăjesc. Încerc să fiu sinceră, doar atât. Aș vrea să fiu altfel dar nu pot Așa sunt eu.

Bărbatul o aprobă dând din cap. O privea tandru Încet se ridică și îi luă mâinile în ale lui

— Îmi place felul tău de a fi, drept, fără ocoli șuri. Întotdeauna am încercat să te înțeleg. Dar nu e așa ușor... Am crezut sincer în izbânda unirii noastre. Dar tu ai hotărât altfel. Iar eu nu am vrut să trec peste voința ta.

Spre marea surprindere a fetei, el îi ridică delicat bărbia și o sărută. Sărutul acesta nu avea nimic fratern în el!

Suzan se lăsă furată de dulceața gurii calde și senzuale. Apoi, într-o tresărire de orgoliu încercă să se elibereze. Dar o strângea prea tare... Întoarse capul, dar bărbatul o strânse și mai tare în brațe Morgan tremura și Shanna însăși simțea cum freamătă.

El slăbi puțin strânsoarea, cât să poată ea ridica capul. Ochii lor se întâlniră. Cei ai lui Morgan aveau o expresie bizară, greu de definit.

— Ei bine... bâlbâi Suzan ca să salveze aparențele.

— Ei bine, repetă Morgan zâmbitor, adineauri vorbeai de pasiune. Sărutul ăsta... Poate că am fi aflat fericirea împreună dacă îmi dădeai o șansă De ce să nu ne lăsăm în voia plăcerii de a fi împreună? Chiar trebuie să ne ciorovăim întruna? Marile iubiri s-au născut în pace, în liniște. Vrei neapărat apusuri de soare, clar de lună, declarații romantice? Eu...

Suzan avu o scurtă ezitare înainte de a răspunde

— Aș putea să mă lipsesc...

O lucire de nesigurranță se aprinse în ochii fetei. Morgan se pregătea să mai adauge ceva când soneria telefonului alungă farmecul intimității lor.

— La naiba cu pisălogii ăștia ! exclamă el. E trecut de zece.

Suzan ridică receptorul : era Martine.

— Ce mai faci, drăguțo ? întrebă ea veselă. Cred că mi-am uitat geanta în mașina lui Morgan. Roagă-l tu să meargă să vadă dacă e acolo.

Suzan rămase perplexă câteva clipe. Apoi, revenindu-și, reuși să răspundă pe un ton firesc :

— Bineînțeles, draga mea. Se duce imediat să vadă.

Transmise mesajul însoțitorului ei care ieși imediat. Luă din nou aparatul tremurând. Se simțea obligată să stea de vorbă cu Martine până când se întorcea Morgan. Făcură un schimb de banalități.

— Uite că a venit. Da, geanta ta e în mașină. Ți-l dau pe Morgan. La revedere, Martine.

Îi întinse lui Morgan receptorul și părăsi camera fără nici o vorbă. Urcă direct în camera ei și se băgă imediat în pat. Dar nu-i era somn deloc.

Un sfert de oră mai târziu în ușă răsunară câteva bătăi discrete. Nu răspunse.

O frământau mii de gânduri. Așadar, după ce petrecuse aproape toată seara cu Martine, Morgan încerca să o convingă să-i acorde ultima șansă. Aha ! Era grozav ! Și bun de gură ! Aproape că se lăsase convinsă de teoriile lui despre pace, liniște ; Philip

Griffiths ori era orb ori idiot ! Trebuia cu orice preț să alunge din inimă dragostea pentru Morgan și să îl dea uitării.

Epuizată, nu nervii la pământ, reuși să adoarmă într-un târziu.

A doua zi dimineață, Shanna se purtă cu răceală. Morgan nu părea să-și dea seama, dar era fără îndoială doar o aparență ca să nu o neliniștească pe bunica ce se hotărâse să servească micul dejun împreună cu ei.

— Cum s-a desfășurat adunarea Partidului Național ? întrebă veselă bătrâna.

— Întreg Timaru era acolo, răspunse Morgan râzând.

Iată deci unde fusese aseară ! Probabil că trecuse pe la Martine când plecase la Timaru și apoi a condus-o înapoi. Asta însemna un ocol mare. Era ridicol ! Dar, la urma urmei, n-avea nici o importanță. Începând din ajun, mai precis de la ora trei dimineața, Suzan Carew nu mai era îndrăgostită de Morgan Hervington-Blair !

Companionii ei vorbiră de politică tot timpul micului dejun. Pentru cineva de vârsta ei bunica era foarte bine pusă la curent cu tot ce se întâmplă. Nu își depăna întruna amintirile cum fac mulți bătrâni

— Pari foarte abătută, copila mea. N-ai dormit bine ?

— Nu. Dimpotrivă, am dormit foarte bine, răspunse Suzan încercând să-și ascundă tulburarea

Sunt puțin cam obosită. Cred că e din cauza schimbării de climă. Astăzi nu o să ies afară la muncă. Sunt și în casă o mie de lucruri de făcut. Vreau să mă uit la conserve și la fructele puse la borcan.

Morgan păru dezamăgit :

— Vroiam să te duc la Halfway Creek să vezi noile canale de irigație.

— O să le văd altă dată, răspunse fata cu dezinvoltură.

Tocmai se pregătea să urce în camera ei când sună telefonul. Era John. O suna de la Wellington.

— Am o surpriză pentru tine, anunță el vesel. Mirabel și Donald Stennings stau aici trei zile în drumul lor spre Canberra. Le-ar face mare plăcere să te vadă. Sunt liberi toată după-amiaza, iar seara asta are loc o recepție în onoarea lor. Am o invitație pentru două persoane. N-ai vrea să vii ? Faci două ore cu avionul. Și îți repet că le-ar face o mare plăcere... Ca și mie.

Suzan se întoarse către Morgan și Clotilde cu ochii strălucind de fericire. De pe chip îi dispăruse orice urmă de tristețe.

— O, Mamita ! Doi prieteni buni de la Londra sunt la Wellington pentru trei zile. John îmi propune să mă duc să mă întâlnesc cu ei. Ai ceva împotrivă ?

— Absolut nimic. Ești liberă să faci ce vrei, doar ai venit aici ca să te distrezi.

Suzan îi transmise lui John acordul ei. Avea un avion la ora unsprezece și John urma să o aștepte la aeroport.

— Imi pare rău, spuse sec Morgan când convorbirea se termină, şi Suzan puse receptorul în furcă. Nu pot să te însoţesc până la aeroportul din Christchurch. Am un program foarte încărcat. Ia maşina şi las-o acolo la parcare. Aşa ar fi mai practic.

Nu avea timp să o conducă la aeroport, dar nu şovăia să facă un ocol de doisprezece kilometri ca să treacă să o ia pe Martine Griffiths. Ar fi trebuit să sară în sus furioasă. Dar acum îi era indiferent. Urcă fredonând în cameră să se pregătească.

— „Viaţa, viaţa e frumoasă"...

Morgan nu părea să fie prea încântat.

Coborî după o jumătate de oră, îmbrăcată într-un taior verde în picăţele îmbrăcat peste o cămaşă albă. Ţinuta era completată de pantofii verni şi o geantă asortată. Bunica o privi aprobatoare.

— E formidabil cât de bine semeni cu mama ta, draga mea! La fel ca ea, te îmbraci minunat.

— Încerc să salvez aparenţele, răspunse Suzan râzând. În fond sunt acelaşi copil teribil de când aveam doisprezece ani. Ai grijă de dumneata cât timp lipsesc! Vezi să nu faci nebunii! Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc, dar îmi face o mare plăcere să-i revăd pe Stennings.

Morgan a scos maşina şi a lăsat motorul pornit. Soarele aşeza reflexe blonde în părul lui şi se juca pe pielea lui bronzată. Suzan îl privi la fel de fascinată ca altădată. Dar, nevrând să se mai lase

așteptată, urcă hotărâtă în mașină. Morgan așează valijoara albă pe locul din spate, apoi se aplecă spre ea prin fereastra deschisă.

— Îmi pare rău că pleci, spuse el simplu. Aseară eram așa de apropiați... Te rog să nu te răzgândești în timpul călătoriei.

— Să fiu în locul tău, n-aș lua în seamă seara de ieri, răspunse Suzan cu un ton malițios. Am avut un moment de slăbiciune. Dar acum văd lucrurile cu totul altfel.

Morgan se posomorî.

— Și asta ți se pare altfel ? spuse el pe un ton agresiv

Se aplecă și mai mult pe fereastră si îi captură buzele într-un sărut aprins. Suzan încercă să scape Era însă prizonieră : centura de siguranță nu-i dădea voie să facă nici o mișcare. Morgan nu se grăbi, supunând-o mângâierii arzătoare a buzelor lui.

— Centurile de siguranță au și ele avantajul lor spuse el glumeț retrăgându-se pe jumătate.

— Lasă-mă în pace !

— Nu uita un lucru ! Dacă te măriți cu John nu vei putea să-ți împlinești visul cel mai drag și să locuiești aici, la Larchwood Vale !

— Și de ce nu ? Doar este vecinul nostru.

— După zvonurile care circulă, John are de gând să se prezinte la următoarele alegeri...

— Asta nu l-ar împiedica să rămână aici, sunt sigură. Toți membrii comunității au regiunea asta

în sânge. Nu va putea niciodată să-şi părăsească pământul!

— N-aş băga mâna în foc! Poate că ar fi obligat s-o facă. După moartea lui Fran trăieşte pe picior mare. Cariera politică îl costă mult. Cheltuieşte mai mult decât îşi poate permite.

— Şi ce dacă! răbufni Suzan furioasă. Când mă voi mărita îmi voi urma soţul până la capătul lumii. Asta să-ţi intre în cap, Morgan Hervington-Blair! Şi nu-ţi mai face griji de pomană! Nu mă duc la Wellington să mă întâlnesc cu iubitul meu. Mă duc să mă întâlnesc cu nişte vechi prieteni, asta e tot.

Şi spunând aceste cuvinte, apăsă pe accelerator.

Tot drumul clocoti de mânie. Era clar că nimic nu mai era ca înainte. Familia Blair avea să se retragă la Linden Peaks iar Stephanie şi Brent s-ar instala la domeniu. Morgan se ocupa de Larchwood Vale. Măcar dacă bunica ar fi găsit un alt administrator! Şi Forester Gorge risca să intre pe mâini străine... Da, Clotilde făcuse bine că organizase reuniunea asta. Viitorul era atât de neclar.

Dacă John s-ar însura, lucrurile s-ar schimba. Poate s-ar hotărî să rămână la Forester Gorge. Poate ar avea de gând să-şi păstreze proprietatea, să-şi vadă copiii îi vor succeda mai târziu... Demult, străbunicii transformaseră regiunea asta neprimitoare într-un pământ rodnic şi bogat... Dar meseria de fermier devenea din ce în ce mai grea. În primul rând preţul maşinilor crescuse mult din

cauza inflației. Totuși Morgan reușise să mențină randamentul la Larchwood Vale. Deci, nu era imposibil. Dar atunci, insinuările lui erau adevărate? Oare John pusese într-adevăr în pericol Forester Gorge, cheltuind mai mult decât își putea permite? Sau era o nouă calomnie menită să-l denigreze în ochii ei?

În timpul zborului scurt până la Wellington, Suzan reuși să-și pună ordine în idei. Îi plăcea să călătorească cu avionul. Era atât de obișnuită...

John o aștepta la poarta de sosire. Silueta lui familiară o făcu să se simtă mai liniștită. Purta un costum elegant închis la culoare. Numai faptul că era bronzat îl deosebea de ceilalți oameni de afaceri din marele oraș. El întinse brațele, îi cuprinse obrajii în palme și o sărută. Nu șovăise deloc.

— Sunt atât de fericit să te văd, draga mea. Aseară, eram cu moralul la pământ: prea multă muncă, prea multă lume, prea mult protocol. Apoi i-am întâlnit pe cei doi Stennings. Am stat de vorbă, le-am spus că locuiești la Forester Gorge... M-au întrebat dacă suntem prieteni. Când le-am răspuns că da, au sărit în sus de bucurie.

— Sunt niște drăguți, spuse Suzan cu ochii scânteietori. Mirabel mi-a fost de mare ajutor când mama a fost bolnavă. Cândva, a fost infirmieră. Ea a stat nopți întregi de veghe lângă patul mamei. Iar Donald, la rândul lui, a susținut moralul tatei.

John o luă de braţ şi o conduse spre poarta de bagaje.

— N-am ştiut nimic despre boala mamei tale, spuse el pe un ton de reproş.

— Am păstrat secretul din cauza bunicii. Nici chiar acum, când lucrurile s-au terminat cu bine, bunica nu trebuie să ştie nimic. Mama o să-i povestească când va veni. Văzând-o în plină formă, Mamita nu va avea nici un motiv să se neliniştească. Eu... eu de multă vreme vroiam să mă întorc, dar boala mamei mi-a răsturnat planurile. Cred că bunica s-a întrebat de ce m-am încăpăţânat să rămân atâta timp departe de ea.

John se apropie de ea şi o privi în ochi.

— Bunica credea că ştie motivul. După ea, ţi-era teamă să te întorci. Nu vroiai să deschizi nişte răni vechi, să scoţi din nou la iveală vechile necazuri. Eu unul mă hotărâsem să mă lămuresc şi vroiam să vin după tine în Europa, în Canada, oriunde.

— Când ţi-a mărturisit bunica gândul ăsta ?

— În iarnă a avut o bronşită puternică. Morgan era într-o dispoziţie foarte proastă. Tuna şi fulgera împotriva ta. După părerea lui, ar fi trebuit să fii lângă bunica în loc să duci o viaţă mondenă la mii de kilometri depărtare. Bunica ţi-a luat apărarea hotărâtă. Doar o cunoşti ! Când se dă cineva la tine devine tigroaică. Pe scurt, Morgan n-a mai insistat. Iar eu m-am decis să merg să te caut. Dar, în loc să plec eu, ai venit tu !... Îl vezi pe bătrâ-

nelul de colo ? E ministrul agriculturii. Nu pot să-l ocolesc și să nu-l salut. Sper că nu te superi ?

Suzan se simțea mai curând ușurată de această întrerupere. John mergea prea repede. Și apoi, era încântată să-l întâlnească pe ministru. Tatăl ei îl cunoștea bine și vorbise de multe ori despre el. Apoi recuperară bagajele și le duseră în mașina de serviciu a lui John. Era foarte nervos din cauza întâlnirii neprevăzute și tot drumul vorbi despre asta.

Suzan era încântată să-și reîntâlnească prietenii. La recepție se distră copios. Cunoștea deja pe mai mulți dintre cei de față și îi cuceri ușor și pe ceilalți. Era atât de fermecătoare. Toată seara John îi admiră buna dispoziție și siguranța de sine.

După recepție se duseră împreună la reședința celor doi Stennings. Niște prieteni le împrumutaseră un mic apartament dublu. Era mult mai plăcut decât la hotel. Băură un ceai, apoi John o conduse pe Shanna în camera ei, înainte de a pleca.

— Simt o bucurie copilărească ! spuse John când fură singuri. Prietenii tăi pleacă cu o zi înaintea noastră. Vei rămâne doar a mea. Vom putea să ne continuăm în liniște discuția.

— Dar nu vom ajunge nicăieri. Eu nu vreau să mă leg de nimeni, John. Vreau doar să trăiesc liniștită.

John șovăi, înainte de a răspunde încet :

— Ei bine, vom vedea ! Poate cu timpul... Noapte bună, draga mea !

O sărută pe obraz dezinvolt și zâmbi puțin stânjenit.

— Vezi ? Știu să mă port cu doamnele. Dar nu vei scăpa mereu așa ușor, păstorița mea sperioasă.

Suzan fu fericită să rămână singură. Petrecuse o seară minunată. Crescută în lumea afacerilor și diplomației, îi plăceau recepțiile pline de fast... Dar acolo, spre sud, așezat la poalele muntelui, era Larchwood Vale. Universul ei și singura ei mare dragoste.

CAPITOLUL 5

În timpul scurtului sejur Suzan se distră din plin. Wellington era un oraș minunat. Pe străzi, pomii erau în floare. Vaporașele de agrement se legănau pe apa albastră a micului port. Nici un nor nu acoperea cerul.

Îl însoți pe John aproape toată ziua în cele mai multe din acțiunile lui. Semăna cu tatăl ei. Politica o pasiona. În timpul dejunului de afaceri știu să se ridice la nivelul conversației și John nu-și ascunse admirația. Era încântată în sinea ei. Însoțitorul ei se arătă plin de tact. Nici măcar nu a adus vorba de fosta lor legătură.

Suzan își regăsi melancolia în avion. La aeroport trebuiau să se despartă. Și John avea mașina lui care îl aștepta în parking... Îi părea rău că se desparte de el. Tare mult i-ar fi plăcut să-i vadă figura lui Morgan dacă s-ar fi întors însoțită de John.

Dar întâmplarea are uneori tertipuri nebănuite. Un șofer imprudent tamponase mașina lui John și autoturismul fusese dus la o stație service. Reparația avea să mai dureze.

— Din fericire sunt aici, interveni Suzan când aflară vestea. Aș putea să-ți fiu șofer săptămâna asta.

Urcară în mașina ei și ieșiră din oraș.

— Hai să mergem să dejunăm la răspântia Selwyn, propuse John. Sper că nu ești atât de grăbită să te întorci acasă.

— Nu am nici o problemă deosebită. De ce ?

— Am promis să trec pe la Lowells. N-a putut să participe la adunarea Comitetului Cerealier. Trebuie să-i fac o scurtă prezentare a celor discutate. Locuiește pe drumul spre Rakaia, aproape de coastă. E o regiune superbă. Și acolo pionierii colonizării au făcut minuni. Altădată era un loc complet arid și dezolant. Astăzi este un pământ bogat și înfloritor.

Opriră mașina în parkingul restaurantului. Intrând în curte se încrucișară cu un break care tocmai ieșea. Suzan nu își putu reține o exclamație de uimire. În mașină îi recunoscuse pe Morgan și Martine. Amândoi foarte eleganți, el cu un costum sobru, ea cu un taior deschis, nu îi observaseră pe cei doi care intrau.

— Frumos din partea lor ! spuse John batjocoritor. Sărmanul Philip moare de plictiseală în Australia în timp ce nevastă-sa o duce nemaipomenit de bine.

Suzan nu răspunse. Inima îi bătea nebunește.

— Sper să nu mă consideri un puritan, continuă John. Însă tipul ăsta mă exasperează.

— Mi se pare că felul ăsta de a fi nu i se potrivește lui Morgan, protestă fata. De când îl știu eu a fost un om corect.

— Nu-mi face nici o plăcere să-l vorbesc de rău, spuse John după o scurtă ezitare. Însă... trebuie să te pun la curent. Dacă nu o fac, tu și mama ta riscați să plătiți foarte scump consecințele.

— Vrei să vorbești de domeniu ! Îl consider pe Morgan un om foarte cinstit.

— Bineînțeles ! Nici eu nu mi-l închipui ca pe un traficant de cărți de credit. Dar își dă silința prea mult, Shanna. Un simplu angajat nu și-ar da atâta osteneală. Cu siguranță că are niște gânduri ascunse : să intre în posesia unei părți din domeniu, de exemplu. Avocatul mamei tale este și avocatul lui. Dacă vrea să stea de vorbă cu Clotilde, vrea și Morgan să fie de față. Larchwood îți revine ție de drept. Nu-l lăsa să-ți fure ce-i al tău. În sfârșit ! Hai să nu mai vorbim despre asta și mai bine să profităm de ziua asta frumoasă !

Masa a fost excelentă. John pălăvrăgea vesel, însă Suzan era cu gândul în altă parte. Nu putea să creadă că Morgan o înșeală, și totuși, raționamentul însoțitorului ei stătea în picioare. Cât despre legătura seducătorului fermier cu Martine, era ceva de netăgăduit.

După ce terminară de mâncat porniră spre Mata Flat. Regiunea era superbă iar cei doi Lowells niște oameni fermecători. În câteva rânduri, doamna Lowells îi aruncă tinerei femei priviri pline de

subînțelesuri. Bărbații se instalară în salon ca să discute afaceri. Femeile făcură o plimbare prin grădină apoi intrară din nou în casă să servească ceaiul. Către ora cinci, cei doi musafiri plecară la drum. John conducea. Dintr-odată Suzan se hotărî să lămurească lucrurile. Prea auzise multe în ultimele zile ! Nu i-a fost greu să conducă conversația cum vroia ea. La Lowells toți vorbiseră despre agricultură, productivitate, randament. Lansă două-trei banalități pe această temă, după care întrebă pe tonul cel mai firesc cu putință :

— Cum merge treaba la Forester Gorge ? Ești mulțumit de rezultate ?

— Nu tocmai. Este o perioadă grea pentru toată lumea. Epoca de aur a anilor '60 s-a terminat de mult. Dar asta nu e totul... Am ceva probleme.

— N-aș vrea să fiu indiscretă.

— Ai dreptul să știi. Am avut ghinion. Ca să-mi asigur viitorul meu și al eventualilor urmași, am făcut un plasament important. Am investit o mare parte din capitalul pe care îl aveam. Din păcate, n-a mers. Am pierdut totul. Pe urmă s-a îmbolnăvit Fran. A fost nevoie să recurgă la un tratament costisitor... Marile inundații mi-au dat lovitura de grație. Bineînțeles că guvernul mi-a dat despăgubiri, dar atât de puțin... Pe scurt, sunt într-o situație delicată. Domeniul este ipotecat aproape în întregime, dar sper să ies la liman. Nu-mi fac griji. N-am jucat ultima carte, înțelegi ? Politica poate să mă ajute mult.

John zâmbi forțat.

— De mult vroiam să-ți vorbesc despre asta. Însă nu am avut ocazia. Nu vreau să-ți ascund situația afacerilor mele, Shanna. Nu ar fi cinstit din partea mea.

Suzan clătină tristă din cap. Îi era milă de el. Sărmanul John! Nu era vina lui. A crezut că procedează bine, și...

— Eu... mă simt puțin vinovată, adăugă ea încet. Acum cinci ani, am declanșat o furtună în viața ta și a lui Morgan. Situația era atât de delicată... De atunci nu îndrăznesc să mă încred în judecata mea. Am făcut prea multe greșeli. Nu mai vreau decât să trăiesc liniștită în preajma bunicii. Îmi pare rău că te știu implicat în probleme financiare. Dar nu-ți face griji! Și strămoșii tăi au trecut prin clipe grele. Și întotdeauna au trecut peste ele. Forester Gorge a mai fost deja ipotecat. Vei găsi cu siguranță o soluție. Am nevoie de timp să-mi rezolv problemele dar, după reuniune, voi vedea lucrurile mai clar. De aici înainte, hai să rămânem buni prieteni și nimic mai mult! Dacă nu o faci pentru mine, fă-o pentru bunica...

John o bătu pe umăr prietenește.

— De acord. Voi fi prietenul tău cel mai credincios. Sunt bucuros că am putut să te pun în gardă în legătură cu Morgan. Acum cinci ani erai atât de îndrăgostită de el! În sfârșit, acum ai mai

multă minte și experiență. Dar să vă știu pe amândoi sub același acoperiș...

Suzan se sili să zâmbească.

— Liniștește-te ! În cea mai mare parte a timpului suntem la cuțite. Mi-a fost foarte greu să stau atâta vreme departe de bunica. Și nici măcar nu i-am explicat adevăratele motive ale absenței mele. Fericirea ei înseamnă pentru mine mai mult ca orice ! Uite că am ajuns la tine. Eu mă grăbesc. Clotildei cred că i s-a părut o veșnicie de când am plecat. La revedere, John.

Ajungând la Larchwood Vale, Suzan a fost foarte surprinsă să vadă breakul oprit în fața casei. În mijlocul curții se găseau două valize mici și două impermeabile bleumarin împăturite cu grijă. Ale cui erau oare ?

Avea să afle în curând. Se îndrepta spre ușa din spate când apărură două siluete de copii alergând. Le recunoscu imediat. Erau fetele Martinei, Dorothée și Roberta, cu pletele roșii asemeni mamei lor. Trebuie să fi avut zece și doisprezece ani acum.

— Și doar mama ne-a spus să luăm cu noi valizele ! gâgâi Dorothée. Of ! Sunt tot aici. Bună, Suzan ! Nu te-am mai văzut de multă vreme dar am auzit mereu vorbindu-se despre tine. Morgan vorbește mult despre tine cu mama.

— E foarte drăguț din partea lui, răspunse Suzan zâmbind. Bună, fetelor !

— Oho ! exclamă Roberta. Ce talor şic ai. Îl ai de la Paris ?

— Nu, draga mea, de la Londra. Ei bine, ce faceţi voi două aici ?

Fetiţele răspunseră în acelaşi timp.

— Ne mutăm aici şi fraţii noştri rămân cu Graham şi Ribona, perechea care ajută la fermă. În felul ăsta vor putea da o mână de ajutor la muncă după şcoală. Acum e mult de lucru. Morgan ne-a spus că ne vom simţi în largul nostru şi că ai putea să te ocupi de noi. O să te convingi că suntem bine crescute. Mama o spune mereu. Ştim să pregătim masa, să facem paturile, să facem curat. Morgan ne-a silit să-i promitem că nu te vom plictisi cu flecăreala noastră. Sper că nu te plictisim, nu-i aşa ?

Suzan nu mai pricepea nimic.

— Şi mie îmi place să sporovăiesc, le asigură fata pe un ton cât se putea de serios. Sunt încântată să vă văd aici. O să ne distrăm bine împreună. Păreţi două fete foarte amuzante. Însă...

— Aşa e ! spuse Dorothée serioasă. Tata spune mereu : „Ce greşeală am făcut ca să-mi dea cerul trei asemenea clovni ?" Vorbeşte de noi şi de mama, bineînţeles.

— Cred că ne vom înţelege foarte bine, afirmă Suzan. Dar spuneţi-mi...

— Ştii gluma cu câinele şi cu mătura ? întrebă Roberta în loc să o asculte. Era un câine care...

Din fericire, în cadrul uşii apăru Morgan.

— Nu poţi în nici un fel să te înţelegi cu drăcuşorii ăştia, spuse el zâmbind. Dă-mi voie să-ţi explic. Martine a plecat la Philip în Australia. El trebuie să rămână mai mult timp decât fusese prevăzut iniţial. Eram acolo azi-dimineaţă când a telefonat. Graham mă chemase să-l ajut pentru că o oaie şi-a rupt piciorul. Philip are treabă timp de patru zile la Grande Barrière şi, de multă vreme, Martine îşi dorea să ajungă acolo. Ştii cum sunt femeile ! A şovăit puţin, de formă. Ar fi trebuit s-o auzi : „Dragul meu, dar e imposibil ! încercă Morgan s-o imite subţiindu-şi vocea. Mâine la ora trei trebuie să merg la dentist, pe urmă e adunarea comitetului de femei al partidului Naţional... Pe scurt, concluzionă Morgan, reluându-şi glasul lui firesc, i-am luat telefonul din mână şi i-am promis lui Philip : „Nu-ţi face griji, bătrâne, sosesţe ! O urc în următorul avion." Şi aşa am făcut.

Morgan le făcu cu ochiul fetelor.

— Martine şi Philip nu au aproape niciodată vacanţă, adăugă el serios. Şi să stai toată ziua cu monştrii ăştia mici nu e uşor !

— O să fim cuminţi ca două păpuşi, îl asigură Roberta. Spune, Morgan, acum putem merge să încălecăm puţin ponei ?

— Mâine, după şcoală ! Acum trebuie s-o ajutăm pe Suzan După călătoria cu avionul trebuie să fie foarte obosită O să vă dea cearşafuri şi veţi urca în camera voastră să vă faceţi paturile. Pe urmă să veniţi să o ajutaţi să pregătească masa

Am cumpărat niște antricoate superbe să le pregătim la grătar. Mai avem salată și pentru desert compot de piersici. Haideți, fetelor! Știți ce aveți de făcut. Shanna, tu te-ai distrat bine la Wellington?

Suzan era complet deconcertată. Cu un sfert de oră înainte îl detesta închipuindu-și întâlnirile lui pasionate și vinovate cu o femeie măritată. Acum avea în față un bărbat cu o purtare foarte părintească și care își trimisese fără ezitare presupusa amantă în Australia să petreacă o a doua lună de miere alături de soțul ei. Hotărât lucru, bărbații sunt niște ființe imprevizibile! Pe cine să mai creadă? Pe John sau pe Morgan? Fiecare se înverșuna să folosească slăbiciunile celuilalt pentru a-l discredita. John îl acuza pe Morgan că vrea să pună mâna pe Larchwood Vale și că are o legătură cu Martine. Pe de altă parte, Morgan scotea în evidență eșecurile financiare ale rivalului său.

În orice caz, atitudinea celor doi îi displăcea în aceeași măsură.

După cină, John trecu în fugă.

— Ți-am adus înapoi cerceii, explică el vesel. Mi i-ai lăsat în seara aceea... Te deranjau parcă. I-am găsit în buzunarul costumului. Bună, fetelor! Ce căutați aici?

Fetele îi explicară situația pline de seriozitate:

— Părinții au plecat să facă o a doua lună de miere. Câte luni de miere se pot face?

Toți izbucniră în râs.

— În principiu, una singură, explică Morgan. Însă așa se cheamă voiajul pe care îl fac oamenii căsătoriți ca să mai fie și ei puțin singuri.

— Aha! Mulțumesc, Morgan. Tu cel puțin ne explici... Oamenii mari nu vor niciodată să răspundă întrebărilor noastre. Cum putem să învățăm dacă nu ni se spune niciodată nimic?

— Acum, repede, în salon! spuse el zâmbind. Puteți să vă uitați la televizor până la ora nouă. Pe urmă, la culcare!

— Dar doamna Larchwood mi-a promis că mă învață să lucrez tapiserie, protestă Roberta.

— Vom începe lecțiile mâine dimineață, răspunse zâmbind bunica. În seara asta toată lumea are nevoie de un somn bun. Faceți cum spune Morgan, copii!

Suzan urcă în camera ei devreme. Așteptând să adoarmă, trecu în revistă evenimentele din ultimele zile. Da, conchise ea, se săturase de această rivalitate stupidă. Cei doi bărbați se purtau ca niște băiețandri. Ea visa un frumos necunoscut care avea să apară la Larchwood Vale... Nu știa încă, dar acest necunoscut, acest al treilea bărbat, avea să-și facă apariția în curând...

CAPITOLUL 6

Suzan se trezi cu o jumătate de oră mai devreme. În felul ăsta avea timp să facă față muncii suplimentare înainte de trezirea fetițelor. Dar trecând prin fața camerei bunicii auzi râsete înăuntru. Își aranjă cu demnitate rochia de casă și intră în cameră.

— Nu e bine să o treziți pe Mamita așa devreme le dojeni ea încet. Bunica are nevoie de odihnă.

Cei doi copii își lăsară ochii în pământ, dar bunica nu era de aceeași părere.

— Lasă-le în pace ! Îmi face plăcere să văd atâta tinerețe în jurul meu. Și apoi, stau în pat până la micul dejun. Nu mă obosesc deloc. Să știi că eu le-am chemat. Le-am auzit chicotind în camera lor... Îmi amintesc de vremurile bune de altădată întotdeauna au fost copii aici.

Suzan întoarse capul ca să-și ascundă tulburarea.

— Vino și așează-te lângă mine, spuse încet bătrâna. Profită puțin de dimineața asta frumoasă înainte de a trece la treabă. Privește ! Se văd brazii de pe domeniul Hervington, acolo ! Ce frumoși sunt în lumina dimineții !

Suzan zăbovi puțin, apoi le lăsă pe fetițe cu bunica. Avea atâtea de făcut!

În primul rând trebuia să pregătească micul dejun. A strâns portocalele, a fiert ouăle, a făcut cafeaua. Morgan nu se lăsă prea mult așteptat. El pregăti platoul pentru Clotilde. Ca în fiecare dimineață, lângă farfurie așeză o mică vază care astăzi avea o narcisă. Ieri fusese o zambilă.

— Sunt un romantic incorigibil, spunea el de fiecare dată, zâmbind.

Gestul lui să fie oare total dezinteresat? Poate că John avea dreptate. La naiba! Se gândea din nou la cei doi intriganți. Of! Bărbații ăștia!

Fetițele mâncară cu poftă micul dejun. Erau deja îmbrăcate. Morgan le duse până la răspântia Stejarului, de unde trebuia să le ia autobuzul școlii.

Suzan trecu apoi la spălat. În ajun, Morgan, puțin stânjenit, îi dăduse un sac mare cu lenjerie murdară.

— Martine n-a avut timp să se ocupe de astea înainte de plecare. Bineînțeles că nu vroia să ți le dea ție dar fetițele au nevoie de schimburi curate. Am liniștit-o spunându-i că nu te va speria o porție de călcat în plus. O alta poate s-ar plânge, dar tu, Shanna, care ești o demnă descendentă a pionierilor, tu nu te dai la o parte când e nevoie să ajuți pe cineva.

Bägă rufele la mașina de spălat și o porni. În definitiv, nu era nici o grozăvie! Mai degrabă era o plăcere să întinzi toate rufele astea la soare în grădină.

— Sper să nu te superi pe mine că ți-am impus această corvoadă, insistă Morgan. Ca să te ajut, eu o să spăl vasele.

Suzan îl liniști zâmbitoare. Se simțea într-o dispoziție excelentă. Toate mergeau cum nu se poate mai bine. Bunica era răsfățată și înconjurată cu dragoste. Copiii, așezați alături de ea pe pat, îi ascultau cuminți cuvintele chibzuite. Sarcinile erau echitabil împărțite între toți. Suzan îndeplinea bucuroasă zecile de mici treburi care fac o femeie indispensabilă, cusând un nasture, pregătind masa.. Morgan plecă să inspecteze pășunile. Le lăsă pe fetițe în stația de autobuz. Suzan începu să șteargă praful în salon fredonând. Bunica zâmbi satisfăcută să vadă atâta bună-dispoziție, se adânci în fotoliul ei și aținei.

Dan se invită la dejun. Suzan pregătise filé de pește cu maioneză, mâncare după care toți erau înnebuniți.

— Viața e mult mai frumoasă de când te-ai întors, exclamă vesel tânărul servindu-se cu încă o porție. Până să vii tu, nici vorbă de mâncare caldă la prânz! Și pe urmă, patronul are mai mult timp liber, ceea ce ne va permite să muncim cu mai mult spor.

— Dan vorbește așa ca să nu mă jignească, spuse bunica cu blândețe, însă nu le plăcea să mă lase singură prea mult timp. Atunci găseau o sumedenie de pretexte ca să mai treacă pe acasă : ba că au uitat ceva, ba că au de dat un telefon. Procedau așa încercând să se poarte cât mai firesc, dar

eu le-am înțeles jocul de la început. E clar că toate astea întârziau mult munca. Acum, ești aici, copila mea ! E o adevărată binecuvântare !

— Este foarte adevărat, întări Morgan cu o voce nefiresc de aspră.

Privirea lui și a fetei se întâlniră.

— O binecuvântare foarte drăguță, interveni Dan. Eu unul, ador blondele. Din cauza asta n-am putut să rezist farmecului lui Agnès.

— Dar părul meu nu e blond, protestă Suzan. Mai repede are culoarea ștearsă a cânepei.

— Nu vorbi prostii, spuse Morgan. Părul tău e minunat. Are culoarea mierii culeasă de albine de pe pajiștile munților.

— Mie mi se pare că are o culoare ștearsă, se încăpățână Suzan. Azi dimineață le priveam pe cele două mici roșcovane și mă simțeam atât de ștearsă față de ele.

— Eu nu le mai înțeleg deloc pe femei ! spuse Dan turnându-și de băut. Natura vă copleșește cu daruri iar voi nu știți să le apreciați. Agnès a mea, de exemplu, s-a hotărât să se vopsească brunetă. După mintea ei, ca să fii la modă trebuie să ai părul precum pana corbului. Dar n-am lăsat-o. I-am explicat că dacă ar îndrăzni să se vopsească m-aș năpusti asupra primei blonde care ar apărea. E o prostie, nu-i așa ? Când te îndrăgostești de o femeie, o iubești așa cum este. Faci declarații de dragoste unei fete de tip scandinav și după câteva clipe se transformă într-o iberică plină de farmec.

Te-ai înșelat asupra mărfii. Să-l luăm de exemplu pe Martine și pe Philip. Lui Philip nu-i plăceau roșcatele. A întâlnit-o pe nevastă-sa și de atunci nu-i mai place altceva. Și Martine e înnebunită după el, cu toate că nu are nimic seducător. Întotdeauna mi-a spus că femeilor le plac bărbații bruneți cu ochii albaștri.

— Cu asta nu sunt de acord, interveni fără să vrea Suzan. Mie mi-au plăcut întotdeauna mai mult blonzii bine clădiți decât hispanicii bruneți cu tenul măsliniu...

Se opri brusc, înroșindu-se până în vârful urechilor. Morgan îi aruncă o privire iscoditoare care îi spori și mai mult tulburarea. De ce spusese o asemenea prostie? Întoarse brusc capul ca să-și ascundă stânjeneala. Bunica părea că se distrează copios.

— Bine, concluzionă Morgan, la muncă! După un asemenea ospăț nu va fi deloc ușor. Doamnelor, la revedere! Să nu ne așteptați la ceai, avem multă treabă. Zilierul care lucrează cu Brent va aduce fetițele acasă.

Vorbise cu dezinvoltura obișnuită, însă o privise tot timpul pe Suzan cu o insistență ciudată.

După ce termină cu vesela, fata se apucă de gătit. Pregăti o tocană cu carne de porc și o lăsă să fiarbă la foc mic. Frământă aluatul pentru o plăcintă cu cartofi, curăță legumele pe care avea să le pună la fiert mai târziu, apoi se apucă de călcat. La sfârșit puse cămășile mici, colorate una peste

alta făcând un mozaic. Suzan se simțea nemaipomenit de bine. O iubea atât de mult pe bunica. Doamne, dă-i încă mulți ani de viață ! se rugă ea.

Către ora patru, toate rufele erau călcate și împăturite cu grijă. Pregăti ceaiul pe care îl servi într-o cameră mică din spatele casei unde acum, la acea oră a după-amiezii, soarele strălucea cu toată puterea. Fotolii confortabile acoperite cu huse în culori pastel te îmbiau la odihnă. Pe policioare se odihneau cărți frumos legate în piele. Lângă cămin trona fotoliul preferat al Clotildei și coșul cu lucrul de mână. După ceai, toropită de căldura plăcută, bătrâna aținpi.

Cineva sună la ușa din față. Asta se întâmpla foarte rar, obișnuiții casei intrau întotdeauna pe ușa din spate. De la fereastră, Suzan văzu un taxi depărtându-se. Ciudat ! Nu aștepta pe nimeni.

Un bărbat cu părul negru aștepta în prag. Îmbrăcat cu un costum bej, așa cum se poartă la tropice, el avea în mână o valiză scumpă de piele întoarsă. Ar fi putut fi luat drept un străin.

Suzan îl cercetă câteva clipe, uimită. Apoi izbucni veselă :

— Vere Louis ! Ce surpriză plăcută ! Of ! Cât pe ce să nu te cunosc. Intră, te rog !

Tânărul trecu pragul, avu o ușoară șovăire, apoi se aplecă și o îmbrățișă pe gazdă.

— Ai o memorie vizuală formidabilă ! Nu ne-am văzut de atâția ani.

— Ai venit pentru reuniune? Bunica nu mi-a spus nimic. Sper că vei rămâne cu noi câtva timp.

— Reuniune? Nu, nu sunt la curent. Ce coincidență fericită! Liniștește-te, nu sunt grăbit. Am câțiva oameni de încredere care se ocupă de afacerile mele în Tahiti.

— Atunci, vei putea să participi la reuniune! Ne-a părut atât de rău că nu te-am văzut ultima dată. Fran a fost dezolată. Dar n-ar trebui să vorbesc despre ea. Ce nenorocire! Ești în călătorie de afaceri?

Din nou, Louis avu o ușoară șovăire, dar zâmbi.

— Într-adevăr, trebuie să mă întâlnesc cu cineva la Wellington. N-am anunțat pe nimeni de sosirea mea aici tocmai pentru ca să vă fac o surpriză. Sunt mulțumit să aflu că bunica mai trăiește.

— O să am eu grijă de camera ta, spuse Suzan veselă. Din păcate, nu e camera ta preferată. Acolo le-am instalat pe fetițele Martinei care stau aici pentru câteva zile. Îți mai aduci aminte de Martine? Abia venise din Anglia și lucra împreună cu Joy și Lennie Logie la Alpenlinden. Dar hai să mergem repede s-o vezi pe bunica! Mă întreb dacă te va mai recunoaște.

— Nu sunt atât de sigur. De la o anumită vârstă, memoria începe să joace feste.

— Lasă-mă să te privesc puțin! Lăsând la o parte această eleganță tropicală ești la fel ca altădată.

Bunica îl recunoscu imediat. Îl primi cu brațele deschise și ochii umezi de emoție. El îi sărută mâna

și apoi o sărută pe obraji. Ah! Avea șicul francezilor!

— Dragă doamnă...

— Haide, nu face figura asta! Spune-mi cum îmi spuneai altădată, mătușă Clotilde. Nici nu știi cât îmi pare de bine să te văd din nou. Ce mult timp a trecut! Și nu ne-ai scris deloc, leneșule! Când sora ta s-a mutat aici, ne gândeam că te vom vedea mai des. Dar din nefericire, adăugă bătrâna cu glas tremurător, ne-a părăsit atât de repede... Sărmana Fran! Dar tu, cum o mai duci? Mai faci alpinism?

— Nu, mătușă, pentru moment, nu. M-am lansat în afaceri. Trebuind să merg la Wellington n-am putut rezista tentației de a trece pe la Larchwood Vale. Dar nu mă așteptam să o găsesc pe Suzan aici. Credeam că e la Londra.

— De unde știai că sunt la Londra? întrebă Suzan surprinsă. Nu am mai trimis o scrisoare în Tahiti de multă vreme.

— Tatăl tău este un om celebru, răspunse Louis dezinvolt. În presa internațională poți să citești deseori ecouri despre deplasările lui. Stai mult aici?

— Sper că pentru totdeauna.

O sclipire lumină ochii tânărului.

Suzan se duse să pregătească cafeaua și nu după mult timp se întoarse cu o tavă mare cu ceștile de cafea aburind și o farfurie cu fursecuri. Îi adresă un zâmbet tânărului. Ieri era un adolescent fermecător, astăzi, un bărbat frumos.

— Am rugat-o pe mătușa Clotilde să mă pună puțin la curent. Vreau să știu tot. Cine mai e aici, cine cu cine s-a căsătorit... Morgan e tot burlac ? Uimitor ! Din cauza Martinei ?

— O, nu ! răspunse bătrâna. A avut o pasiune trecătoare pentru ea, asta a fost tot. De altfel ea s-a măritat foarte tânără cu Philip. Îți aduci aminte ?

— Îmi aduc aminte de Martine, dar de Philip, nu Curios lucru, adăugă cu un aer încurcat. Acum doi ani, am avut un accident grav în America de Sud. De atunci, memoria îmi joacă feste.

— Nu se poate să-l fi uitat pe Philip ! spuse Suzan. El ne-a dat jos din stejar. Am escaladat copacul ca niște maimuțe, însă după aceea, n-am mai putut să coborâm.

— Bineînțeles ! Acum îmi aduc aminte. Îmi amintesc și de ziua când am plecat pe iaz cu o barcă spartă care lua apă. Morgan ne-a tras de urechi.

— Ați meritat-o din plin ! spuse sever Morgan care tocmai venise. Ce mai faci, Louis ? Ce vânt te-aduce ?

— Eram pe aproape și m-am întors mai devreme Sărmana Fran...

După câteva momente de liniște Morgan reluă :

— E foarte trist. Dar tu ce faci ? Ai preluat afacerea tatălui tău ? E curajos din partea ta. Fran mi-a povestit de visurile lui de îmbogățire. A dat faliment până la urmă, nu-i așa ? Și cu cinstea lui proverbială a plătit tuturor creditorilor, până la cel din urmă, din averea lui personală.

— Da, așa e. S-a ruinat dar a murit cu conștiința împăcată. Era un om formidabil. Ca să preiau ștafeta am ales o cu totul altă cale. Mă ocup de țesături, de minunatele țesături de bumbac tahitiene.

Țipete de copii le întrerupseră discuția. Cele două fetițe năvăliră în cameră. Îi sărutară pe Morgan, Suzan, pe bunica și se opriră brusc în fața străinului. Louis se ridică și se înclină ceremonios :

— Bună ziua, domnișoarelor ! Fără îndoială sunteți fetele tulburătoarei Martine și ale redutabilului Philip.

Fetele îl priviră zăpăcite.

— Iată-le pe Roberta și pe Dorothée, făcu prezentările Suzan. Fetelor, vi-l prezint pe Louis Rossignol, fratele lui Fran și foarte îndepărtatul meu văr din Tahiti. Da. E rudă cu Rossignol din Akaoa. Fetele au fost acolo în vacanță, explică Shanna întorcându-se spre Louis. Margot și Pierre au transformat casa cea mare în hotel, în timp ce mătușa Elise a amenajat într-unul din micile pavilioane un muzeu. Datorită ingeniozității lor au reușit să păstreze domeniul.

— Câți ani are mătușa Elise ?

— Suntem cam același leat, răspunse Clotilde schițând un zâmbet. Nu vreau să spun mai mult. Amândouă am avut marea șansă să fim răsfățate de nepoți. Louis, dacă vrei putem să mergem împreună s-o vedem. Putem să rămânem peste noapte acolo și să ne întoarcem a doua zi. Din păcate

va fi imposibil să rămânem mai mult pentru că se apropie reuniunea şi mai avem încă atâtea lucruri de pregătit.

— Şi eu aş fi încântat, răspunse Louis, dar nu vreau să vă deranjez. Dacă rămân aici nu vreau să fiu tratat ca un musafir. Ţin foarte mult să vă fiu şi eu de ajutor. În felul ăsta, familia îmi va ierta poate tăcerea îndelungată.

— Eşti de o mie de ori binevenit, spuse bunica cu vocea gâtuită de emoţie. Noi nu l-am uitat niciodată pe băieţelul de altădată, nici amintirea sorei tale...

Puştoaicele ieşiseră să se joace pe afară. Cei rămaşi puteau deci să vorbească liniştiţi.

— Ce mai face cumnatul meu? întrebă Louis. Fără îndoială că voi fi obligat să-l întâlnesc.

— E inevitabil, încuviinţă Morgan. Însă din fericire s-a lansat în politică şi călătoreşte mult. Vine din când în când pe aici şi, trebuie să mărturisesc, eu nu sunt prea încântat de vizitele lui.

Suzan tresări, indignată. Îi privi pe cei doi bărbaţi, păreau oarecum stânjeniţi.

— Nu mi-l aduc aminte prea bine, spuse simplu Louis. Curios, nu? Dimpotrivă, pe tine, Morgan, te-aş recunoaşte mereu! Fran n-a fost prea fericită cu el...

— N-a fost el de vină! interveni Suzan. Lui Fran nu-i plăcea regiunea. John nu putea să facă nimic... Tu nu l-ai cunoscut niciodată, Louis. E

un băiat drăguț. Din păcate în perioada în care ți-ai petrecut cu noi vacanțele, el era la școală. Morgan, tu nu poți să-l fi uitat. Doar ne-a scos de atâtea ori din încurcătură pe amândoi!

Spontan, Suzan îi luase apărarea tânărului Forester. Louis îi purta pică, o simțea. Și totuși nu avea nici un motiv! John a fost un soț excelent pentru Fran.

— Vino să-ți arăt camera, spuse fata noului venit. După cină vom merge cu toții să facem o plimbare prin parc. Serile încep să se prelungească și apusurile de soare sunt nemaipomenit de frumoase. Trebuie să profităm de asta!

Sosirea lui Louis a destins foarte mult atmosfera. Suzan și Morgan nu mai rămâneau singuri aproape deloc. Fata nu mai era frământată de permanenta neliniște că se trădează. Lucru curios, Louis nu mai știa să călărească. Asta era probabil o urmare a accidentului său. Însă, foarte sportiv, el s-a urcat din nou în șa și a făcut repede progrese. În scurtă vreme și-a pierdut aerul afectat și a redevenit cascadorul de altădată.

Lucru hotărât, viața rezervă mari surprize! Auzind vorbindu-se de cuceririle alpiniste ale vărului ei, Suzan și-l închipuise un om mai simplu, mai puțin rafinat. Dar lumea afacerilor transformă repede omul. John era încă o dovadă!

Suzan știa că întâlnirea celor doi bărbați era inevitabilă. Pentru a mai aplana lucrurile, ea și Morgan îi cerură lui John să invite mai multe rude

și prieteni care îl cunoscuseră pe Louis când era mic. Toată lumea a fost dornică să-l revadă. Cât despre Louis, el a fost încântat. I-a fost greu să recunoască pe toată lumea și după ce s-a înșelat pentru a doua oară, s-a întors spre Shanna și i-a spus râzând :

— Foștii mei tovarăși de joacă s-au schimbat prea mult. Nu-i mai cunosc. Fii drăguță, mica mea verișoară de spița a șaptea și lămurește-mă.

Suzan izbucni în râs și făcu prezentările. Când veni rândul lui John, tânărul tahitian spuse zâmbind :

— Sunt încântat să te revăd ! Se pare că ai îmbrățișat cariera politică ? E o idee bună. Pe mine personal m-ar plictisi. Totuși am o mare admirație pentru politicieni. Doar ei au în mână destinele țărilor, nu-i așa ? Le suntem cu toții datori.

Suzan îi aprecie atitudinea. Nu lăsase să se vadă nimic din antipatia lui. În mod ciudat, se părea că John devenise oaia neagră a micii lor comunități. De mai multe ori auzise vorbe neplăcute la adresa lui.

— N-a fost niciodată unul dintre ai noștri, îi spusese o vecină. Seamănă cu mama lui. Am încercat să-l integrăm în micul nostru grup, dar s-a ținut mereu deoparte. Și acum, cu politica lui !

Pe de altă parte, John Forester nu părea să aprecieze deloc sosirea cumnatului său din Tahiti. Venea destul de des la Larchwood Vale, ca și când ar fi vrut să urmărească cursul evenimentelor.

In după-amiaza aceea, toți bărbații plecaseră călare să inspecteze sistemul de irigații. Morgan era foarte mândru de acesta și vroia să i-l arate lui Louis. Edith, femeia de serviciu a lui John îi telefonă Suzanei.

— Congelatorul nostru este aproape gol, explică ea. Știu că ai pregătit... o tavă de mezeluri, nu-i așa ? De ce nu le aduci aici ? Le voi păstra până la reuniune. În felul ăsta vei avea mai mult loc pentru celelalte bunătăți.

Suzan primi cu bucurie propunerea. Cum în ziua cea mare nimeni nu avea să vină cu mâna goală, toți vecinii promițând că vor aduce pateuri, mezeluri etc. exista riscul să nu fie loc. Încărcă răciturile în câteva cutii mari de carton și le puse în mașină. Când ajunse, Edith o ajută să le aranjeze. Apoi cele două femei se așezară la o ceașcă de ceai.

— Eu și soțul meu suntem foarte fericiți aici, spuse femeia oftând. Sărmanul domn Forester are nevoie de noi.

— Fără voi nu s-ar fi descurcat după moartea lui Fran. E imposibil pentru un bărbat singur să aibă agrijă de o asemenea casă. Ce tragedie groaznică... Sărmana mea verișoară era atât de frumoasă, atât de veselă și plină de viață ! Când a sosit aici era ca o rază de soare. Râdea mereu și era atât de bună.

— Într-adevăr, și eu am auzit vorbindu-se așa. Însă când am cunoscut-o eu se schimbase mult.

Aştepta copilul. În perioada aceea eu şi soţul meu ne-am instalat aici. Medicul nu îi dădea voie să se obosească. Cu un an înainte fusese foarte bolnavă. Cu toate astea, sarcina decurgea bine. Îşi dorea atât de mult un copil ! Îi plăcea să tricoteze. Tricota mereu pentru „dragostea vieţii ei !", cum spunea ea zâmbind. Într-o bună zi mi-a mărturisit : „Dragostea unui copil este atât de curată, Edith. Un copil te iubeşte pe tine însuţi, nu averea şi bunurile tale"...

Suzan încruntă sprâncenele. De ce oare spusese Fran vorbele acestea ?

— În sfârşit, femeile însărcinate au de multe ori idei mai ciudate.

— Într-adevăr. Doamne, nu voi uita niciodată cum a murit ! Am dus-o la maternitatea din Christchurch unde a avut bucuria să-şi vadă fetiţa. Doctorii erau neliniştiţi, dar n-au vrut să-i spună nimic. Din nefericire, domnul Forester era plecat într-o deplasare când au început durerile. Eu am plecat cu ea. În zorii zilei mi-au dat voie s-o văd. Era atât de frumoasă ! Se odihnea. Era albă ca cearşaful. Mi-a arătat-o pe micuţa care dormea în pătuţul ei.

— Acum, viaţa mea se va schimba, mi-a murmurat. Voi fi în sfârşit fericită. Priveşte-o, Edith ! Vezi ce drăguţă e ? E fetiţa mea, cel mai de preţ bun al meu pe pământ. Nimeni nu va putea să mi-o ia ! E a mea ! A adormit istovită şi nu s-a mai trezit niciodată... Micuţa a urmat-o şi ea după

câteva ceasuri. Poate că a fost mai bine așa. După aceea...

Suzan aflase de la bunica ce urmase. John s-a întors în mare grabă și și-a găsit soția și fetița moarte. A fost nebun de durere.

— ... L-am mințit..., mărturisi guvernanta. Când mi-a cerut să-i repet ultimele ei cuvinte, i-am spus că întrebase de el, că nu încetase să vorbească despre el. Dar nu a fost așa. Dar minciuna mea l-a liniștit pe domnul John, i-a făcut bine, mă înțelegi ? Domnului Louis i-am scris adevărul. Abia se întorsese după ce avusese accidentul. Mi-a trimis o scrisoare frumoasă. Pe urmă, bineînțeles, am vorbit cu bunica ta, cu Morgan.

— De ce cu Morgan ? întrebă Suzan ștergându-și discret o lacrimă.

— Pentru că este un om bun. Întotdeauna a avut grijă de Fran. Pe timpul bolii venea să o vadă foarte des. Era singurul care știa să o facă să râdă. Vreau să spun să râdă într-adevăr, sincer. Când Morgan era aici, Fran nu mai era aceeași. A venit s-o vadă și în timpul sarcinii. Ea se temuse ca nu cumva boala să aibă o influență negativă asupra dezvoltării copilului. Medicii îi dăduseră toate asigurările dar cu toate acestea îi era teamă. Atunci, o liniștea Morgan, îi spunea povești... Doamne... Eu pierd vremea și mai am încă atâta treabă de făcut. Sper că nu vei repeta cumva cele ce ți-am spus, nu-i așa ?

— Știu să păstrez un secret, o asigură tânăra cu glasul emoționat. Îți mulțumesc că mi-ai spus toate lucrurile astea. Țineam atât de mult la biata Fran... Dar... Edith, de ce ai ținut să mă faci să aflu adevărul ?

Femeia șovăi o clipă, apoi începu să vorbească cu vădită sinceritate :

— Dumneata ai fost cândva logodită cu John. Aș putea să te hotărăști să te întorci la el, știu eu, poate din milă pentru situația lui. Nu este într-o situație vrednică de plâns, domnișoară. Însă... Semeni prea mult cu biata Fran. Omul acesta nu ar putea să te facă fericită. Dacă se recăsătorește, o va face numai pentru cariera lui. Pentru el, politica e înainte de orice...

Brusc, tăcu. Într-un hohot de râs, John și Douglas, soțul lui Edith, intrau în cameră să ia ceaiul. Era de necrezut ! Totul părea atât de ireal ! Suzan se întreba cum fusese posibilă o asemenea dramă ? John părea un om atât de simplu, de drăguț... Preț de câteva clipe încercă să-și închipuie cum ar fi putut fi : Fran, așezată aici, în fața lor, în calitate de stăpâna casei, fetița țopăind veselă... Și ea, Suzan, radiind de fericire, măritată de doi ani deja cu Morgan.

Însă toate astea nu erau decât un vis. În urmă cu doi ani Morgan nu știuse să rostească cuvintele magice care ar fi făcut visul realitate Putea fi oare condamnat ? Povestea asta era atât de complicată ! Iar lui Morgan îi plăceau lucrurile simple

CAPITOLUL 7

Zilele următoare trecură liniștite. Însă Suzan era tulburată de mărturisirile lui Edith. Era clar că femeia vroise să o pună în gardă. Fiică de diplomat, expertă în arta protocolului, viitoare moștenitoare a unui mare domeniu, nu era ea oare prada ideală pentru John ? Astăzi trebuia să-și recunoacsă lipsa de discernământ. Dar pe viitor avea să fie mai lucidă ?

Ar fi trebuit să-l uite demult pe Morgan. Însă atunci când îl privea simțea în adâncul ființei un fior tainic.

Fiecare gest, fiecare vorbă a lui o atingeau profund, fie că era seara în salon, când își pregătea momeala pentru pește, sau după-amiaza, când silueta lui viguroasă se înălța în lumina soarelui lângă țarcurile oilor, și când razele soarelui se jucau în pletele lui blonde. Îi admira farmecul și dezinvoltura când apărea la cină într-un costum lejer, ca să facă plăcerea bunicii. Era în același timp un om al pământului, al naturii și de o rară eleganță.

Într-o după-amiază, Suzan plecă în căutarea lui, având să-i transmită un mesaj. Nu putea să fie plecat prea departe pentru că îi zări șapa legată

în apropiere de Marele Stejar. Urmă cărarea care ducea în vârful dealului și se opri deodată. Descoperi silueta lui Morgan, nemișcat, oprit în mijlocul pajiștii. Cu mâna întinsă, Morgan chema cu blândețe, așa cum îl văzuse deseori făcând ca să ademénească un animal mai sperios.

Suzan își ținu răsuflarea și aștepta. Deodată, dintre tufișuri apăru o oaie care începu să se apropie încet. La fiecare pas se oprea neîncrezătoare. Sărmanul animal! O bucată de sârmă ghimpată se prinsese în lâna ei și probabil i se înfipsese în carne.

Când oaia se apropie, Morgan o apucă și o trase lângă el, ținând-o cu nădejde. Începu să-i vorbească cu blândețe ca unui copil speriat. Încetișor, desprinse firul de sârmă și cercetă pielea în căutarea unei răni. Se părea că nu era nimic serios pentru că după ce îi dădu o palmă prietenească, îi dădu drumul oii care ridică spre el ochii blânzi și începu să behăie ușor.

— Bravo! exclamă veselă Suzan bătând din palme.

Morgan zâmbi, mândru ca un copil. Fata alergă spre el cu chipul radiind de plăcere.

— A fost nemaipomenit! Morgan, ești un adevărat magician cu animalele.

Și cu o spontaneitate dezarmantă se înălță pe vârfuri și îl sărută. Bărbatul râse fericit.

— Mi se întâmplă de multe ori, dar niciodată în public. Animalele sunt atât de sperioase! De

obicei o zbughesc la cel mai mic zgomot. Tu ai fost însă foarte silențioasă. Nici nu te-am auzit când ai venit.

— Nu mai îndrăzneam nici să respir. Mi-a fost teamă doar ca Grise să nu înceapă să necheze.

— Dacă ar fi trecut Louis pe aici, cu siguranță că aș fi ratat lovitura.

— Săracul Louis ! E atât de neîndemânatic cu animalele ! Ce ciudat ! Când era mic știa să se ocupe foarte bine de oi. Se vede că și-a ieșit din mână.

— Ai remarcat și tu lucrul ăsta ? Copil fiind, se simțea ca peștele în apă. Parcă avea în sânge muncile câmpului. Dintotdeauna Rossignolii au fost fermieri din tată în fiu. El este cu totul altfel. Îi place într-adevăr să călărească, dar nu poți să pui bază pe el ca să țesale un cal sau să curețe grajdul. În sfârșit, e un băiat bun ! Nu poți să-i ceri mai mult. Dar îți dau un sfat prietenesc, concluzională Morgan făcându-i cu ochiul : nu te îndrăgosti de el. Nu e făcut pentru Larchwood Vale !

— Cred că glumești, răspunse Suzan, jignită. Nu uita că suntem rude !

— Sunteți veri de a șaptea spiță ! Asta n-are nici o importanță ! E un băiat seducător. Ai grijă. Istoria poate să se repete...

Exasperată, Suzan îi întoarse spatele. Soarele îi aducea în păr reflexe aurii.

— Ești insuportabil cu veșnicele tale sfaturi ! Mulțumește-te să te bucuri de viață în loc să faci pe psihologul !

El o apucă de umăr și o întoarse către el. Se înfruntară din priviri. Chipul lui Morgan era aspru. Ridurile din colțurile gurii se accentuară. Își încruntă sprâncenele.

— Și tu? Cu ce drept îmi judeci caracterul? Crezi că mă cunoști atât de bine? Te înșeli grozav, draga mea. Îmi sugerezi să mă bucur de viață. Foarte bine! Voi pune în practică sfatul tău.

Brațele lui puternice o cuprinseră strâns. Puse stăpânire cu brutalitate pe buzele ei. Inima Suzanei bătea să-i spargă pieptul. Oare el își dădea seama de simțămintele ei? Nu vroia să-i ofere această satisfacție. Încă o dată o luase pe nepregătite. Simți cum o părăsesc puterile când își auzi inima bătând în ritmul inimii lui.

Cu răsuflarea tăiată, Morgan se desprinse de ea și izbucni într-un hohot de râs. Era atât de aproape, atât de aproape de ea...

— Morgan! murmură Suzan cu un ton care se vroia dojenitor.

Bărbatul râse și mai tare.

— Ți-a plăcut și ție, nu-i așa? Mărturisește, frumoasa mea! A fost un sărut minunat! La naiba! Îmi reproșezi că sunt prea cumpătat. Deschide bine ochii! E drept că te sfătuiesc să te gândești să nu te măriți ca o ușuratică. Dar mai este și restul. Amândoi iubim câmpia și animalele. Citim aceleași cărți. Ne plac aceleași distracții. Și... în anumite privințe ne înțelegem foarte bine, adăugă el cu o lucire malițioasă în privire. De ce te prefaci

că nu vezi și că nu auzi? Aplauzele tale de adineauri mi-au mers drept la inimă. Hai să rămânem la stadiul ăsta! Acum să ne întoarcem! Meritām din plin o ceașcă de ceai. Plăcerile trupești deschid pofta de mâncare.

— Cum?... Plăcerile trupești? bolborosi Suzan, roșind încurcată. Haide, Morgan, a fost doar un simplu sărut...

— E nevoie de un început în toate! Dacă într-o bună zi ne vom afla într-adevăr singuri, fără adorabila ta bunică și mania ei de a observa totul cu binoclul... Nu știu ce se va întâmpla atunci, frumoasă păstoriță!

O strânse la piept afectuos.

— Hai! Nu e nevoie să iei aerul ăsta de marchiză ofensată! Te simți obligată să pari șocată când de fapt sărutul nu ți-a displăcut, nu-i așa? Greșeala recunoscută e pe jumătate iertată.

Suzan îl privi în față, gata să izbucnească. Dar ochii lui mari plini de bunătate o intimidară. Încercă în zadar să se abțină dar în cele din urmă pufni în râs.

Râdeau amândoi din toată inima ca niște copii. Suzan fu cât pe ce să-și piardă suflul. Morgan o apucă de braț și o ajută să-și revină.

— Acum... Acum mi-e mai bine, sughiță fata.

— Asta face bine. Pune ordine în idei.

— Noi prea luăm totul în serios, continuă Suzan cu obișnuita ei sinceritate. Dar nu este din vina noastră. În situația dată, toată lumea se aș-

teaptă să ne purtăm ca niște dușmani. Ne pândesc, ne observă. E greu să te porți firesc în aceste condiții.

— Te rog, hai să plecăm de la zero. Relațiile dintre noi au fost complet denaturate de așa-zisa noastră logodnă. Totul a fost prea repede. Dragostea are nevoie de timp ca să înflorească. Privește-i pe strămoșii noștri. Făceau curte aleselor inimilor lor timp de luni întregi înainte de a le face declarații. Stai! Uite acolo în spatele tău! Întoarce-te încet! Cocoșul cel mare vrea să o seducă pe puicuța neagră. Merge țanțoș, se umflă în pene. Înțelegi acum ce vroiam să spun. Nu mișca!

Suzan încercă să facă tot posibilul dar nu putu să se abțină mult timp și izbucni din nou în râs.

— Ești un idiot adorabil! Te lansezi într-un măreț discurs romantic ca să termini cu istoria cocoșului îndrăgostit.

Râsul ei cristalin îl punea pe Morgan într-o mare încurcătură.

— Nu-ți bate joc de mine! Să facem u[illegible]! Trecutul nu mai există și pornim de la zero. Reuniunea asta ne va da multă bătaie de cap și nu voi putea să-ți dedic prea mult timp. Însă sunt ferm hotărât să-ți fac curte. Să-ți intre bine în cap lucrul ăsta! Și acum să ne întoarcem! Am o sete grozavă.

O luă de mână și începură să alerge ca doi copii. Năvăliră în bucătărie râzând cu lacrimi și ținându-se în continuare de mână. Clotilde stătea pe scaun lucrând la gherghef. Îi privi cu un zâmbet

larg, încântată să-i vadă atât de veseli, mână în mână...

Seara telefonă John.

— Ai putea să-mi faci un serviciu, Shanna ? Familia Billingham trebuie să vină mâine seară la cină. Îţi aduci aminte de ei, nu ? I-ai întâlnit la Wellington. Ai fi de acord să vii să joci rolul de amfitrioană ? Pentru mine sunt nişte relaţii foarte importante.

Suzanei îi păru rău că adăugase asta.

— Vor rămâne peste noapte la tine ?

— Nu. Trebuie să meargă la Ashburton s-o vadă pe fiica lor. Fii drăguţă şi vino. E foarte important.

Nu putea să-l refuze.

— De acord. La ce oră trebuie să sosească ?... Perfect. Poţi să contezi pe mine la ora şapte. Nu, nu înainte... N-are rost. Edith va avea grijă să pună masa şi să facă toate pregătirile. Şi se va descurca foarte bine. N-aş vrea s-o jignesc. Dacă vrei să intri în diplomaţie ai face bine să exersezi sub propriul tău acoperiş, John.

— Nu sunt în stare. Iată de ce te chem să mă ajuţi. Am nevoie de tine ca să „aplanez dificultăţile"... Adu-ţi aminte !

— Să „aplanezi dificultăţile" ?

— Nu ! Ai înţeles foarte bine ce vreau să spun Am nevoie de tine !

Suzan preferă să nu remarce insistenţa lui.

— Asta pică bine, răspunse ea cu tonul cel mai firesc posibil, îmi place să fiu de folos. La revedere, John.

Așeză receptorul în furcă. Întorcându-se îl descoperi pe Morgan care o urmărea de pe ultima treaptă a scărilor.

— Bravo ! De data asta l-ai pus la punct.

Această remarcă ar fi trebuit să o irite, însă în mod curios nu se întâmplă așa. Morgan vorbise fără nici un pic de ironie. Părea pur și simplu mulțumit. Îi zâmbi.

— Mă roagă să-l ajut să primească niște prieteni mâine seară. Sunt sătulă până peste cap de recepțiile mondene ! adăugă Suzan făcând o grimasă. Le-am suportat ca să fac plăcerea părinților, însă nu sunt pe gustul meu.

— Dacă ești sinceră, de ce nu te-ai întors mai demult la Larchwood Vale ?

— Sunt singura lor fată, Morgan. Mama avea nevoie de mine. Și ea regretă Larchwood Vale, așa că nu puteam s-o abandonez. În curând tata va ieși la pensie, vor veni să se instaleze aici și bunica va avea în sfârșit bucuria să ne vadă pe toți la un loc.

— Te-am judecat greșit. Am crezut că ai uitat-o pe bunica. Îmi cer iertare, Shanna. Ai avut motive întemeiate și nu ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine. Întotdeauna ai avut o inimă bună.

Nimic în lume nu ar fi putut să-i facă fetei o plăcere mai mare.

— Am avut într-adevăr motive foarte întemeiate. Într-o zi îți voi povesti mai pe larg. Însă... Nu vroiam să ți le spun... Eu... of ! Te vei supăra, dar cu atât mai rău...

O văzu cum roșește. Semăna dintr-odată cu fetița de odinioară. O luă de mână cu blândețe.

— Spune-mi totul ! o îndemnă Morgan încet. N-o să mă supăr deloc. Îți promit.

Suzan roși parcă și mai tare.

— Și eu te-am judecat greșit, sfârși fata prin a mărturisi. Te-am... Te-am crezut încă îndrăgostit de Martine... Mi-am închipuit că între voi e o legătură. V-am văzut pe amândoi la Mata Flat... Când colo, tu o conduceai la aeroport să ia avionul ca să meargă la Philip. Tu... Nu ești supărat pe mine ?

Morgan râse și îi mângâie ușor mâna. Atingerea lui o liniști.

— Prostuță mică ! Martine este o veche prietenă, atâta tot. Și pe deasupra și măritată ! E adevărat că în adolescență între noi s-a înfiripat o mică prietenie. Normal, nu ? Dar niciodată nu a fost ceva serios ! Și tu probabil că ai atras pe mulți admiratori în lumea strălucitoare în care ai trăit ! Unii au avut chiar dreptul să te sărute.

— Bineînțeles ! Nu e nimic rău în asta, nu-i așa ?

— Absolut nimic ! Vino în biroul meu. Ai început să-ți descarci inima și vreau să profit de întâmplare, adăugă cu seriozitate Morgan. Asta ne privește pe noi doi și pe nimeni altcineva. Acum, în

sistă el după ce închise ușa, spune-mi totul. Mai ai și alte motive să-mi porți pică ?

Fata se așează pe un colț al biroului. Își lăsă capul în jos.

— Suzan Carew, declară Morgan solemn, te rog să nu mai faci pe puștoaica și să-mi spui tot adevărul. Dacă nu, mă văd obligat să-ți trag o bătaie la fund.

— N-o să te superi ?

— Nu, îți promit.

Se apropie de ea și fata îi simți coapsa tare și musculoasă.

— Shanna, dacă te-am supărat vreau să știu și eu.

Fata îl privi cu candoare.

— Într-o zi mi-ai spus că Fran a fost nefericită cu John. Asta nu mi-a plăcut pentru că găseam că e necinstit să încerci să-l denigrezi în ochii mei. M-am hotărât atunci să-l întreb direct pe John. Dacă Fran a fost nefericită, asta putea să fie și din cauza mea. John o lăsase poate să înțeleagă că o luase în căsătorie... ca să-mi facă mie în necaz. Însă el a susținut contrariul. Pur și simplu Fran nu a reușit să se aclimatizeze cu regiunea. Iar tu te-ai folosit de nefericirea ei ca să-ți discreditezi rivalul. Eu... Eu am găsit că asta era lipsă de cavalerism, Morgan. Neadaptarea este un lucru groaznic. O știu foarte bine. Eu însămi am suferit ătățiia ani...

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Morgan o luă cu blândețe în brațe.

— Sunt un prost. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc de asta niciodată. Sărmana Fran! O vedeam cum se stinge din zi în zi... Am încercat să o îmbărbătez...

— Știi cât de mult te iubea. Edith mi-a spus. Ea... Ea mi-a încredințat ultimele cuvinte ale lui Fran. Și ți-a spus adevărul, nu-i așa?

— Da, mi-a povestit tot. Ascultă, Shanna! Crede-mă! John te-a mințit. Fran nu suferea numai de dorul de țară, era altceva. Louis ți-a vorbit despre ruinarea tatălui său, nu-i așa? Când a dat faliment, el a plătit tuturor creditorilor. A pierdut totul din cauza onestității lui. Când a aflat, John a reacționat, mai curând... A trimis o scrisoare disprețuitoare și violentă socrului său. După el, dl. Rossignol nu avea dreptul să acționeze astfel. Ar fi trebuit să renunțe la scrupule și să se gândească la fiica sa, la ginerele său. Când Fran a înțeles comportamentul lui John, nu i-a venit să creadă. I-a scris tatălui său ca să-l încurajeze. Până atunci, el îi ajuta financiar totdeauna. Ea i-a explicat că era căsătorită și putea foarte bine să se descurce singură. John nu și-a cerut scuze niciodată. Iată marele secret al verișoarei tale. Ea mi l-a încredințat... Într-o seară, John i-a făcut o scenă atât de teribilă încât Fran a plecat și s-a refugiat pe munte. Era revoltată de atâta nedreptate. John nu a îndrăznit niciodată să recunoască adevărul. Mai târziu, a povestit că Fran plecase să ia aer. Dar la miezul nopții, nu se întorsese încă. Cuprins de teamă, a organizat o căutare. Și... Eu sunt cel care

a găsit-o. Alunecase pe o piatră și își scrântise glezna. Imobilizată, rămăsese acolo, ore întregi, în frig...

La întoarcere, doctorul Mac Rob a descoperit o dublă pneumonie, pe care i-a tratat-o foarte bine, dar Fran nu și-a mai revenit...

Morgan ezită înainte de a continua.

— Nu puteam să-ți ascund la nesfârșit adevărul, Suzan. Nu-mi place să răscolesc trecutul, dar trebuia să știi. Nu aș vrea ca John să facă... o a doua victimă.

— Fran i-a spus lui Edith „Un copil te iubește pentru ceea ce ești, nu pentru ceea ce ai" murmură tristă Suzan. Acum înțeleg pentru ce...

Morgan îi apucă mâinile și le strânse tare.

— Toate acestea aparțin trecutului, spuse el încet. De unde se află, Fran l-a iertat cu siguranță. Șterge-ți lacrimile, draga mea. Și tu ai suferit. Acum, meriți să fii fericită... Ține, ia batista mea.

Deja, Suzan se simțea mai bine. Cât era de liniștitor acest diavol agitându-și batista în carouri precum un cavaler sabia. Deodată un zgomot insolit le tulbură intimitatea. Rămaseră nemișcați pândind.

— Pare să vină din bibliotecă, șopti Shanna. Nu este bunica, ea doarme în camera ei. Louis este plecat. Vai, Morgan! Poate este un hoț.

— Nu te mișca!

Deschise ușa fără zgomot. Pentru un bărbat atât de bine clădit, avea o suplețe uimitoare. Și dacă intrusul era înarmat? Neascultându-i ordinul Su-

zan îl urmă tiptil. Doar nu era să-l lase singur în fața primejdiei! Apăsă pe clanță și, împingând ușa cu umărul, dădu buzna înăuntru. Scoaseră, la unison, un strigăt de surpriză:

— Louis!

Louis tresări, fiind aproape gata să scape vaza de Sèvres pe care o ținea în mână.

— La naiba! exclamă el. Găsiți că e nostim? Vai, ce m-ați speriat!

— Scuză-ne, bătrâne, răspunse Morgan, am citit prea multe romane polițiste. Ne gândeam că vom prinde un hoț. Shanna, ți-am spus să rămâi acolo!

— Eram atât de neliniștită...

— Mi-ai fi fost de mare ajutor, spuse Morgan ironic. Văzându-te înfofolată ca un cocoșel, gata de luptă, eram gata să izbucnesc în râs.

— Aș fi putut să te ajut foarte bine. Astăzi nu vezi decât cocoși, peste tot. Deja, adineauri...

Privirile lor se întâlniră și pufniră amândoi în râs. Louis îi privea uimit, neștiind ce să creadă.

— În tot cazul, m-ați băgat în sperieți. Chiar m-ați luat drept un hoț?

— Am auzit niște zgomote înfundate...

— Ce naiba! Nu poți să umbli cu un porțelan de Sèvres ca și cu un sac de cărbuni. Orice ar fi fost, ar fi produs zgomote înfundate mișcând vazele. Am vorbit astăzi cu Clotilde despre bibelouri. De-asta am venit să le admir mai de aproape. Unele au fost aduse din Franța, de primii coloni, nu-i așa?

— Într-adevăr, răspunse Shanna. Altele însă, au ajuns aici de curând. Uite, cutia asta de argint, de exemplu : mama i-a făcut-o cadou bunicii să-şi pună bijuteriile în ea, şi sfeşnicele acestea franţuzeşti din secolul al XVIII-lea ne-au fost oferite la ultima reuniune de Rossignol d'Akaroa.

— Cu siguranţă că şi acest ceainic provine tot de la Rossignol, interveni Louis. Şi noi am avut în Tahiti unul exact la fel.

— De ce vorbeşti la trecut ?

— A fost vândut ca să plătim datoriile tatei. Câteva clipe rămaseră cu toţii tăcuţi, aducându-şi aminte de desfăşurarea dramatică a întâmplărilor...

— Akaroa... Ar trebui să mergem acolo, spuse Shanna pentru a schimba subiectul. Mătuşa Elise a telefonat şi astăzi. Abia aşteaptă să te vadă, Louis.

— N-aş vrea să vă stric planurile, se grăbi el să protesteze. Reuniunea este foarte aproape. Cred că aveţi o mulţime de lucruri de făcut.

— Altădată îţi plăcea atât de mult casa mătuşii Elise ! răspunse fata. Ne-ar face o mare plăcere să te însoţim acolo. Clădirea principală a fost transformată în hotel, iar pavilionul în care locuieşte mătuşa Elise este un adevărat muzeu. Acolo şi-a adunat toate comorile. Vom vedea din nou muntele Bossu ! Cândva m-ai condus într-o expediţie de necrezut pe povârnişurile lui. De atunci ai devenit atât de pasionat de escaladări !

Suzan se pregătea pentru cina cu John Forester. Ezită îndelung asupra alegerii toaletei. Dorea să fie elegantă, dar fără a fi extravagantă. În fine, se decise pentru o tunică de mătase indiană, verde olive, presărată cu imprimeuri maro și aurii. Țesătura era splendidă, dar modelul foarte simplu. Rochia era dreaptă, cu mâneci lungi, fără decolteu. Își perie cu grijă părul, se parfumă discret și coborî.

— Ești superbă, exclamă Morgan, văzând-o. Culoarea aceasta îți vine perfect. Semeni cu un fluture frumos de noapte.

Suzan se strâmbă puțin.

— Prefer fluturii de zi, răspunse ea ofensată. Fluturii de noapte sunt triști.

— Nu pentru toată lumea ! Eu îi ador.

— Totdeauna atât de romantic, concluzionă ea cu dezinvoltură. Când nu vorbești de cocoși, invoci fluturii de noapte ! Când mă vei compara cu un țânțar ?

Morgan luă un aer ofensat.

— Nu mă exaspera, spuse el printre dinți. Nu știi... de ce sunt capabil...

Suzan îl privi surprinsă, și inima începu să-i bată mai repede.

— Ești atât de deosebit astăzi. Te-ai schimbat mult în cinci ani, remarcă ea încet.

— Este normal, nu ? Știi și tu ! Pentru prima dată, nu sunt obligat să fac pe salvatorul mărinimos. Când aveai doisprezece ani te-am scos din băltoaca rațelor. Câțiva ani mai târziu, am reușit

să te scot din altă încurcătură. Mai târziu, am aflat adevărul despre John, și trebuie să recunosc, mi-a fost teamă să nu cazi din nou în mâinile lui. Aveai oare să te întorci la prima ta dragoste? Fran nu mai era, nimic nu-ți mai stătea în cale. Dar tu ai știut să vezi limpede jocul lui. Și pe urmă, ți-am reproșat că ai stat atât de multă vreme departe de bunica. Mă gândeam că dacă ai fi avut inimă, te-ai fi întors deja lângă Clotilde. Bunica nu va trăi veșnic, și pentru ea nimic nu ar putea înlocui prezența nepoatei ei iubite. Dar, de când te-ai întors, m-ai făcut să-mi schimb felul de a gândi. Ai lucrat din greu și ai fost atât de devotată bătrânei noastre doamne! Mi-am regăsit prietena de altădată, Shanna, fata cu inima de aur, pe care o apreciam atât de mult!

Ochii tinerei fete străluceau de bucurie.

— Trebuie să-ți mărturisesc un secret. Unde este bunica?

— S-a lungit în pat și ascultă radioul. Este ora emisiunii ei preferate.

— Atunci pot să-ți vorbesc fără teamă Dar jură-mi că n-ai să spui nimănui.

— Îți jur, spuse Morgan grav.

Ea îi povesti tot: lunga boală a mamei sale, speranțele ei zădărnicite de a se întoarce la Larchwood Vale.. Pe măsură ce Suzan vorbea, chipul companionului ei se lumina. Morgan îi zâmbi radios. Ah! Dacă n-ar fi fost această cină la Forester Gorge!

— Iată ceva ce pune într-o lumină nouă absența ta. Ai făcut bine că nu ai spus nimic. Clotilde ar fi fost foarte neliniștită! Dealtfel, știi, ea nu ți-a purtat pică niciodată pentru asta. Este un înger. Ea vede mereu partea bună a lucrurilor. Anul trecut, de ziua Eroilor Luptători, s-au depus coroane de flori la Monumentul Eroilor. A ținut morțiș să fie și ea prezentă. De ce a vrut să trezească vechile dureri? am întrebat-o. Să-ți pierzi cei doi băieți în război, ce tragedie! M-a privit cu un surâs ciudat și mi-a răspuns: „Voi cinsti toată viața memoria băieților mei. Ei vor trăi veșnic în sufletul meu"...

Morgan se opri în înserarea care se așternea, fata îl văzu zâmbind.

— Dar sunt derutat, reluă el încet. Da, Shanna, astăzi suntem schimbați și situația este alta. Acum totul este foarte simplu. Nu mai sunt „așa-zisul" logodnic. Acum știi adevărul despre John. Dar, pe mine nu mă cunoști încă. Ne trebuie timp...

Shanna oftă. Timp... încă timp...

Ea visa o dragoste mare care să îndepărteze, asemeni unei furtuni, ultimele șovăieli. Din păcate, nu era genul lui Morgan. Trebuia să se resemneze. Oare, în sinea ei nu se resemnase deja? Nu era atrasă din ce în ce mai mult de valurile liniștite ale unei iubiri tihnite?

— La naiba cu cina asta! exclamă pe neașteptate Morgan, trezind-o la realitate. În sfârșit, dă-mi voie cel puțin să te conduc și să vin să te iau

înapoi la sfârșit. Atunci vom putea sta de vorbă... Dă-mi un telefon când se va termina cina și...

— Așa e cel mai bine. Altfel, John va insista cu siguranță să mă conducă. Îmi va fi imposibil să-l refuz în fața invitaților ; și tocmai asta vreau să evit. Dealtfel, vom avea tot timpul să stăm de vorbă.

— Nu e chiar așa. De când a sosit, Louis nu ne slăbește nici o clipă. Lucrul ăsta mă miră. Credeam că va fi încântat să exploreze împrejurimile, să facă vizite unora și altora. Nu a mai fost de multă vreme în Noua Zeelandă și sunt atâtea locuri minunate de văzut... Dar nu ! El preferă să rămână cu noi.

— E drăguț din partea lui, nu-i așa ? Încă de mic era așa. Dintotdeauna a avut spiritul de familie. Trebuie să plec ! Of, ce corvoadă !

Ușoară ca o zână, merse în micul salon să o îmbrățișeze pe bunica. Morgan, cu un surâs distrat, o privea îndepărtându-se...

CAPITOLUL 8

Cina se desfășura exact cum își imaginase. Se discutau piețe, tarife, taxe de schimb... Greta Billingham părea pasionată de conversație. Shanna era plină de admirație ! Fără îndoială, când soțul tău ocupă primul loc în scenă, este foarte ușor să te intereseze acest gen de discuții, nu-i așa ? Cât despre ea, se simțea stingheră privind în gol !

Reuși totuși să-și ascundă plictiseala și își jucă perfect rolul. John părea în culmea fericirii ! El se arăta în mod deosebit strălucitor. Suzan trebui să admită că, în tot cazul, John părea făcut pentru politică. Stăpânea temeinic subiectul și era un bun orator. Studiase în detaliu problemele care-l interesau în mod deosebit pe Bruce Billingham și acesta fusese mișcat. Dar pe de altă parte lui John îi lipsea abilitatea. Unele din spusele lui sunau destul de fals. Mai avea încă mult de învățat.

După desert, trecură în salon. Conversația deveni mai generală și Shanna se destinse puțin. Apoi cei doi bărbați se adâncira în studiul unui dosar important și femeile discutau de ale lor.

— Și dumneata faci parte dintr-o familie veche de pionieri ? o întrebă Greta.

— Într-adevăr ! Ca și cea a lui John și încă o a treia, familia mea este una din cele mai vechi din regiune. Vorbiră despre viața aspră și fascinantă a fermierilor ; apoi, Greta spuse brusc :

— John este foarte dotat. Cu siguranță are perspective frumoase în politică. Însă, în anumite privințe nu este la înălțime. Vezi, spre deosebire de alți tineri, aflați la începutul carierei, care trebuie să devină mai maleabili, John trebuie să învețe să se impună. El este... prea blând, prea bine crescut. Ascultă, draga mea, adăugă Greta coborând glasul și mai mult, sper să nu te supere confidențele mele. Îți vorbesc în interesul lui. Poate vei reuși să-l influențezi și să-l faci să înțeleagă că ar trebui să fie puțin mai... agresiv. Între noi fie vorba, ăsta este motivul pentru care nu i-a fost încredințată misiunea aceea europeană, la care ținea atât de mult.

Shanna nu-și credea urechilor. Deci, lui John îi fusese refuzată participarea la misiunea aceea în Europa. Și el îndrăznise să o facă să creadă că nu acceptase misiunea din cauza ei. Ce ipocrit !

— Înțeleg, răspunse Suzan ascunzându-și cu grijă furia.

Interlocutoarea ofită ușurată.

— Îmi pare foarte bine ! exclamă spontan doamna Billingham. Nu am vrut să te ofensez, însă în interesul lui John, ți-am spus toate astea. Noi femeile, putem să facem multe fără a lăsa impresia. Eu însămi, la începutul carierei lui Bruce,

am încercat să-mi corectez unele stângăcii... Atunci, m-am gândit că...

— Este foarte firesc pentru o logodnică sau o soție. Însă pentru John eu nu sunt nici una nici alta.

Greta făcu ochii mari.

— Totuși, John m-a lăsat să înțeleg limpede... Doamne! Sărmanul băiat să-și ia dorințele drept realitate?

— Eu nu-i cunosc dorințele, răspunse sec Shanna. Realitatea este foarte simplă. Cândva logodna noastră a dat greș, dar asta este o poveste veche. Ca urmare, John s-a căsătorit cu o fată fermecătoare care din păcate a murit foarte tânără. Cât despre mine, mi-am regăsit părinții în străinătate și m-am ocupat de problemele de secretariat ale tatălui meu. De curând, m-am hotărât să-mi revăd locurile natale și mai ales pe draga mea bunică. Deci, m-am întors ca să mă stabilesc aici. Și am făcut-o fără nici un gând ascuns. Din păcate, oamenii bârfesc... Unii cred că m-am întors pentru John, acum când soția lui a murit. Dar nu este adevărat!

— Da, înțeleg, aprobă Greta în ai cărei ochi se citea simpatia. Și John a crezut ceea ce i-a plăcut lui să creadă. Spune-mi, Shanna, există un alt bărbat în viața ta?

— Da, murmură fata roșind. Dar fiți drăguță și nu vorbiți despre asta cu John.

— Nu mă îndoiam de lucrul acesta. Văzându-te mai devreme intrând, i-am spus soțului meu: „Iată o fată îndrăgostită, Bruce. Are un aer deosebit care o trădează!" Fii liniștită, știu să păstrez un secret! Încearcă însă să-l sfătuiești prietenește pe John. Trebuie să-și corecteze defectele, altfel nu va reuși niciodată în cariera politică. Se pare că bărbații noștri și-au terminat treaba. Hai să mergem la ei.

Stătură de vorbă cu toții încă multă vreme.

Shanna era o maestră în arta conversației. Prin câte o vorbă de duh, îi făcu de mai multe ori să râdă cu lacrimi. John o sorbea din priviri, dar fata nu se lăsă impresionată. Știa la ce să se aștepte. John o considera ca pe o soție ideală pentru un politician... și o dorea într-un mod absolut interesat.

Când Greta și Bruce se ridicară ca să plece, Suzan se hotărî să facă și ea la fel. John nu putu să-și ascundă mâhnirea.

— De ce nu mai rămâi puțin? În definitiv este destul de devreme.

— Sunt obosită. Bunica cred că mă așteaptă și nu vreau să o fac să stea trează până târziu.

— Cred că a adormit de multă vreme!

— Se vede că nu o cunoști! Îi place să stea de veghe! Se folosește de orice pretext. După cină, e un moment atât de plăcut! Ne adunăm cu toții și stăm de vorbă, citim...

— Și pentru noi sunt ceasurile favorite, interveni Bruce. Eu și Greta ne vedem foarte puțin în timpul zilei. Am atât de mult de lucru! Îmi fac o datorie din a-i consacra serile. Dacă suntem obligați să ieșim, ne oferim totuși câteva clipe de liniște înainte de a ne culca. Greta pregătește ceaiul, îmi vorbește despre ocupațiile ei... E amuzant! Suntem căsătoriți de treizeci de ani, însă ne purtăm tot ca niște tineri îndrăgostiți! Însă... mă veți considera ridicol!

— Deloc, îl asigură Shanna. Ba dimpotrivă, vă invidiez.

— E timpul să plecăm, încheie veselă Greta. Nu-mi plac despărțirile prelungite. Mulțumesc pentru această seară reușită.

John îi puse mâna pe umăr Suzanei.

— Doar nu o să mă abandonezi! spuse el încet în timp ce prietenii lor se depărtau. Nu e drept! Îți petreci tot timpul cu Morgan și cu Louis. Eu abia te văd. De data asta, nu poți să mă refuzi să rămâi, altfel mă supăr!

Exasperată, ea se eliberă cu un gest nerăbdător.

— John, tu nu înțelegi nimic! Am o mulțime de treabă de făcut în perioada asta. Am grijă de casă, pregătesc mâncare pentru patru persoane. Mai sunt și pregătirile pentru reuniune. N-am nici o clipă liberă. Ar trebui să-mi fii recunoscător că am putut veni să te ajut în seara aceasta! Cu

atât mai mult cu cât lumea aceasta a finanțelor și a politicii mă plictisește îngrozitor.

John făcu ochii mari.

— Dar este imposibil! Ai fost crescută în această lume! Ai fost secretara tatălui tău... Ai politica în sânge!

— Am în sânge Larchwood Vale, ăsta este lucrul cel mai important, interveni sec Suzan. O casă înconjurată de verdeață, aerul proaspăt al munților, oile care zburdă pe pajiști, iată adevăratul meu Univers. Îmi place munca grea a păstorilor, zgomotul, mirosul turmei. Prefer behăitul oilor, în locul țăcănitului mașinilor de scris! Restul nu mă interesează. Inima mea este la Larchwood Vale și aici va rămâne atâta timp cât voi trăi!

— Eu nu mai înțeleg nimic, spuse John ironic. Cu siguranță că la mijloc este Morgan!

— Morgan e administratorul domeniului, nimic altceva. El nu a avut nici o influență asupra hotărârii mele. Vreau să trăiesc liniștită în mijlocul familiei. Vezi tu, cu puțin noroc, bunica va mai trăi încă zece ani. Într-un an sau doi, tata va ieși la pensie. Vom fi, în sfârșit, cu toții împreună...

— Ai douăzeci și patru de ani, Shanna. Nu vrei să te măriți, să ai copii?

— Mi-ar place foarte mult. Însă numai dacă l-aș întâlni pe bărbatul ideal. Altfel, prefer să rămân nemăritată. N-aș fi prima! Nu vreau să mă mărit

cu orice preț! Vreau să fiu sigură de alegerea mea!

John se apropie de ea cu ochi scânteietori. Glasul lui deveni blând și mângâietor...

— N-aș putea să fiu eu alegerea cea bună? Și mama ta iubea foarte mult Larchwood Vale, însă n-a șovăit să-și urmeze soțul în lumea largă... Să știi că am putea să trecem pe aici foarte des. Părinții tăi ar fi cu siguranță de acord să ne primească...

Shanna crezu că nu a înțeles bine și întrebă:

— Ce vrei să spui? Doar nu ai de gând să vinzi Forester Gorge?

John nu răspunse imediat, cu ochii ațintiți spre ceva. Ridică încet capul și zâmbi cu un aer șovăitor.

— N-aș face-o cu inima împăcată, dar voi fi, fără îndoială, obligat să o fac. Mi s-a propus un post la Wellington. Pentru început este vorba de o slujbă cu jumătate de normă, dar am auzit că...

John ezită, apoi, zâmbind forțat, îi propuse:

— Shanna, vrei să vii cu mine? Am putea încerca să retrăim idila de altădată. Nu ne-am schimbat prea mult, nu-i așa? Vezi, sunt cinstit. Nu-ți promit că vom rămâne toată viața aici. Aș fi putut să-ți ascund planurile mele de a merge la Wellington...

Fata îl privi drept în față și răspunse fără să stea de gânduri:

— Ar fi trebuit să fii cinstit mai demult, spuse ea cu răceală. M-ai minţit când mi-ai povestit despre călătoria în străinătate la care ai renunţat de dragul meu. Să ştii că pentru o clipă am crezut-o. Din nefericire pentru tine, am aflat adevărul.

— Greta ţi-a spus ? Cel puţin, cred că nu le-ai spus altă versiune a faptelor ? Oamenii aceştia sunt foarte importanţi pentru cariera mea.

— Fii liniştit, am fost discreţia întruchipată. Dar nu se poate spune acelaşi lucru şi despre tine ! Tu ai lăsat-o să înţeleagă că, practic, suntem logodiţi. Câtă îndrăzneală ! M-a sfătuit să te învăţ să fii mai sincer, mai direct. Şi nu s-a înşelat ! Ar trebui să începi să cultivi aceste calităţi în viaţa ta particulară ! Mi-ai povestit o mulţime de minciuni ! E ruşinos ! Să ştii, John, că oamenii s-au săturat de vorbe mari şi mincinoase. Ei vor politicieni cinstiţi şi sinceri. Şi eu caut aceleaşi calităţi pentru viitorul meu soţ. Am trăit împreună o iubire trecătoare de tinereţe, John. Dar n-a fost nimic serios. N-are rost să reînviem o veche pasiune ! Nu eram făcuţi unul pentru celălalt. Când mi-am dat seama, am renunţat...

— Nu ţi-ai dat seama de nimic, o ironiză John. Ai crezut că te-ai îndrăgostit de un bărbat mult prea bătrân pentru tine.

— Îl iubeam, spuse Suzan răspicat. Îl iubesc pe Morgan din tot sufletul. Iată de ce nu m-am măritat. Sunt femeia unei singure iubiri. Dar nu-ţi

face griji, John! Până la urmă îți vei găsi soția ideală. Lasă-mă să-ți dau un sfat: în ziua în care o vei întâlni, să știi să o iubești pentru ea însăși. Să știi să fii generos. Este singurul mod de a reuși într-o căsătorie, singurul mod de a putea fi fericit. Într-o zi ar trebui să stai de vorbă sincer cu Greta. Este plină de înțelepciune și va ști să te ajute să te vezi pe tine însuți așa cum ești. Ești prea orgolios, John, prea ești oricând gata de replică. Ai multe calități, însă mai trebuie să înveți să le folosești cu discernământ.

Cu aceste cuvinte frumoase, Shanna deschise ușa și ieși, lăsându-l singur cu gândurile lui.

Pe drumul de întoarcere, Suzan se simți într-o dispoziție excelentă. Pusese lucrurile la punct și putea acum să înceapă un nou capitol al vieții. Fiecare minut o apropia de Morgan. Cât i-ar fi plăcut să-și petreacă seara aceea cu el. Ar fi putut să se plimbe prin grădină. Era lună plină și în aer plutea mireasma de liliac și iasomie.

Ajungând în curte, văzu fereastra biroului luminată. Louis și Morgan nu se culcaseră încă. Erau amândoi pasionați de antichități și puteau să vorbească ore în șir despre asta. Dar în timp ce gara mașina, lumina biroului se stinse și camera lui Louis se lumină. Shanna era încântată în sinea ei: dacă bunica nu se culcase încă, nu avea să întârzie s-o facă. Și ea ar fi avut norocul să rămână singură cu Morgan.

Din păcate, ajungând în bucătărie, speranțele ii fură risipite. Încăperea era goală. Pe masă era un bilet cu scrisul repezit, atât de drag:

„Este ora unsprezece. Plec la Tawhai. Scroafa Rowenei Beechington fată și sunt probleme. Nu mă aștepta! S-ar putea să mă întorc târziu. Am primit un telefon de la Rossignol Bay. Ne așteaptă mâine. Va trebui să plecăm destul de devreme. Culcă-te repede ca să fii în formă!"

Așezâ tristă pe masă bucata de hârtie, și gândindu-se la cele scrise începu să râdă. Morgan avea un fel ciudat de a face curte. Când vorbea despre cocoși, când aducea vorba despre porci! Nu era prea romantic! La naiba cu Rowena și scroafa ei!

Urcă scara și deodată fu copleșită de îndoială. Morgan îi făcea oare curte? Sau poate ea își lua dorințele drept realitate! Însă Shanna se grăbi să alunge gândurile negre. Morgan o prevenise despre intențiile lui și-l credea pe cuvânt. Și, lucru curios, nu avea nici cea mai mică îndoială în privința lui. Îl crezuse atras de moștenirea ei. Nu era adevărat. Dacă ar fi iubit-o, ar fi iubit-o pentru ce reprezenta ea însăși. Nu se stabilise la Larchwood Vale din interes. Cu partea lui din domeniul Herwington-Blair ar fi putut foarte bine să-și cumpere o fermă a lui. Însă el preferase să administreze pământurile bunicii, ținând în preajma ei locul familiei absente.

Își scoase rochia și o așeză cu grijă pe umeraș, în dulap. Abia atunci simți parfumul ușor și totuși îmbătător care părea să umple camera. Intrigată, aruncă o privire împrejur și nu putu să-și rețină o exclamație de surpriză. Pe noptieră se găseau mai multe ramuri de liliac legate cu o fundă roșie.

„Au frumusețea ta sălbatică. Bună seara, frumoasa mea!"

Simți că leșină de bucurie. Da! Morgan îi făcea curte. Și încă după toate regulile artei! Suzan se băgă în așternut și stinse imediat lumina. În întuneric avea să simtă mai bine parfumul îmbătător al liliacului. Vroia să profite din plin de gestul acesta delicat.

Era o vreme superbă. Morgan părea în plină formă, cu toate că dormise numai patru ore.

— Nu face mutre, spuse el vesel. Vom lua un coș pentru picnic, dar nimic pretențios. Voi femeile, vreți întotdeauna să pregătiți o mie de lucruri. Pune friptura de pui și câteva roșii în răcitorul de voiaj. Cu încă unul sau două pachete de biscuiți va fi perfect. Ca să prânzim, vom merge la Birdling's Flat. În felul acesta Clotilde va avea ocazia să vadă Marea. E un loc minunat, unde valurile se sparg de faleză. Pe urmă vom merge fără grabă la portul Akaroa Vom merge pe drumul de la țărmul mării. Nu este cel mai direct, dar este atât de frumos.

Programul a fost adoptat de toți, cu mare satisfacție. Bunica mai ales, părea foarte fericită. Ochii îi străluceau de o nouă tinerețe. Trăgea adânc în piept aerul încărcat de mirosul mării... De mai multe ori, Morgan opri mașina ca să le lase să admire în voie un peisaj deosebit de atrăgător. În sfârșit ajunseră la Rossignol Bay. După ce ocoliră micul port, descoperiră la capătul drumului casa Rossignol. Vechea locuință era atât de veselă, atât de elegantă. Clădirea principală, de curând revopsită, era mărginită de trei pavilioane mai mici care se pierdeau în verdeața grădinii.

Reîntâlnirea a fost deosebit de călduroasă. Cele două bătrâne se îmbrățișară cu efuziune. Mătușa Elise, foarte impozantă, era foarte elegantă în taiorul ei negru și sobru. Avea o inimă de aur și știa, ca nimeni altul, să împace pe toată lumea.

— Louis, dragul meu, sunt atât de mulțumită să te revăd! A trecut atâta vreme de când nu ne-am văzut. Hai să intrăm. Vreau să vă arăt curtea interioară a hotelului. Este încântător și acum nu prea sunt clienți. Curtea era foarte frumoasă, și umbrită de câțiva copaci. Luară un aperitiv.

— După cină, anunță veselă mătușa Elise, vă voi conduce în pavilion ca să admirați micul meu muzeu. Asta îi va plăcea cu siguranță lui Louis. Știu că altădată îndrăgea aceste comori aduse din Franța. Le cunoștea pe fiecare și istoria fiecărui obiect...

Shanna văzu pe fața lui Morgan o expresie curioasă. El părea... Da, asta era... Părea foarte uimit. Dar, de ce oare? Deodată înțelese despre ce era vorba. Louis admirase mult obiectele vechi de la Larchwood Vale. Dar nu păruse să le recunoască. Ori, majoritatea lor veneau de la casa Rossignol.

— Te voi dezamăgi, mătușă Elise, interveni atunci tânărul. Poate nu știți, însă am avut un accident grav acum doi ani și memoria mea lasă de dorit.

În clipa aceea mica Elise, fiica lui Margot, căzu și se lovi la cap. Săriră cu toții să o consoleze și Shanna nu se mai gândi la acest amănunt ciudat.

În seara aceea, după cină, se adunară cu toții în jurul focului. Nu era frig, însă era atât de plăcut să privești flăcările vesele...

— Ce-ar fi dacă ne-ai citi o poezie, Morgan? îl rugă mătușa Elise.

Și întorcându-se către Shanna adăugă zâmbind:

— Să știi că a devenit o tradiție. De fiecare dată când vine cu Clotilde, ne citește poezii.

Deci în timpul absenței ei, Morgan venise deseori la Rossingnol Bay ca să-i facă plăcerea bunicii. Avea un suflet atât de bun!

Morgan se supuse cu plăcere și citi un text de Mona Tracey. Poezia descria tocmai un apus de soare la Akaroa. Recita admirabil și se lăsară cu toții legănați de frumusețea versurilor. Când termină, Clotilde spuse încet:

— Eu și Elise avem mare noroc! Atâția bătrâni își sfârșesc viața în singurătate, uitați de toți. Noi suntem înconjurate de oameni tineri și iubitori!

Ce bine se înțelegeau împreună! Erau în bună înțelegere unii cu alții. Fiecare clipă semăna cu un cântec... Dintr-odată Shanna se simți foarte mișcată. Ochii i se umplură de lacrimi. Se întoarse repede către fereastră încercând să-și ascundă tulburarea, și căută discret, în buzunar, o batistă. Însă Morgan se apropiase deja și i-o întindea pe a lui. El se opri între Suzan și ceilalți, ascunzând-o de ochii lor.

— Ești foarte emotivă, spuse el cu blândețe. Cu atât mai bine. Nu-mi plac femeile de gheață.

Fata se sprijini de marginea ferestrei și răspunse cu același ton:

— Totul este atât de frumos în seara aceasta! N-am putut să mă abțin... Apoi zâmbi și adăugă: Vii deseori pe aici, nu-i așa? Bunicii îi place foarte mult.

— Nu veneam numai pentru ca să-i fac plăcere, răspunse Morgan privind-o în ochi. Mama ta îi scria cu regularitate mătușii Elise. Venind aici aflam întotdeauna vești despre tine.

Suzan nu-și credea urechilor. Morgan părea foarte sincer. Fata simți cum roșește.

— Haide, îi reproșă ea blând, doar îi scriam bunicii în fiecare lună! Nu pot să-mi reproșezi că nu v-am trimis vești!

— Nu, bineînțeles că nu. Dar nu-mi erau niciodată de ajuns. Citeam pe nerăsuflate toate scrisorile...

Brusc, Suzan se simți cuprinsă de o mare bucurie. Rămase tăcută. Mai avea unele îndoieli: Suferise mult în viața ei și cunoscuse destule dezamăgiri. Avea oare să-și găsească în sfârșit liniștea?

— Nu vreau să precipit lucrurile, continuă companionul ei, ca și când i-ar fi citit gândurile. Îți trebuie timp ca să te mai gândești. Ne vom consacra tot timpul pentru pregătirea reuniunii. Sunt atâtea lucruri de făcut! Dar după ce invitații vor pleca...

Se opri dintr-odată, ca și cum regreta că spusese prea mult...

— Te rog, continuă!

— Nu. Nu este momentul.

— Ai dreptate. Dar după reuniune îți voi vorbi și eu la rândul meu. Am și eu câteva lucruri să-ți spun.

— Să-mi spui lucruri frumoase?

— Așa cred. De data asta...

— Ce spui? Vorbește mai tare, nu te aud.

Morgan ridicase puțin glasul.

— Ssst! făcu ea indignată, ne vor auzi.

Dar deja Margot exclamă râzând:

— Veți sfârși odată cu șușoteala asta? Sunteți incorigibili!

Izbucniră cu toții în râs. Începură să pălăvrăgească, mâncând fursecuri. Apoi bătrânele doamne

merseră la culcare. Shanna se retrase și ea. Se lungi pe pat dar nu adormi imediat. Vroia să retrăiască fiecare clipă a acestei zile minunate. Prin urmare, Morgan îi simțise lipsa ! Venise la Akaroa ca să afle vești despre ea. Încet, el o copleșea cu atenții și cu tandrețe... Era ca înflorirea târzie a unei mari iubiri. O iubire târzie... Căci, dacă primăvara este un anotimp frumos, plin de sevă și de viață, mugurii și florile abia apărute nu au încă împlinirea fructelor coapte.

Clotilde spunea deseori că toamna este anotimpul ei preferat. Și aici toamna venea în aprilie. Ce surpriză avea să-i mai rezerve Suzanei sfârșitul toamnei ?

CAPITOLUL 9

A doua zi dimineață mătușa Elise îi arătă lui Louis comorile. În acest timp, Pierre și Margot își conduseră prietenii să facă o plimbare prin grădină... De fapt, era vorba de un parc care înconjura clădirea principală. Cele două pavilioane mici erau ascunse într-un adevărat desiș de verdeață. Colina Puke-o-Mapu, „colina care cântă" apăra domeniul de vântul marin. În dimineața aceea, Justine se oferise să aibă grijă de mica Elise, ca să-i lase mai liberi pe „tineri".

François o condusese pe bunica la Akaroa să facă o vizită unor vechi prieteni. Trebuiau să se întâlnească cu toții la prânz.

S-ar fi putut crede că erau în Franța, mai precis în Provence. Drumurile înguste mărginite de lavandă șerpuiau pe sub copaci. Aerul era îmbălsămat de miros de rozmarin.

Mătușa Elise sosi în grabă.

— Sunteți solicitați la hotel, îi anunță ea pe Pierre și Margot. Unul dintre frigidere nu funcționează.

Cei doi se duseră la locul dramei și Suzan rămase cu bătrâna doamnă și Morgan.

— Unde este Louis ?

— A plecat și el la Akaroa. A vrut să meargă la muzeul orașului să verifice ceva.

Suzan îi făcu mătușii Elise complimente în legătură cu grădina.

— Ați știut să adunați la un loc toate plantele aromate de pe lume. Dar nu aveți liliac ?

— Din păcate i se simte lipsa, nu-i așa ? Nu știu cum se face...

— Vă vom aduce noi un lăstar, spuse fata. Al nostru este superb. Și, întorcându-se spre Morgan, adăugă cu un zâmbet în colțul gurii : Ador liliacul. Este floarea mea preferată !

Chipul bărbatului se lumină. Bătrâna doamnă îi privi pe rând. Fără îndoială că trebuia să bănuiască ceva.

— Of, dragostea ! murmură ea, ca pentru sine. Soarele, mireasma lavandei, o pereche de îndrăgostiți, privindu-se în ochi... Iată ce înseamnă fericirea. Credeam că idila voastră s-a terminat de multă vreme, copiii mei, sau dimpotrivă, cunoașteți o nouă primăvară ?

— Într-adevăr, răspunse Morgan fără nici o urmă de stânjeneală. Seara tihnită de ieri, fericirea de a fi cu toții împreună ne-au împins către confidențe. Eu și Shanna am crezut deja odată că ne-am întâlnit. Însă freamătul și agitația ultimei reuniuni ne-au despărțit, din păcate. De data aceasta vom fi mai prudenți. Vom aștepta ca Larch-

wood Vale să-şi regăsească obişnuitul calm ca să facem publică logodna.

Elise Rossignol privea, în depărtare, apa albastră a Oceanului. Îşi şterse discret o lacrimă în colţul ochiului.

— Să nu aşteptaţi prea mult timp, dragii mei, şopti ea. Eu şi Clotilde suntem bătrâne. Dumnezeu poate să ne cheme la el dintr-o clipă în alta. Apoi zâmbi ca şi când ar fi vrut să atenueze gravitatea cuvintelor. În orice caz, Suzan, să ţii minte un lucru! Rochia de taftа din vitrina muzeului a fost rochia de mireasă a Victorinei Rose. Semeni mult cu străbunica ta, draga mea. Şi dacă într-o bună zi te vei hotărî să o porţi... Uite, am început să vorbesc prostii! Nu lăsaţi o femeie bătrână ca mine să vă strice această zi frumoasă cu cuvintele ei triste.

— Sunteţi adorabilă, spuse Morgan cu amabilitate, şi nu stricaţi nimic! Shanna are ochii strălucitori, dar plânge uşor. I-am spus asta şi aseară, adăugă el, cuprinzând-o cu braţul după umeri, dar asta nu mă deranjează deloc. Îmi plac femeile sensibile... şi sincere. Haideţi doamnelor, zâmbiţi! Şi când reuniunea se va termina, când Louis va pleca din nou...

— Ah, Louis! exclamă mătuşa Elise tresărind brusc. Tinerii o priviră fără să înţeleagă. Tocmai voiam să-ţi vorbesc despre el, Morgan. Aş fi preferat ca discuţia aceasta să rămână doar între noi. Suzan, copila mea, vrei să ne laşi singuri

câteva clipe? Nu te supăra pe mine, draga mea.

— Nici o problemă, o asigură fata zâmbind. Mă duc în casa mare să văd dacă frigiderul a putut fi reparat. Mă găsiți acolo.

După o jumătate de oră, Morgan veni să o caute și împreună cu mătușa Elise plecară spre Akaroa. Pe drum discutară despre o mulțime de nimicuri, însă Shanna avea impresia că însoțitorii ei sunt preocupați. Dar nu-și făcu griji, nefiind curioasă de felul ei. Fără îndoială că bătrâna doamnă vroia să-l treacă și pe Louis în testament și dorea să știe și părerea lui Morgan. Ar fi fost o restituire justă. Tatăl lui Louis își pierduse averea într-un mod atât de nedrept. Trecând pe strada principală, văzură mașina tânărului tahitian parcată în fața prăvăliei unui anticar.

— Ar trebui să-i spunem, poate, să se grăbească puțin. Madeline Lemoire a promis să facă un sufleu. Dacă va ajunge prea târziu, sufleul va fi compromis.

— N-are rost să oprim, spuse mătușa Elise cu o voce curios de încordată. L-am atenționat deja. Dacă este atât de prost crescut ca să întârzie, cu cu atât mai rău pentru el. Îi voi spune Madelinei să nu-l aștepte.

Shanna era puțin surprinsă. Mătușa Elise părea să nu aibă aceeași afecțiune pentru Louis ca altădată. Dealtfel, lucru curios, și ea îl prefera pe băiețelul din vacanțele de altădată în locul acestui

bărbat, prea sigur de sine. Cândva, Louis nu era deloc un tip interesat. Îi plăcea să facă mișcare în aer liber și nu-l preocupa problema banilor. Cât se schimbase! Astăzi, vorbea numai de valoarea lucrurilor. Punea o mulțime de întrebări despre veniturile domeniului și randamentul creșterii animalelor. Îl întreba pe Morgan dacă nu putea să mai aducă îmbunătățiri, să crească randamentul introducând metode industriale de creștere a animalelor. La fel, când admira obiectele care împodobeau salonul, Louis vorbea numai de prețul și nu de frumusețea lor.

Din fericire, nimeni n-a întârziat la masă. Și prânzul a fost excelent. După sufleu, Madeline a servit fileu de țipar cu smântână. Peștele era proaspăt, fusese pescuit chiar în dimineața aceea, iar sosul era o minunăție.

— Complimentele mele! exclamă Louis, sărutându-i mâna gazdei. Draga mea, ești o adevărată maestră! Ești o demnă continuatoare a tradițiilor culinare franțuzești!

Madeline roși, neobișnuită cu atâta ceremonie. Louis părea în formă.

— Muzeul din Akaroa este pasionant! continuă el. Cu greu am plecat de acolo. Însă ar fi fost o crimă să întârzii la sufleu.

Shanna tresări contrariată. Dacă Louis vizitase muzeul, atunci nu zăbovise prea mult acolo. Îi văzuseră doar mașina parcată în fața prăvăliei anticarului! De ce umbla cu ascunzișuri? Poate

era în criză de bani și vroise să vândă un obiect personal. Dar el însuși mărturisise că tatăl său vânduse toate lucrurile de preț ale familiei. Atunci ? Intrigată, îi privi pe Morgan și pe mătușa Elise. Păreau foarte încordați, însă nu scoteau o vorbă.

O conduseră acasă pe bătrâna doamnă, își luară bagajele și porniră înapoi spre casă. Aveau de străbătut șaizeci de kilometri.

— Vreau să mă opresc puțin la Christchurch, anunță Morgan. Tipul care a preluat cabinetul veterinar ar vrea să-mi vorbească. Vom profita ca să mâncăm ceva în oraș. După o asemenea zi nu vreau să o oblig pe Shanna să gătească !

Sosiră acasă pe la ora nouă. Toți erau istoviți. Shanna se scuză și urcă imediat să se culce. Aștepta ziua următoare ca să lămurească atitudinea ciudată a lui Louis.

A doua zi dimineața, Clotilde părea în plină formă. Morgan nu o pusese la curent, cu toate că își făcea griji din cauza tânărului tahitian. Bătrână doamnă nu bănuia nimic. Și asta era cel mai important.

— Trebuie să plec imediat, se scuză Morgan după un mic dejun copios. Trebuie să fac revizia mașinii. Sper să am timp pentru asta. Și Dan care are nevoie de mine...

— M-aș oferi singur să te înlocuiesc, spuse vesel Louis, dar nu m-aș descurca. Nu mă pricep deloc.

— Şi dacă te-aş urma cu cealaltă mşină ? propuse Shanna. Ai putea astfel să te întorci imediat.

— Eşti drăguţă, dar nu are rost. Am o mulţime de lucruri de făcut în oraş ! Primarul vrea să discute cu mine despre următoarea Expoziţie Agricolă şi trebuie să mă ocup de doborârea bătrânului castan atins de trăsnet. Amân această corvoadă de săptămâni. Este o ocazie bună ca să o fac !

— Dacă refuzi oferta Shannei ca să nu rămână bunica singură, interveni Loius, mi-ar face plăcere să-i ţin companie !

— Nu, nu este nevoie, răspunse interlocutorul său cu un ton glumeţ. Bătrâna noastră doamnă este voinică şi nu se teme de singurătate.

Din nou, Suzan avu o impresie ciudată. Louis putea să propună să conducă el a doua maşină. Asta ar fi aranjat totul. Dar el nu o făcuse.

Morgan trecu să-l vadă pe Dan, şi se întoarse după o jumătate de oră.

— Plimbarea noastră de ieri a întârziat totul, explică el cu un ton îngrijorat. Louis, n-ai putea să-mi ţii locul în dimineaţa aceasta ? Trebuie reparat gardul la Swagman's Gulley. Pentru asta nu este nevoie de aptitudini deosebite. Dan te aşteaptă.

Spre marea uimire a Shannei, Morgan nu plecă imediat. O oră mai târziu, era tot acolo.

— Am de scris o scrisoare urgentă, explică el, este ceva foarte serios.

Telefonul sună și el se grăbi să răspundă.

— François ! Nu închide, bătrâne !

Morgan lăsă puțin receptorul și o întrebă pe Suzan :

— Unde este Louis ?

— La grajd, cred că pune șaua pe Grise. Dar de ce...

— A ! nu-i nimic, răspunse Morgan degajat. Telefonul ăsta este foarte important și mi-e teamă de urechile indiscrete.

Shanna părăsi încăperea, dar îl auzi spunându-i inerlocutorului :

— Atunci ne-am înțeles. La ce oră putem să ne întâlnim ?

Nevrând să pară curioasă, fata închise ușa. Se petreceau niște lucruri ciudate. Morgan vorbea oare cu François Rossignol ? Abia se văzuseră în ajun. La urma urmei putea fi vorba de altcineva. Unul dintre tăietorii de lemne care lucra pentru ei se numea tot François. În sfârșit...

Shanna se duse la bucătărie ca să spele vasele. Louis băgă capul pe ușă și o anunță :

— Dan a venit să mă ia. Nu vom putea să ne întoarcem până la prânz. Așa că, pe diseară !

Auzi galopul cailor îndepărtându-se. Plecaseră.

— Clotilde e tot în camera ei ? întrebă Morgan din salon. Mă duc să mi iau rămas bun și plec

Fără să știe de ce, Shanna simțea o neliniște nedesluşită. Își șterse mâinile grăbită și se duse în garaj. Morgan tocmai se instala la volanul mașinii.

— Sper să nu se strice pe drum ! spuse ea zâmbind.

— Nu e nici un risc. O duc la revizie, doar pentru că a venit termenul, asta e tot.

Împinsă de o subită intuiție, Shanna se aplecă spre fereastra mașinii și întrebă :

— Totul e bine, nu-i așa ? Nu se întâmplă nimic deosebit ?

— Nu ! răspunse el liniștit. Viața este frumoasă. Vom mai sta de vorbă după reuniune și de acum încolo îmi țin făgăduielile... Și pe obrazul tău voi depune un sărut platonic !

Și ieșind pe jumătate din mașină își însoți vorba cu fapta. Shanna izbucni în râs și în aceeași clipă toate grijile se risipiră. Morgan o privi insistent. Pentru o clipă păru gata să renunțe la plecare. Dar de ce ? Zâmbi liniștit și porni motorul... Dacă ar fi știut...

Shanna privi mașina îndepărtându-se, apoi se întoarse în casă. Clotilde fredona veselă. Fata urcă în camerele de sus ca să facă paturile. Louis și-l făcuse pe al lui. Zăbovi să-i facă patul lui Morgan împăturind cu grijă cearșaful de deasupra și netezind cu un gest afectuos cuvertura. Pe noptieră era așezată o fotografie a părinților lui și jos, lângă pat, zăcea o carte cu poezii. Dragul de

Morgan! Chiar după o zi de muncă, găsea încă timpul să citească! Era atât de sensibil...

Cu un gest automat ridică volumul. Era deschis la capitolul „Poezii de dragoste". Simți cum o străbate un fior plăcut.

Remarcă de asemeni un bloc-notes acoperit cu un scris mărunt. Deci, nu se mulțumea doar să citească poezii, ci și scria. Îl va tachina, fără îndoială, pe tema asta. Dar în fond, descoperirea o umplea de bucurie! Viața era într-adevăr frumoasă! Numai de s-ar termina odată reuniunea! Nu trebuia să reacționeze în felul acesta! Clotilde acorda atâta importanță acestui eveniment! Cu inima ușoară, se duse să bată la ușa bunicii. Bătrâna cânta mai departe. Se întrerupse doar ca s-o pofteasă înăuntru și își reluă cântecul.

— Ei bine, văd că suntem bine dispuse astăzi!

— Și de ce n-aș fi! răspunse bătrâna zâmbind. Și ție cred că-ți vine să cânți! Adineauri m-am așezat la fereastră ca să-i spus „La revedere" lui Morgan. Erai în garaj cu el. Nu m-ați auzit. Erați mult prea ocupați!

Fata se înroși până în vârful urechilor.

— Nu fi supărată pe mine, draga mea, spuse Clotilde cu blândețe. Mă faceți să mă simt atât de fericită! Ar fi trebuit să mă prefac că n-am văzut nimic, dar nu pot să-mi ascund bucuria! Îmi sunteți amândoi atât de dragi! Multă vreme m-am temut că Morgan nu-și va exterioriza sen-

timentele. E atât de orgolios! Dar acum văd că totul pare schimbat.

— O, Mamita! Ar fi minunat, nu-i așa? Dar cum pot să fiu sigură?

— Pur și simplu, punându-i întrebarea. De ce să-ți fie teamă de adevăr? Aș putea să-ți spun unele lucruri, dar nu-ți spun nimic. Nu vreau să-l privez pe Morgan de această plăcere. Ți le va spune el însuși.

— Nu vrea să-mi facă nici o declarație acum. Preferă să aștepte sfârșitul reuniunii.

Bunica ridică brațele spre tavan, într-un gest melodramatic.

— Nu înțeleg ce-i în mintea tinerilor de azi. Cum poți lăsa pe mai târziu asemenea declarații? Clotilde izbucni în râs ca un copil și își sărută nepoata. Nu-ți face griji, draga mea, totul va fi bine. Vrea numai să-ți lase timp să te gândești. Se teme poate că îl vei respinge din nou... Dar tu nu o vei face, nu-i așa? Te cunosc doar! Cu sângele franțuzesc care-ți curge prin vine, ești în stare să născocești un vicleșug ca să-l faci să-ți mărturisească.

Shanna pufni în râs și sări de gâtul bătrânei.

— Nu fi răutăcioasă, bunico! Acum râzi de mine, și ieri ai complotat toată ziua cu mătușa Elise.

— Trebuie să ne înțelegi, copila mea! Am remarcat conversația voastră intimă, după cină. Ah! dacă aș fi avut o baghetă magică, aș fi făcut să

dispară totul în jurul vostru. În sfârșit, va veni și clipa aceea. Hai, du-te, draga mea. Și gândește-te la tot ce ți-am spus.

Suzan tocmai se pregătea să tragă cu aspiratorul în salon, când sună telefonul. Era Stephanie.

— N-aș vrea să fiu indiscretă, dar Morgan a trecut pe la mine azi-dimineață. Sper că nu aveți neplăceri.

— Și mie mi s-a părut că e tulburat, acceptă Shanna. L-am întrebat, dar n-a vrut să-mi spună nimic. Și tu, tu i-ai vorbit ?

— Bineînțeles. I-am adus aminte de aniversarea mamei și el nici măcar nu mi-a răspuns. M-am supărat puțin. De obicei este atât de atent. L-am întrebat dacă are probleme cu tine...

— ...Cu mine ? ! repetă Shanna, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— N-are rost să faci pe uimita ! Ți-am spus întotdeauna că mi-ar place să-mi fii cumnată. În privința asta Morgan m-a liniștit. Mi-a spus că are necazuri, dar că până la urmă totul se va rezolva. N-am putut să aflu nimic mai mult. Ascultă-mă, Suzan, n-aș vrea să fac o gafă, însă te rog, nu-i zdrobi inima a doua oară.

De data asta, Suzan tresări indignată.

— Poate mă vei considera pisăloagă, continuă Stephanie, țin însă prea mult la voi, prefer să calc în strâchini, dar să joc cu cărțile pe masă. E păcat de ceea ce s-a întâmplat acum cinci ani. Ascultă, Shanna ! Când ți-a propus logodna era

nebun după tine, dar te credea îndrăgostită de John. De aceea nu a îndrăznit să ți-o spună. Vreau să-ți mai spun un secret. Morgan a făcut-o pe Clotilde să organizeze această nouă reuniune. Și știi de ce? Ca să te facă să te întorci. Mi-a telefonat când eram în Anglia și mi-a spus totul. Știa că ai fi putut să cazi în brațele lui John, dar era hotărât să-și asume riscul. La început, toată povestea asta nu m-a încântat deloc. Fran a fost foarte nefericită cu John. Nu vroiam să fii și tu la rândul tău. Și îmi era teamă ca Morgan să nu sufere și el.

Shanna simți că o apucă amețeala. Deodată își aduse aminte de atitudinea ciudată a Stephaniei, în Anglia. Bănuise că era vorba de un complot. Dacă ar fi știut!

— Ai făcut bine că mi-ai spus, Stephanie. Vezi tu, de cinci ani îl iubesc pe fratele tău la nebunie. Hotărâsem să mă despart de John, cu mult înainte de sosirea lui Fran. Dar Morgan era atât de... misterios. Am crezut că nu ține la mine.

Interlocutoarea izbucni în râs.

— Văd că sunteți foarte curioși amândoi. Ce naiba! Măcar de-ați fi lăsat câteva clipe orgoliul la o parte. De ce nu mi-ai spus nimic? V-aș fi închis împreună până v-ați fi lămurit. În sfârșit, totul e bine când se termină cu bine, nu-i așa?

— Da, așa cred și eu. Morgan nu mi-a declarat încă nimic, însă după reuniune...

— Ascultă-mă, explodă Stephanie, doar n-o să reîncepeți maimuțăreala voastră. La ce bun să aș-

tepți atâta timp ? Nu mai face pe naiva. Pune-l la zid.

Shanna începu să râdă.

— Nu ești prea romantică, dar cu siguranță ai dreptate. Voi face tot ce-mi stă în putere.

Cu inima ușoară se apucă din nou de treabă. Dădu cu aspiratorul și apoi șterse praful în salon. Era o adevărată plăcere. Îi plăceau atât de mult bibelourile bunicii ! Unele erau de o mare valoare, dar mai ales ele reprezentau tot atâtea amintiri. Erau moștenirea trecutului.

Cele mai prețioase erau încuiate într-o vitrină a cărei cheie era în ușă. Împinsă de un impuls subit, Shanna încuie ușa de două ori și băgă cheia în buzunar. Louis insistase atât de mult asupra prețului inestimabil al acestor suveniruri. Oricând putea să apară un hoț și atunci...

Fata aruncă o privire pe rafturi. Ah ! Dacă obiectele ar fi putut să vorbească, ar fi avut atâtea de povestit. În mijlocul vitrinei se afla o cutie îmbrăcată în catifea neagră care conținea bunul cel mai de preț al bunicii, paisprezece miniaturi pictate pe mătase. Erau foarte vechi și realizate cu o mare finețe. Automat, Shanna le numără din priviri... Și nu-și putu reține o exclamație de uimire. Lipseau două dintre ele ! Erau așezate pe două rânduri ca de obicei, dar incontestabil, lipseau două ! Cele rămase fuseseră răsfirate discret ca să umple golul. Dispariția lor ar fi putut să rămână neobservată multă vreme.

Dintr-o dată știu adevărul. Louis le subtilizase. Le furase. Cu siguranță că nu avea să le vândă aici, ci în Tahiti, unde avea să obțină un preț bun pe ele. Turiștii sunt întotdeauna avizi după asemenea suveniruri.

Era conștientă. Cum putuse Louis, tovarășul ei de joacă, băiețelul cu inimă de aur, cum putuse să săvârșească o asemenea infamie? Trecu în revistă, cu înfrigurare, și celelalte bibelouri. Mai luase și alte lucruri, câteva obiecte mici, însă de mare valoare: o tabacheră de argint masiv, o broderie veche încărcată cu perle fine, o vază de cristal șlefuit... Ca să-și liniștească tremurul mâinilor, le înfundă în buzunarul șorțului. Din fericire, hoțul plecase împreună cu Dan. Nu i-ar fi plăcut să dea ochii cu el în clipa aceasta. Of! Măcar de-ar fi fost Morgan acolo. El ar fi știut ce să facă. Înainte de orice, trebuia menajată bunica. Ea nu trebuia să afle adevărul. Pentru ea ar fi un șoc mult prea mare.

Se hotărî să telefoneze la garaj. Dacă Morgan era acolo, îi va lăsa un mesaj. Însă nimeni nu trebuia să audă.

Șansa îi surâdea. Bunica era în bucătărie, unde umplea un coș.

— Mă duc până la Nessie, o anunță bunica. O să-mi facă bine puțină mișcare. Îi duc niște ouă pentru că găinile ei n-au început să ouă.

De îndată de Clotilde plecă, Shanna se grăbi să dea telefon. Totul avea să se rezolve odată cu sosirea lui Morgan.

— Nu, nu l-am văzut, spuse mecanicul uimit.

— Cum așa? Trebuia să vină să facă revizia mașinii.

— Nu mi-e greu să verific, domnișoară Carew. Să mă uit în registrul de programări.

Urmă o pauză interminabilă.

— Nu, nu mi-am notat nimic. Cred că vă înșelați, domnișoară. Domnul Hervington a făcut revizia mașinii acum două luni. Și n-are nici un motiv să o facă din nou.

— Cred că m-am înșelat. Scuzați-mă.

Telefonă apoi la Primărie, la Fabrica de Cherestea. Se părea că nimeni nu-l văzuse pe Morgan. Ce însemnau toate minciunile astea? Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Shanna urcă în camera lui Louis. Poate că ascunsese obiectele în cameră. Dar dacă totuși le luase cu el... Nu-i venea încă să creadă.

Valiza era în dulap, încuiată cu cheia. De ce să-și zăvorască valiza dacă nu are nimic de ascuns? O ridică și constată că e foarte grea... Louis trebuie să-și fi pus toate hainele în ea. În șifonier nu erau decât un costum și un impermeabil. Totuși, trebuia să mai rămână câteva zile. Din ce în ce mai uimită, deschise pe rând sertarele comodei. Erau goale! Totul dovedea că Louis hotărâse să-și grăbească plecarea.

De data asta bănuielile deveniseră certitudini. Era sigură de asta. Coborî în grabă. Cum se numea oare anticarul pe la care trecuse Louis în ajun?

Consultă, febrilă, cartea de telefon şi formă numărul.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, aţi primit cumva vizita unui tânăr care v-a propus o serie de obiecte vechi ? În particular, două miniaturi franţuzeşti din sec. al XVIII-lea.

— Da şi nu. Într-adevăr, am primit vizita unui tânăr, însă nu mi-a arătat nimic. Doar s-a interesat de valoarea acestui fel de obiecte. Mi-a vorbit despre miniaturi şi despre o tabacheră de argint masiv. Mi-a fost imposibil să fac o estimare fără să văd obiectele. În orice caz, l-am sfătuit să le vândă mai degrabă în Europa sau Statele Unite. Dar ce rost au toate întrebările astea ? Sunteţi cumva de la Poliţie ?

În ciuda stării sale de spirit, reuşi să continue politicoasă :

— Nu, nu vă faceţi griji. Este doar o problemă de familie. Tânărul este vărul meu. A vrut să ne dea în gaj obiectele acestea asigurându-ne că sunt de mare valoare. Ţineam doar să-i verific spusele.

Interlocutorul oftă uşurat.

— Cu atât mai bine. Cu mine n-ar fi mers prea departe. Eu nu cumpăr niciodată marfă fără să mă asigur de proveniență. Unii dintre confraţii mei preferă să închidă ochii ca să facă o afacere bună. Însă nu e stilul meu.

— Vă cred, domnule. La revedere.

După ce închise telefonul rămase nemişcată, cu ochii pierduţi în gol. Deodată i se făcu frică. N-ar avea niciodată curajul să-l chestioneze pe

Louis. Trebuia să-l aştepte pe Morgan. El va găsi cu siguranţă o soluţie. Va depune oare plângere sau se va mulţumi să ceară înapoi obiectele ?

Îşi aminti de băieţelul la care ţinuse atât de mult acum cincisprezece ani. Louis a fost pentru ea ca un frate. Câte nebunii n-au făcut împreună ! Ajungeau mereu în situaţii neverosimile, dar ieşeau totdeauna cu faţa curată. Micul tahitian era un temerar ! Curajos, tenace, avea încă de atunci stofă de mare alpinist. Când făcea câte o prostie, era totdeauna gata să suporte consecinţele.

Nu. Băiatul ăsta nu putuse să devină un ticălos. Bănuielile ei erau absurde şi nedrepte. La urma urmei, casa era deschisă mereu pentru toată lumea. Oricine ar fi putut să intre şi să plece cu obiectele. Pentru a fi cu sufletul împăcat, Morgan va vrea să inspecteze valiza. Dar până să ajungă acolo, Suzan nu putea să-l acuze fără o dovadă.

N-avea nici un rost să rămână acolo şi să facă o serie de supoziţii prosteşti. Se hotărî să se apuce din nou de lucru. Veranda avea nevoie de o curăţenie generală. Se înarmă cu o găleată, o mătură şi o perie şi începu să frece dalele. Dar în curând se opri ca să telefoneze lui Nessie, sugerându-i să o reţină pe bunica la masă.

— M-am apucat de curăţenie şi sunt cu casa întoarsă pe dos. N-aş avea timp să pregătesc masa. Nu te deranjează ?

— Oricum aveam de gând să o reţin la masă. Mama trebuie să treacă pe aici la prânz. Vor putea să stea de vorbă în linişte.

Shanna închise telefonul uşurată şi se apucă din nou de lucru. Către ora unu, înfulecă un sandviş în grabă şi se apucă de treabă şi mai cu sârg. Era foarte cald. Se apropia vara. Se opri o clipă să-şi şteargă sudoarea de pe frunte. Pe alee zări o siluetă care se apropia. Era Louis care părea foarte bine dispus.

— Nu m-am dovedit un muncitor prea bun, spuse el râzând. Dan s-a dus să-l ia pe Brent în locul meu. A trebuit să cedez locul... Ce-i cu inundaţia asta ? Cureţi dalele ? Chiar trebuie să te oboseşti atât ?

Imediat bănuielile fetei se risipiră. Louis era un băiat atât de drăguţ şi amabil. N-ar fi făcut niciodată un lucru rău.

— Bunica a plecat într-o vizită. Am profitat de plecarea ei ca să fac o curăţenie generală. Dar trebuie să recunosc că mor de cald. Nu e nici o adiere de vânt.

— Mai ai mult ? Când vei termina am putea merge să facem o baie în lac. Ar fi prima mea baie pe anul ăsta.

— Ce idee grozavă. Ai un slip ?

— Din păcate nu mi-am adus. Crezi că aş putea să împrumut unul de la Morgan ? Dar nu vreau să te grăbesc. Trebuie să dau un telefon la Auckland pentru afacerile mele. Poate va dura ceva mai mult. Bineînţeles că-ţi voi plăti convorbirea

— N-are rost, spuse Shanna râzând. N-am ajuns încă la aşa ceva.

— Ba da, insist ! Altfel, m-aş simţi stânjenit. Am cerut de asemenea să contribui la cheltuielile pentru mâncare, însă mătuşa Clotilde nici n-a vrut să audă.

Shanna roşi până în vârful urechilor. Cum putuse oare să-l bănuiască de intenţii necurate, când el era cinstea întruchipată ? Îşi aminti de pozna lor cea mai grozavă de acum cincisprezece ani. Au vrut să se ia la întrecere şi şi-au îndemnat ponei la galop. Bineînţeles că n-aveau voie, însă cum erau amândoi atât de îndrăzneţi... Până la urmă, căluţii speriindu-se de o rafală de vânt, i-au azvârlit din şa şi au aterizat amândoi într-un gard de sârmă ghimpată. După ce au fost duşi la spital ca să le facă un vaccin antitetanos, au primit o săpuneală zdravănă. Băieţelul, cu un gest cavaleresc, şi-a asumat toată responsabilitatea aventurii. A spus că a obligat-o pe Shanna să-l urmeze şi timp de o lună n-a mai primit desert.

Shanna se gândea că Louis nu putea să se schimbe atât de mult. Nu era capabil să facă un lucru atât de condamnabil !

Fata urcă în camera lui Morgan ca să caute un slip pentru Louis. O briză uşoară se iscase şi răsfoia paginile bloc-notesului aşezat lângă pat. Fără să vrea aruncă o privire pe scrisul lui Morgan. Începu să citească şi nu mai putu să-şi ia ochii. Era o poezie stângce care îi era dedicată. Trupul îi fu străbătut de un frison de plăcere. Morgan, acest bărbat sever, acest munte de muşchi se transforma pentru ea într-un poet, într-un truba-

dur. Brusc, ea explodă într-un hohot de râs zglobiu. Viața este atât de frumoasă ! Ce plăcere voluptuoasă să te știi iubită ! Mai întâi telefonul Stephaniei, iar apoi minunatul poem.

Luă din dulap un slip pentru vărul său și se întoarse în cameră pentru a se schimba. Își puse costumul de baie, își trase deasupra un halat alb, se încălță cu niște sandale ușoare și alergă să se întâlnească cu vărul ei. Era atât de fericită !

Louis scosese mașina.

Soarele se juca pe luciul apei răspândind reflexe argintii. Era așa plăcut ! Apa era cam rece, dar se obișnui repede. Locul era minunat. Nu era chiar ceea ce se numește un lac ci mai degrabă un rezervor format din apele râului. Această piscină naturală se afla la poalele colinei. Oprite de o îngrămădire de stânci, undele apei se expuneau leneș razelor soarelui înainte de a se rostogoli într-o frumoasă cascadă cu douăzeci de metri mai jos. Trebuia să fii atent și să nu te apropii prea mult, căci curentul era foarte puternic. Apa, atât de liniștită sus, devenea brusc agitată parcă de o forță misterioasă. Crengile și ierburile ce pluteau lin pe suprafața lacului erau aspirate cu o forță formidabilă și se sfărâmau lovindu-se de stânci. Era un pic periculos, dar Shanna era obișnuită. În copilărie venea adesea să se scalde aici.

Rămaseră în apă o bună bucată de vreme, zbenguindu-se vesel și scoțând strigăte asemeni pieilor roșii. Preocupările fetei dispăruseră cu totul. Își alungase din minte bibelourile dispărute. Poate că

tot misterul avea o explicație foarte simplă : Clotilde le mutase în altă parte, pur și simplu. Se lăsă să plutească pe apa limpede, repetându-și poezioara. Începea să-i fie frig. Se scutură de apă ca un cățeluș și spuse veselă :

— Mă duc să mă întind la soare. E prima baie pe anul acesta.

De fiecare parte a cascadei erau câteva pietre plate care invitau la odihnă. Se așezară unul lângă altul. Era într-adevăr foarte cald. Shanna se temea să nu facă cumva insolație, deși acum nu avea importanță. Nu murea din asta.

Moleșiți de soare începură să pălăvrăgească.

— Vroiam să-ți cer o favoare, spuse Louis deodată. Mâine trebuie să plec la Auckland pentru niște afaceri. Credeam că voi putea amâna întâlnirea pentru mai târziu, însă din păcate este imposibil. Bineînțeles că mă voi întoarce înainte de reuniune, de la care n-aș lipsi pentru nimic în lume. N-ai vrea să mă conduci mâine dimineață până la aeroportul din Christchurch ? Îmi pare teribil de rău, dar avionul pleacă destul de devreme.

Fetei îi îngheță sângele în vine. Bănuielile o copleșeau din nou. Înghiți în sec și întrebă pe tonul cel mai firesc :

— La ce oră trebuie să fii acolo ?

— Am rezervat un loc la zborul de opt și jumătate.

Shanna își simțea inima zbătându-se ca o pasăre captivă. Până la urmă nu se înșelase. Se părea că

Louis are ceva pe conștiință. Purtarea ciudată a lui Morgan poate avea și ea o legătură. Louis urma să plece ca un hoț. Poate că tot el furase unele lucruri de la mătușa Elise! Aceasta își dăduse seama și...

În orice caz, tânărul tahitian era hotărât să-și ia tălpășița. Va găsi apoi o scuză ca să nu mai revină niciodată. Va vinde antichitățile la Los Angeles de exemplu și apoi, dacă va fi acuzat, va nega cu înverșunare... Plănuise totul cu minuțiozitate. Dar ștergând vitrina de praf, Shanna îi dejucase planul.

Simți cum o cuprinde furia. Totuși reuși să-și păstreze controlul. Louis nu trebuia să presimtă nimic. Dacă ar ghici că îl bănuiește... Gândul acesta o înfioră. Avea un gust amar în gură.

Se ridică liniștită și își strânse prosopul.

— Trebuie să ne întoarcem acasă, spuse Suzan cu prefăcută veselie. Cu siguranță că Mamita s-a întors deja și ar putea să-și facă griji.

— Ai dreptate. De altfel și eu trebuie să-mi pregătesc valiza.

Ce tupeu. Își făcuse valiza de multă vreme. Mințea cu o îndrăzneală uimitoare.

— Bineînțeles...

Și, perfidă, adăugă cu candoare :

— Îți dau o mână de ajutor. La genul ăsta de treburi bărbații nu sunt prea pricepuți.

Ca să-și pună sandalele, Shanna se sprijini de un alun. Razele de soare îi mângâiau pielea fină.

— Doamne ! Exclamă tânărul tahitian. De unde ai cicatricea asta mare ? În apă n-am remarcat-o.

O apucă, gentil, de mână, ca să vadă mai bine. Shanna încremeni.

— Nu se poate să fi uitat, Louis. Amintește-ți galopul pe ponei, sârma ghimpată, spitalul.

Un licăr ciudat sclipi în ochii tânărului.

— Vai ! spuse el sec, accidentul a lăsat într-adevăr urme adânci. Nu îmi mai amintesc.

Shanna îl privi neîncrezătoare.

— Dar, reluă ea, cicatricea ta ar trebui să-ți amintească de întâmplare. După accident ar fi trebuit să te întrebi ce-i cu ea, să-ți întrebi familia.

Cu un gest automat, îl luă de mână, căutând cu ochii urma vechii răni. Deodată îngheță : brațul tahitianului era neted și bronzat, fără nici un fel de urmă.

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Voi să fugă, dar el o apucă hotărât.

— Tu... tu nu ești vărul meu Louis ! Ești... ești un impostor ! Explică-mi și mie ce-i comedia asta.

Pe chipul tahitianului se întipări o expresie crudă. De data asta Shannei îi era frică de-a binelea. Bărbatul era în stare de orice. Ea regretă imediat acuzațiile pe care i le adusese.

— Prostuță mică, o să regreți cuvintele astea. Nu voi lăsa pe nimeni să-mi zădărnicească planul. În definitiv, tu ești de vină. Tu ești cea care m-ai recunoscut când am venit

Fata îl privea fără să răspundă, cu ochii măriți de spaimă. I se părea că trăiește un coșmar. Nu! Era imposibil! Nu putea să i se întâmple un asemenea lucru.

— Eu nu înțeleg nimic. Semeni atât de bine cu Louis.

Și deodată înțelese adevărul. Unele amintiri rătăcite în memorie ieșiră la suprafață și văzu totul clar. Își regăsi stăpânirea de sine.

— Știu cine ești. Ești vărul lui Louis și Fran. Mi-au vorbit despre tine. Tu ești oaia neagră a familiei. Louis avea multe neplăceri din cauza asemănării cu tine. Încă de mic ai fost necinstit și lipsit de scrupule.

Bărbatul continua să rânjească. O apucă strâns de mână și o răsuci. O împingea către marginea cascadei. Shanna se zbătu ca o nebună și reuși pentru o clipă să-l dezechilibreze. Îl zgârie, îl mușcă, dar era mult mai puternic decât ea. Nu putea să scape din strânsoare. Deodată simți cum alunecă. Încercă să se agațe de hainele adversarului, dar în zadar.

Totul începu să se învârtă. Văzu în fața ochilor chipul schimonosit de ură al vărului lui Louis și se simți căzând. Dacă se lovea de pietre...

Contactul cu apa o trezi asemeni unei palme. Bună înotătoare, atinse fundul și urcă din nou la suprafață. Nu se lovise. Ieși la suprafață, sufland și împroșcând apa.

Bărbatul o pândea, cu un zâmbet sardonic pe buze. Nu o va lăsa să iasă din apă. Nu o va mai lăsa să se întoarcă niciodată la Larchwood Vale.

Shanna începu să-şi facă planuri în grabă. Avea două alternative : să iasă pe partea pe unde veniseră şi unde drumul era mai uşor, sau să încerce să ajungă la malul celălalt. Odată ajunsă acolo nu ar fi uşor. Râul era mărginit de stânci mari şi ascuţite. Apoi erau mărăcinii.

Îşi căută cu privirea adversarul. Bărbatul coborâse pe cărarea care mărginea cascada şi o aştepta pe malul nisipos. Shanna se hotărî repede. Se avântă spre malul opus. Era singura ei şansă.

Bărbatul păru nehotărât. Îi ghicise fără îndoială planul. Ca să ajungă la Larchwood Vale trebuia neapărat să traverseze din nou râul. Dar ea cunoştea bine regiunea, în timp ce el nu. Putea să scape, dacă se ascundea.

Începu să alerge. În primul rând trebui să se cațere pe colină. Depăşi nivelul căderii de apă şi ajunse pe malul micului lac. Vegetaţia era deasă, aproape de nepătruns. Îşi croi totuşi drum printre crengi. Avea picioarele însângerate, însă nici nu-şi dădea seama.

Brusc, o cuprinse îndoiala. Chiar dacă acest necunoscut nu era Louis, era desigur tahitian, şi trebuia deci să ştie să înoate foarte bine. Planul ei nu mai avea nici o valoare. Avea s-o urmărească liniştit de-a lungul cursului de apă, unde vegetaţia era rară şi drumul accesibil. Când Shanna va în-

...să traverseze din nou, el se va arunca în apă și...

Planul Shannei era absurd, dar nu avea de ales. Făcu cale întoarsă și agățându-se de rădăcini, cățărându-se pe stânci, reuși cu greu să ajungă la vârful cascadei. Se sprijini câteva clipe de peretele stâncos ca să-și recapete suflul. Adversarul nu putea să o vadă pentru că aici vegetația era foarte densă. Cu multă trudă, rostogoli o piatră mare până la marginea cascadei. Era plină de sudoare și tremura. Cu un țipăt înfricoșător se opinti și împinse piatra în gol.

Urmă un fluf ! apoi liniște.

Reușise oare ? Dacă ar fi văzut scena, străinul și-ar fi bătut joc de ea și ar fi râs ca un nebun. Dar dacă din întâmplare se îndepărtase deja, s-ar fi putut să se lase păcălit de această viclenie.

Cu inima bătând în piept nebunește, Shanna aștepta. Curajul îi fu răsplătit. Auzi pași răsunând pe mal. Se întorsese înapoi. Se lăsase păcălit de stratagema ei. Urmă o lungă tăcere. Bărbatul trebuia încerce să repereze în apă corpul.

În sfârșit, îl auzi plecând. Câștigase ! Tahitianul o credea moartă și se pregătea liniștit să ia mașina ca să se întoarcă la Larchwood Vale. De acolo avea să se ducă la aeroport.

Auzi zgomotul motorului. Vehiculul se îndepărta. Ce ușurare !

Acum Shanna trebuia să coboare, să traverseze cursul de apă și dacă mergea repede, în douăzeci

de minute avea să fie la Forester Gorge. John era plecat, însă îi va găsi cu siguranță pe Edith și pe soțul ei. Ei îi vor chema în ajutor pe Dan și pe Brent. Brusc, îi îngheță sângele în vine : asta numai în cazul în care bunica rămăsese la Agnes ! Altfel ...

CAPITOLUL 10

Începu să meargă. Era epuizată, dar gândul la bunica înfruntându-l pe impostor o însuflețea. Merse mai bine de un sfert de oră de-a lungul râului. Cunoștea un loc mai la vale unde i-ar fi fost mai ușor să traverseze. Apa nu era adâncă și curentul te purta până la celălalt mal.

Sosi în sfârșit. Se desfătă lăsându-se să alunece în apa limpede. Era suficient să se lase antrenată. Se destindea...

Dar curând simți că totuși curentul era mai puternic decât altădată ! Ce se întâmpla ? Ca o străfulgerare își aminti de sfaturile lui Morgan :

— Să nu ai niciodată încredere în râu ! îi repeta el. Primăvara, după umfl rea apelor, totul este întors pe dos...

Îngrozită încerca să lupte. Dar degeaba... Curentul era din ce în ce mai iute, purtând-o ca pe un pai...

Înainte de toate, trebuia să se odihnească, făcând pluta. Avea șansa de a ieși din vâltoare. Puțin mai departe, râul se lărgea și se vărsa în fluviul Waimauku. Dacă se apropia de mal s-ar fi putut agăța de vreo cracă...

Dar curentul o menținea în mijlocul apelor învolburate. Nu mai putea face nimic. Cursa ei nebunească dură mult, mult de tot. Deocamdată era atrasă spre Waimauku. Curentul o purta spre insula Renards. Poate ar fi putut atinge mica insulă! Când era o copilă, venea adesea aici. Exista și o cabană care servea drept refugiu vânătorilor...

Era în mâinile lui Dumnezeu. Curentul capricios putea ocoli insula, continuând s-o poarte pe valuri ca pe o frunză uscată. Mai devreme sau mai târziu s-ar fi izbit de o stâncă și...

După câteva minute care-i părură nesfârșite, simți cu picioarele fundul apei. Pietricele ascuțite îi răneau tălpile, dar nu se sinchisea. În sfârșit, ajunsese la mal! Era pe insula Renards! În curând vor începe s-o caute.

Se târî pe pietriș până simți mătasea nisipului fin. Se întinse și închise ochii. Tremura de frig în ciuda soarelui care ardea. Se odihni puțin, apoi, palidă siluetă mișcătoare, începu să caute cabana.

O găsi în sfârșit, deschise ușa dărăpănată și se așeză pe jos. Cocioaba era murdară și plină de păianjeni. Dar ea nu le dădu atenție. Înfrigurată, inspecta locul. Domnul fie lăudat! Găsise o lampă! La noapte ar putea transmite niște semnale! Găsi și câteva provizii, niște lapte praf, biscuiți. Dar, mai cu seamă, descoperi într-un cufăr o grămadă de pleduri. Erau uzate, murdare, dar suficiente să se încălzească.

Se înfofoli cu plăcere. Deocamdată trebuia să aștepte. Prin singura fereastră a cabanei se vedea

podul, și chiar o parte din Larchwood Vale! Se hotărî să stea la pândă. Dar, obosită după toate întâmplările, adormi ca un copil.

Era deja miezul nopții când se trezi brusc, furioasă că dormise așa mult! Atâtea lucruri s-ar fi putut întâmpla... Bunica era teafără și nevătămată? Impostorul fugise?

Doamne ajută, nu-i mai era frig! Se ridică la fereastră și scoase un suspin de ușurare. Împrejurimile erau intens luminate, licăreau multe făclii! Se organizase o mare căutare. Toți oamenii regiunii patrulau pe întuneric, în căutarea nepoatei Clotildei. Cât trebuiau să fie de îngrijorați! Oh! Dovadă că n-o credeau înecată!

Bâjbâia în căutarea lămpii. Îi trebui mult s-o găsească. Tremurând, reuși să aprindă un chibrit. Profitând de această licărire, ridică sticla lămpii și mări fitilul. Oh! Chibritul îi arse degetele. Aprinse altul și îl plimbă pe fitil. Din fericire acesta nu era uscat. Lampa se aprinse și Shanna micșoră repede flacăra pentru a nu sparge sticla. Trebuia s-o mărească progresiv. Dacă ar fi avut o lampă mai bună și mai practică...

Aprinse crengile uscate stivuite lângă vatră. Văl-vătaia umplu camera de lumină. Într-un colț descoperi câteva buturugi pe care le stivui cu grijă. Trebuia să facă focul să dureze cât mai mult posibil. Când va fi bine aprins va ieși să facă niște semne. Ar fi cel mai sigur. Ah! Dacă ar fi fost îmbrăcată mai gros. Costumul de baie era plin de noroi uscat, iar bretelele îi tăiau pielea. Înfrigurată,

cotrobăi prin sertare și găsi un cuțit. Decupă o bucată dintr-o pătură. O făcu fără greutate, țesătura era uzată până la urzeală. Își desăvârși opera cu dinții până putu să-și bage capul prin deschizătură. Arăta ca un „poncho" foarte drăguț. Desfăcu a doua pătură și-și făcu un fel de „sari". Combinația nu era grozavă, dar măcar îi ținea de cald!

Ieși. O rază palidă de lună lumina împrejur. Începu să miște lampa în sus și în jos. Își ciuli urechile să poată auzi strigătele oamenilor. Rosteau numele ei, nu pe cel al lui Louis. Deci impostorul fusese găsit. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa l-ar fi căutat și pe el.

Sufla un vânt rece. Era inutil să mai strige, n-ar fi auzit-o nimeni. Dealtfel ar fi trebuit s-o caute mai sus de cotitura de la cascadă. Nisipul îi zgâria rănile de la picioare, atâtându-i durerea. Minutele se scurgeau... Reușise să le atragă atenția? Înaintă puțin și vru să se cațere pe o stâncă. Dar când se urcă, puse piciorul pe un arbust uscat și spinii o răniră groaznic. Îi curgeau lacrimi de durere. Se așeză puțin să-și maseze piciorul care o durea. Brusc avu o idee genială. Spinii! Nimic nu arde mai ușor ca ei.

Îi strânse într-un pachet mare fără să se mai sinchisească de zgârieturi. Se întoarse la cabană și căută chibriturile și bidonul de gaz. Numai de n-ar fi gol! Îi rămânea oricum cel din lampă, dar atât de puțin!

Când desfăcu bidonul, simți până în gât un miros înțepător. Era plin ochi. Răspândi prețiosul li-

chid peste crengi, și așezându-se cu spatele împotriva vântului, aprinse un chibrit... Rezultatul îi depăși orice așteptări. Flăcările înalte se ridicară zgomotos. Minutele care au urmat i s-au părut ore. În sfârșit, auzi un strigăt, apoi un altul... O găsiseră. Încercă să răspundă, dar vântul îi împrăștia cuvintele în direcție opusă... și era atât de obosită! Ce strigau oare? Tot pe ea? Amorțită de căldura plăcută aținti.

— Hei! Hei!

De data aceasta vocea era clară, aproape ireal de clară. Foloseau un megafon! Fără îndoială pe cel al patrulei de poliție!

— Hei! E cineva pe insulă? strigă vocea, tu ești, Suzan Carew? Dacă ești tu mișcă lampa de două ori de sus în jos!

Apelul a fost repetat imediat. Dar Shanna nu avea nevoie să i se spună de două ori! Se supuse ordinului. Vocea i se stinse, dar pe malul celălalt se auziră câteva voci.

Toate punctele luminoase se apropiaseră iar acum semănau cu un foc zglobiu. Vestea salvării ei se răspândise printre cei care o căutau.

— Ești teafără și sănătoasă?

Inundată de fericire, agită din nou lampa. Apoi se făcu liniște. De bună seamă se consultau între ei ca să găsească cea mai bună soluție. În sfârșit, vocea mult dorită se auzi din nou dincolo de ape.

— Mergem să căutăm o barcă la Blair Hill... O barcă la Blair Hill. Du-te în colibă, la adăpost. Să

nu-ţi fie frică... Ne întoarcem într-o jumătate de oră. Ai auzit? Răspunde-mi ca până acum!

Ea repetă semnalul convenit.

— Bine, spuse vocea necunoscută, am terminat de transmis...

Suzanei i se părea că se aud nişte zgomote bizare, iar o voce familiară striga... Morgan! O regăsise! Era aici! De acum încolo totul va fi bine!

Vocea lui, amplificată de ecou, ajunse până la ea.

— Nu te îngrijora, draga mea! Totul este bine! Voi veni chiar eu să te caut! Bunica te sărută! Terminat!

Cei din familia Blair erau singurii care aveau barcă prin părţile acelea. O foloseau doar când mergeau la pescuit. Probabil acum nici nu era la apă. Ar trebui remorcată până la mal. Asta ar lua cel puţin o oră!

Se întoarse la cabană şi stinse lampa. Focul ardea bine şi lumina destul de bine încăperea. Se simţea ca un nou născut. În curând vor veni s-o salveze, iar draga Mamita, era bine. S-ar putea juca de-a Robinson aşteptându-i pe salvatori.

Descoperi un ceainic vechi şi câteva plicuri de ceai. Bucuroasă se duse la râu, spălă cu atenţie vasul şi-l umplu cu apă. Puţin mai târziu sorbi cu voluptate băutura fierbinte. Înfulecă doi biscuiţi înmuiaţi în ceai cu aceeaşi plăcere cu care ar fi mâncat caviar! Emoţia o copleşise. Acest picnic o va ajuta să nu simtă când trece timpul. Dar ochii îi rămaseră aţintiţi asupra ferestrei. Apoi se

resemnă. Această pândă nu-i folosea la nimic. Salvatorii nu vor putea sosi așa de repede. Se lungi în fața focului și privi dansul flăcărilor.

Dar curând auzi zgomotul cel mai surprinzător din lume! Aici, pe această insuliță pustie împrejmuită de ape, necheza un cal! Nici nu avu timp să-și revină din surpriză, că în cadrul ușii apăru capul lui Morgan!

— Suzan, Suzan, dragostea mea!

Se îndreptă spre ea și o luă în brațe, mică ființă fragilă apărută din păturile murdare.

— Ești bine, draga mea? Nu ești rănită? Dragostea mea!

O acoperi cu sărutări. Ea i se ghemui la piept și-și puse capul pe umărul lui...

— Tu... Ai venit, șopti ea, ai venit să mă cauți! Morgan! Tu... Ai spus... Dragostea mea! Chiar așa este, dragul meu? Nu cumva bucuria de a mă regăsi vie te face să spui asta?

Cunoștea dinainte răspunsul. Îi recunoscuse sentimentul. Dar avea nevoie să audă adevărul chiar din gura lui. Doar așa ar putea fi sigură.

— Dacă într-adevăr cred ce-am spus? Adorata mea dragă! Cum te poți îndoi de cuvintele mele? Te iubesc, bineînțeles, te iubesc ca un nebun. Te iubesc de cinci ani, în secret, neîncetat. Oi, când ai fost plecată am încercat să te uit! Dar cum aș fi putut? A fost o dragoste la prima vedere și după ultima reuniune nu mi-am mai revenit. Fetița de doisprezece ani devenise femeia cea mai seducătoare. Mi-a fost teamă că n-o să mă gă-

seşti suficient de bun pentru tine. Şi apoi, la început, n-aveai ochi decât pentru John ! Suzan ! Îţi aminteşti ziua binecuvântată când ne-am suit în pod ca să citim scrisorile Victorinei ? Oh ! Dulceaţa mea ! Cu greu m-am oprit să nu te iau în braţe ! Ardeam de dorinţă... dar nu mă puteam lăsa purtat de ea. Toată lumea se aştepta să te vadă căsătorindu-te cu John. Şi eu credeam că eşti îndrăgostită de el. Nu aveam dreptul să forţez destinul... Totul părea să vă apropie. Eraţi amândoi tineri... De multe ori, la început, mi-am spus : „Nepriceputule ! De ce îţi ascunzi sentimentele ? De ce nu-i spui ?" Ştiu, n-am avut dreptate ! N-ar fi ieşit nimic bun din asta ! John te-a părăsit şi s-a logodit cu biata Fran. Pentru tine, eram un vârstnic cumsecade cu care salvai aparenţele. Ah ! Puţin îmi păsa de aceste aparenţe. M-ai acuzat de curând de oportunism şi câtă dreptate aveai ! Am scăpat ocazia ! Îţi dădeam sfaturi, am anunţat aşazisa logodnă. Dar eu speram ca un nebun ! Va înţelege până la urmă, îmi spuneam. Mă va vedea cum sunt de fapt, îşi va da seama de dragostea mea... Ce greşeală ! La sfârşitul reuniunii, te-ai despărţit de mine cu răceală ! N-am zis nimic. Nu voiam să te împart cu nimeni. Voiam să vii la mine de bună voie. Sunt un caraghios. O acoperi din nou cu sărutări. Apoi, cu voce nesigură, întrebă :

— Acum, draga mea, ce-o să fac ? O să mă respingi din nou ?

Suzan izbucni în râs. Era atât de fericită...

— Lasă-mă... Lasă-mă să-ți răspund ! se avântă ea. Ascultă, Morgan Hervington-Blair. Știi tu de ce am plecat din Larchwood Vale ? De ce timp de cinci ani am umblat prin toată lumea ? Pentru că... mă gândeam că nu mă iubeai ! Doamne ! Ce prostuță am fost ! În după-amiaza aceea, în podul casei și eu am descoperit că eram îndrăgostită nebunește de tine. Mă decisesem s-o termin cu John, încă înainte de a-l surprinde în grădină cu Fran ! Dar tu nu vedeai nimic, nu înțelegeai nimic ! Eu...

— Taci, spuse el încet. Stephanie mi-a explicat totul. Am trecut amândoi prin aceeași spaimă după dispariția ta ! Mi-a destăinuit totul...

Izbucni și el în râs. Era un râs cuceritor, în care se citea fericirea.

— Morgan ! Sărută-mă din nou !

— Suzan, murmură el, redevenit brusc serios. Suzan, te-am crezut moartă !

El se înfioră iar buzele lor se împreunară...

Mult timp după aceea, o duse lângă foc și se ghemui lângă ea, învelit cu o pătură...

— Cum ai reușit să ajungi aici ? întrebă ea curioasă. Ești un adevărat vrăjitor !

— E foarte simplu, șopti el surâzând. Cunosc bine fluviul, doar știi. Între râu și insulă este un banc de nisip pe unde poți traversa. Trecerea este strâmtă și deseori, când cresc apele, este imposibil de înfruntat. Am mers la risc ! Ai putea să-i mulțumești Grisei ! Ea a făcut o baie bună !

Îi mângâie încet părul. După un timp începu să râdă.

— Dacă Clotilde şi Elise ne-ar vedea, ar fi şocate. Ele visează flori de portocal şi muzică de orgă. Iar eu sunt aici, ud până la piele, gata să fac curte unei fete de-a dreptul dezgustătoare ! Suzan, e tare caraghios !

Ea îl privi, se privi la rândul ei şi izbucni în râs.

— Dragostea mea, spuse Morgan încet când redeveniră serioşi, tu... nu eşti rănită, nu-i aşa ?

Încet, la lumina focului, el desfăcu păturile. Când îi văzu sărmanele picioare pline de zgârieturi, se îngrozi.

— Vai ! Suzan ! Iartă-mă ! Toate astea sunt din cauza mea. Aş fi vrut să-ţi spun ce s-a întâmplat...

— Lasă, n-a fost vina ta ! M-am lăsat dusă de nas prosteşte ! Înţelegi, Louis... nu este Louis şi...

— Ştiu ! Este Armand de Quercy ! Stai să-ţi povestesc. La un moment dat am avut o bănuială. „Louis" uitase prea multe lucruri, prea mulţi oameni... Povestea cu accidentul părea plauzibilă dar... Mătuşa Elise nu s-a lăsat înşelată. Îţi aminteşti când ne-am plimbat cu ea în parc ? Remarcase un lucru curios pe care mi l-a împărtăşit. Toată familia Rossignol are un semn particular. Nu au lobi la ureche. Cuprinsă de îndoială faţă de acest aşa-zis „Louis" i-a examinat urechile şi le-a văzut perfect normale ! Ori ea îşi amintea foarte bine că Louis, când era copil, avea acest defect. Chiar îl tachina adesea pentru asta. Şi, după cum mi-a spus bătrâna doamnă indignată, multe lucruri se pot schimba la un om, dar niciodată urechile !

Mai era un amănunt care o neliniștea pe Elise. Lóuis i-a scris după accident. Nu că i-ar fi plăcut în mod deosebit să trimită scrisori, dar vroia să-și liniștească ruda în legătură cu sănătatea lui. Afirma că a avut mult noroc, pentru că nu s-a lovit la cap! Iar intrusul nostru își motiva amneziile tocmai prin acest accident! Ieri dimineață, mătușa Elise i-a întins o cursă. I-a arătat un șișnic superb spunându-i: „Probabil că îți amintești, Louis, părinții tăi aveau unul identic". În realitate era un cadou de nuntă de la Margot, bineînțeles un unicat! Pungașul a picat în cursă. Își „amintea" sigur că acel șișnic împodobea comoda din sufragerie, în Tahiti! Mătușa Elise s-a lămurit. În aceeași seară François s-a dus la poliția din Papeete. Personajul le era bine cunoscut. I-au emis imediat un mandat de arestare. Era proprietarul unei fabrici de țesături. Are pe conștiință mulți tineri care au murit. Când a fost întocmit mandatul de arestare acest personaj sinistru era la Los Angeles. Și-a amintit de vărul său Louis și a dat imediat câteva telefoane. Proaspătul alpinist care nu încetase să escaladeze piscurile a participat la o expediție în Anzi. Armand de Quercy s-a hotărât să vină și el aici. Oh! Fără îndoială că nu s-a gândit de la început să se dea drept Louis; vroia doar să se servească de ruda sa pentru a-și face intrarea în familie. Dar tu l-ai „recunoscut" și, bineînțeles, n-a scăpat ocazia. Vagabonzii ăștia știu întotdeauna să profite de un asemenea chilipir. Adevăratul Louis făcuse mai demult greșeala să-i povestească

despre noi, și bineînțeles și despre escapadele voastre. Asta i-a fost suficient! Azi-dimineață m-am dus la comisariatul din Christchurch cu François. Era nevoie să emită un mandat de arestare internațional, asta mi-a luat mai mult timp decât aș fi crezut. Vroiam să te pun în gardă, draga mea. Noi credeam că el nu are habar de ce făceam noi și... Pentru mai multă siguranță l-am trimis cu Dan pe câmp. Speram să fii liniștită tot restul zilei.

Când m-am întors acasă el tocmai se pregătea s-o șteargă. Mi-a spus o poveste de adormit copiii. Că pleca, iar a doua zi va trimite mașina înapoi. L-am întrebat de tine. Mi-a spus că te-ai dus să te scalzi. Pe moment l-am crezut. Din fericire, bunica nu se întorsese încă, așa că m-a însoțit Dan. Am observat apoi zgârieturile de pe mâinile lui... Oh! Shanna, mi-a fost groaznic de frică! M-am gândit că poate te... atacase... sau mai știu eu ce! Eram ca un nebun. Am... Am sărit la el și aproape că l-am desfigurat! Nu l-am lăsat până când nu mi-a spus adevărul, canalia!

— Ți-a spus și că m-a împins în apă?

Morgan deveni livid.

— A făcut el asta? Nu mi-a spus nimic! Varianta lui era puțin diferită. După el, tu te-ai aruncat în apă și n-ai mai apărut la suprafață. A încercat mult timp să te găsească, dar degeaba...

M-am grăbit cu Dan spre apă. Câteva ore ne-am scufundat fără întrerupere, am cercetat cele două râuri... Apoi a început și poliția să te caute, s-a organizat o acțiune de amploare. Restul îl cunoști!

Acum e rândul tău ! Cum Dumnezeu ai ajuns aici ?

Suzan se lansă într-o poveste amănunţită. După ce termină, Morgan o luă în braţe şi o strânse cu putere.

— Ştii, Clotilde a fost nemaipomenită, spuse el încet. Era grozav de îngrijorată, dar nu şi-a pierdut curajul ! Repeta mereu : „trebuie s-o găsim, trebuie" ! Ea a pregătit băuturi calde şi aperitive pentru salvatori, organizând un fel de gardă permanentă. Edith, Nessie, mama, s-au alăturat şi ele. Dar, tu eşti aici, dragostea mea şi asta este esenţial ! De data asta nu te mai părăsesc ! La dracu cu atâta aşteptare ! Vom anunţa logodna noastră neîntârziat !

— Morgan, e minunat !

Se îmbrăţişau, râdeau ca nişte copii. Îi aşteptau ani întregi de fericire...

Merseră până la fereastră. Luminile torţelor se vedeau pe malul opus.

— Probabil că tocmai pun barca la apă, explică încet Morgan. Să profităm de aceste ultime clipe când suntem singuri ! Salvatorii nu vor întârzia să apară şi nu vom mai avea nici un minut numai pentru noi doi !

— În seara asta, după ce ne vom întoarce, îmi voi căuta inelul de smaralde şi vom anunţa logodna, vrei ?

— Minunat, draga mea ! o aprobă el, dar nu e totul. După o logodnă urmează o căsătorie.

— O să... o să avem nevoie de puțin timp, protestă ea, fără convingere. Va trebui să mă ocup de rochia de mireasă, să trimit invitațiile...

— Suzan Carew, spuse Morgan solemn, ascultă-mă : m-am săturat să aștept ! Te aștept de cinci ani ! Vom lăsa să treacă petrecerea, dar imediat ne vom căsători. Mi-am jurat că vom fi soț și soție înainte de Crăciun, chiar dacă pentru asta va trebui să te răpesc ! Rochia bunicii tale te așteaptă la Rossignol Bay, iar invitații să facă bine să se grăbească.

— O să facem așa cum vrei tu, dragostea mea, răspunse ea simplu.

În fond chiar și ea era nerăbdătoare...

Se întinse leneș. Deodată se întunecă la față.

— Și acest oribil Armand este tot aici ?

— Nu, bineînțeles, draga mea. L-am dat pe mâna poliției !

Ea se răsfățâ satisfăcută și își lăsă capul pe umărul lui...

Tatăl lui Morgan a fost primul care a debarcat pe insulă. El o îmbrățișă cu căldură pe tânăra salvată. Emoționată, dădu drumul lacrimilor pe umărul lui părintesc.

— Hai, spuse Morgan tatălui său cu o voce foarte emoționată, îmbrățișeaz-o pe viitoarea ta noră !

— Cum are Dumnezeu grijă de toate ! spuse Stephane Blair.

Apoi, adăugă mai puțin ceremonios :

— Bravo, băiete ! Ai făcut o alegere bună !

Se vede treaba că era răcit, altfel n-ar fi scos batista și nu și-ar fi acoperit fața cu ea...

Era ultima zi de petrecere. Pretutindeni era o atmosferă festivă. Invitații fuseseră repartizați între Larchwood Vale, Linden Peaks și Blair Hills. În lumina soarelui parcul era splendid. Singurul care lipsea era John Forester. Acceptase o misiune comercială în Australia după ce pusese în vânzare domeniul Forester Gorge.

La primul etaj, Clotilde și doamna Carew o ajutau pe tânăra mireasă la îmbrăcat. Mai mulți fotografi se înghesuiau nerăbdători, în fața ușii; era chiar și un reprezentant al televiziunii locale. Vechea caleașcă fusese scoasă pe alee și-i aștepta pe tinerii căsătoriți. O lustruiseră, iar gravurile străluceau de parcă erau noi. Era o căsătorie de modă veche.

Ceremonia avu loc într-o biserică încântătoare și veche, construită de colonișți. Fetele Martinei erau niște adorabile domnișoare de onoare în rochițele lor roz pal. Pentru prima dată, intimidate de atmosfera de sărbătoare, erau și ele cuminți.

La ora unsprezece dimineața, orga micii capele atacă marșul nupțial. Toată asistența era în picioare. Bunica și mătușa Elise păreau foarte emoționate. Dar nu plângeau, de mult le secaseră lacrimile.

Morgan întoarse capul. Shanna înainta încet la brațul tatălui său. Purta cu o deosebită grație rochia albă cu guler înalt și mâneci [illegible]

rită cu dantelă veche. Ca și străbunica ei, avea pe cap o coroniță din flori de portocal. O voaletă transparentă înlocuia voalul tradițional.

Părea că nu atinge pământul. La gât strălucea un superb colier de smaralde, cadoul de nuntă din partea lui Morgan.

Ținând în mână un mic buchet de miozotis și trandafiri albi, se așeză lângă viitorul ei soț și-i surâse. Apoi, solemn, privirile lor se încrucișară.

Ea era senină și calmă, fără nici cea mai mică urmă de nervozitate, minunat de fericită.

— Frații mei, ne-am adunat astăzi pentru a preamări...

Preotul rostea frazele obișnuite. Ceremonia începu. Micuța Elise se întoarse către bunica ei și rosti cu voce tare și înțepată :

— Spune-mi, bunico ! Asta este faimoasa reuniune ?

Cele două bătrâne se priveau cu emoție.

— Da, scumpa mea ! răspunse cu voce joasă mătușa Elise, ai dreptate. Asta este reuniunea.

SFÂRȘIT

Reîntâlnindu-se după trei ani cu fostul iubit John Forester și fostul logodnic Morgan Blair, Shanna Carew trăiește o tulburătoare poveste de dragoste.

Bărbatul continua să rânjească. O apucă strâns de mână și o răsuci. O împingea către marginea cascadei. Shanna se zbătu ca o nebună și reuși pentru o clipă să-l dezechilibreze. Îl zgârie, îl mușcă, dar era mult mai puternic decât ea. Nu putea să scape din strânsoare. Deodată simți cum alunecă. Încercă să se agațe de hainele adversarului, dar în zadar.

THE BEST

ISBN 973-96196-2-2

LEI 600